P. G Wodehouse

KÉJGÁZ

Ciceró Könyvstúdió
Budapest

A mű eredeti címe
Laughing Gas

Fordította
Kövesdi Miklós Gábor

Fedélillusztráció
Rigler Rigó György
Grafikusok Bt.

ISBN 978 963 539 900 0

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate
© Kövesdi Miklós Gábor, Hungarian translation, 2014 ©
Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2014

1. fejezet

Alighogy elkezdtem papírra vetni e történetet, váratlanul egy íróbarátom toppant be hozzám, hogy a P.E.N. klubban töltött nehéz éjszaka után szódabikarbónát kérjen tőlem. Pont kapóra jött, gondoltam, lektoráltatom vele az addig elkészült írásomat, hátha elhibáztam a kezdőütést. Egy kivételes alkalomtól eltekintve - amikor egy skótokról, írekről és zsidókról szóló anekdotát adtam elő a Parazita Klub dohányzójában -, egyetlen történetet sem meséltem egész életemben. Minden műértő a sikeres kezdet fontosságát hangsúlyozza, így hát megkérdeztem tőle:

- Felolvashatok neked valamit?

Mire ő:

- Ha ragaszkodsz hozzá.

- Rendben. Éppen egy igen különös élményemet próbálom leírni, amely körülbelül egy éve történt. Még nem jutottam vele sokáig. Ott kezdtem, amikor először találkoztam a kölyökkel.

- Milyen kölyökkel?

- A kölyökkel, akivel találkoztam - feleltem, és folytattam az ezt követő eseményekkel:

A srác egy karosszékben ült. Én egy másikban. Az arca bal fele meg volt dagadva. Az enyém is. A National Geographic Magazine-t lapozgatta. Én úgyszintén. Röviden, ugyanott voltunk.

A fiú kissé nyugtalannak tűnt számomra. Mintha a National Geographic nem nyűgözte volna le. Az egyik percben letette az újságot, a következőben újra felkapta, majd ismét letette. Egyszer csak, amikor éppen üres volt a keze, hirtelen rám nézett.

- Hol a többi fiú? - kérdezte.

Ezen a ponton írócimborám kinyitotta a korábban kínjában becsukott szemét. Olyan képet vágott, mint akinek döglött halat dugtak az orra alá.

- Ez a zagyvaság nyomtatásba kerül? - tudakolta.

- Nem kerül nyilvánosságra. A családi archívumban helyezem majd el az unokáim számára.

- Hát, ha engem kérdezel, a kis ördögök egy mukkot sem fognak érteni belőle - vélte. - Hol történt mindez?

- Hollywoodban.

- Ezt meg kell még magyaráznod. És a karosszékeket is. Mi van velük? Miféle karosszékek? És hol?

- A fogorvosi váróban voltak. Ott találkoztam a fiúval.

- Ki ez a gyerek?

- Mint utóbb kiderült, a kis Joey Cooley, a gyerek filmsztár, az amerikai anyák álma.

- És te ki vagy?

- Én? - kérdeztem csodálkozva, mivel együtt jártunk iskolába. - Hisz ismersz, öregfiú, Reggie Havershot.

- Úgy értem, be kell mutatnod magad az olvasóknak. Nem fogják ösztönösen megérezni, ki vagy.

- Nem kellene inkább hagyni, hogy fokozatosan világosodjanak meg az elbeszélés során?

- Semmi esetre sem. A történetmesélés első szabálya, hogy már a legelején egyértelműen tisztázni kell, ki kicsoda, mikor, hol és miért történnek az események. Kezdd újra az elejétől!

Ezután fogta a szódabikarbónát és elvonult.

Még egyszer nekifutok tehát. A nevem, mint azt már korábban beharangoztam, Reggie Havershot. Ha hivatalos akarok lenni, Reginald John Peter Swithin, Havershot harmadik grófja, de a cimboráimnak csak Reggie. Huszonnyolc éves vagyok, a történet idején huszonhét múltam nem sokkal. Magasságom

száznyolcvanhárom centiméter, szemem színe barna, a hajam vöröses.

Megjegyzem, amikor Havershot harmadik grófjának nevezem magamat, nem állítom, hogy mindig is az voltam. Távolról sem. Alulról indultam és felküzdöttem magam. Évekig egyszerű R. J. P. Swithinként tengettem az életemet abban a hiszemben, hogy ha majd eljön az idő, ez a név fog állni a sírkövemen. Ami a cím megszerzésével kapcsolatos esélyeimet illeti, kétlem, hogy kedvezőbbek lettek volna, mint száz a nyolchoz. A pálya csak úgy hemzsegett az olyan tapasztalt játékosoktól, akik kenterbe verhettek volna.

De tudják, hogy van ez. A nagybácsik időnként beadják a kulcsot, az unokatestvérek olykor-olykor feldobják a talpukat. És lassan, apránként, mielőtt az ember ráeszmélne, mibe került... már nyakig benne van.

Nos, ez lennék én. Nem tudom, hogy ezeken kívül milyen információ tarthatna még számot a kedves olvasó érdeklődésére. Annak idején szép sikereket értem el bokszversenyeken a Cambridge-i Egyetem színeiben. Szóval én is csak egy hétköznapi fickó vagyok. Így már rátérhetünk arra, hogyan is kerültem Hollywoodba.

Egy reggel, miközben éppen a szalonnás tojásomat lapátoltam be a londoni rezidenciámon, megcsörrent a telefon. Az öreg Horace Plimsoll volt az, afelől érdeklődött, be tudnék-e ugrani az irodájába valami fontos ügyben. Hát hogyne, feleltem, és már indultam is. Szívesen tettem.

Kedveltem az öreg Plimsollt. Családunk ügyvédje volt, mostanában gyakran találkoztunk az üzlet átvétele körüli teendők miatt. Odahajtottam az irodájához, és mint rendszerint, most is állig elmerülve találtam a különféle jogtalanul elfoglalt birtokok visszaszerzésével kapcsolatos

iratokban és más papírokban. Miután ezeket félresöpörte, felszínre bukkant, és a szemüvege felett rám pillantott.

- Jó reggelt, Reginald! - üdvözölt.

- Jó reggelt.

Levette a szemüvegét, megtisztogatta, majd visszatette.

- Reginald - kezdte, miközben ismét rám nézett -, immár te vagy a családfő.

- Tudom - válaszoltam. - Hát nem óriási? Alá kell írnom valamit?

- Pillanatnyilag nem. Ez alkalommal egy személyesebb ügy miatt kérettelek. Arra szeretnék rámutatni, hogy a család első embereként felelősséggel tartozol olyan dolgokért is, amelyeket, úgy érzem, nem hanyagolhatsz el. Kötelességeid vannak, Reginald, és ezeket teljesítened kell, bármi áron. A nemesség kötelez.

- Ó, valóban? - kérdeztem. Nem igazán lelkesedtem. Úgy tűnt, kölcsön akar kérni tőlem. - Valami rossz hír? Az egyik jelzáloghitel-fiók meg akarja fúrni a kasszát?

- Hadd kezdjem az elején - kérte az öreg Plimsoll.

Zálogpapírt vagy valami hasonlót vett elő a kabátja ujjából.

- Clara nénéd írt nekem nemrég. Aggódik.

- Tényleg?

- Szörnyen aggódik Egremont unokatestvéred miatt.

Együttérzően csóváltam a fejem, de valójában nem voltam meglepve. Amióta csak a fiú férfivá érett, a szegény néni szakadatlanul nyugtalankodott a szóban forgó fiatalember miatt, akit az előkelő londoni belváros legkiválóbb piásának tartanak. Már évek óta mondogatják Eggynek, hogy reménytelen vállalkozás Anglia összes szeszesitalát legurítania a torkán, de ő nem adja fel. Csak a jó öreg ifjonti hév, de Clara néni mégis emészti magát miatta.

- Ismered Egremont csúcsteljesítményét?

Egy kicsit gondolkodnom kellett.

- Az egyik vitorlásverseny utáni éjjelen egyszer láttam, amint tizenhat szódás dupla whiskyt hajtott fel, de hogy azóta ezt túlszárnyalta-e...

Évek óta a lehető legnagyobb aggodalommal tölti el Lady Clarát. És most...

Felemeltem a kezem.

- Ne áruld el. Hadd találgassak. Leverte egy rendőr sisakját?

- Nem. Ő...

- Lágytojással dobált meg egy ventilátort egy első osztályú étteremben?

- Nem...

- Csak nem gyilkosság?

- Nem. Hollywoodba szökött.

- Hollywoodba szökött?

- Hollywoodba szökött - ismételte az öreg Plimsoll.

Nem értettem az okát, és ennek hangot is adtam. Az ügyvéd tovább zúdította a szóáradatot.

- Lady Clara nemrégiben komolyan megrémült Egremont egészségi állapota miatt. A fiú kezei remegtek, és arról panaszkodott, hogy pókok futkároznak a tarkóján. Ezért a néni megfogadta egy Harley Street-i szakorvos tanácsát, és elküldte őt egy világ körüli hajóútra abban a reményben, hogy a friss levegő és a környezetváltozás majd...

Rámutattam a nyilvánvaló hibára.

- De ezeken a hajókon bár is van!

-A bárpultosok szigorú utasítást kaptak arra nézve, hogy ne szolgálják ki Egremontot.

- Nem örülhetett neki.

- Nem is örült. Siránkozó hangú levelei és táviratai - melyeket szinte naponta küldözgetett haza - kivétel nélkül panaszáradattól duzzadtak. A hazaúton pedig, amikor a hajó

kikötött Los Angelesnél, ő kiszállt, és azóta is Hollywoodban él.

- Ejha! Iszik, mint a kefekötő minden este, ugye?

- Közvetlen bizonyítékaim nincsenek erre vonatkozóan, de azt hiszem, valószínűsíthetjük, hogy így áll a helyzet. És ez még nem is a legrosszabb. Nem ez zaklatta fel Lady Clarát oly borzasztóan.

- Nem?

- Nem. A legutóbbi levele alapján jó okom van feltételezni, hogy a fiú a házasságkötést fontolgatja.

- Valóban?

- Igen. A szavai minden kétséget kizárnak. Lehet, hogy már el is jegyzett egy ottani lányt, vagy legalábbis tervezi. És tudod, milyenek a hollywoodi fiatal nők.

- Vonzóak, mint hallom.

-Fizikailag kétségtelenül, ahogy mondod. Azonban semmiképpen sem illenek Egremont unokatestvéredhez.

Fel nem foghattam. Úgy képzeltem, hogy egy Egremont pajtáshoz hasonló ürge őrülten szerencsés, ha talál magának egy olyan lányt, aki elviseli. De nem mondtam ki. Az öreg Plimsoll rettentően nagyra becsüli a családot, a megjegyzésemmel még megbántottam volna, ezért inkább afelől érdeklődtem, mi a terve.

- Hogy jövök én a képbe? Mit gondol, mit tudok én tenni az ügy érdekében? - kérdeztem.

Az ügyvéd úgy viselkedett, mint valami főpap, aki éppen nemes tettekre próbálja sarkallni az ifjú törzsfőt.

- Hát mit, elmégy Hollywoodba, Reginald, és észhez téríted az eltévelyedett fiatalembert. Muszáj megálljt parancsolni ennek a képtelenségnek. Latba kell vetned a családfői tekintélyedet.

- Mi, én?

- Igen.

- Hm.
- Csak ne hümmögj.
- Jaj!
- És ne is jajongj. Világos, mi a dolgod. Nem bújhatsz ki alóla.
- De hát Hollywood iszonyatosan messze van.
- Én akkor is ragaszkodom hozzá. Mint a család feje, kötelességed, hogy haladéktalanul odautazz.

Az ajkam harapdáltam. Bevallom, nem értettem, miért kellene beavatkoznom és véget vetnem Eggy - amennyire meg tudtam ítélni - dicséretre méltó szerelmi afférjának. A jelszavam: élni és élni hagyni. Úgy véltem, ha Eggy meg akar nősülni, hadd tegye. Még az is lehet, hogy a házasság a javára válna. Bár nehéz lenne olyasmit találni a Földön, ami ne javítana rajta.

- Hm - hümmögtem ismét.

Az öreg Plimsoll éppen egy darab ceruzával és egy papírlappal foglalatoskodott. Bizonyára az útvonalterven dolgozott.

- Ahogy mondod, az út igen hosszú, de teljesen egyszerű. Ha jól tudom, miután megérkeztél New Yorkba, a Chicagóba tartó Twentieth Century Limited nevű vonatra kell szállnod. Ott várakozol egy kicsit...

Felpattantam.

- Chicago? Csak nem kell Chicagón keresztülutaznom?
- Dehogynem. Chicagóban szállsz át egy másik vonatra. Onnan Los Angeles pedig csak...
- Várj egy pillanatot - szakítottam félbe. - így máris jobban megvalósíthatónak tűnik a feladat. Chicago említése új gondolatokat vet fel. Úgy egy hét múlva ott rendezik a nehézsúlyú bokszvilágbajnokságot.

Eme tények fényében újra megvizsgáltam a dolgot. Világéletemben szerettem volna látni egy ilyen világbajnokságot, de sosem engedhettem meg magamnak az utat. Most kezdtem csak felfogni, hogy a cím és az azzal járó egyebek megöröklésével ezt már könnyűszerrel megtehetem. Hihetetlen, hogy ez nem jutott eszembe hamarabb. Mindig kell egy kis idő ahhoz, hogy az ember beleszokjon a jólétbe.

- Milyen messze van Chicagótól Hollywood?

- Azt hiszem, kicsivel több, mint két napi utazás.

- Akkor ne is folytasd. Rendben van, megegyeztünk. Egy pillanatig sem gondolom, hogy bárrmit is tehetek Eggyért, de megpróbálom.

- Remek.

Csend állt be. Éreztem, hogy lesz még valami.

- És... Reginald.

- Igen?

- Ugye óvatos leszel?

- Óvatos?

Köhintett egyet, majd egy jobbágytelek kérelmével kezdett babrálni.

- Már ami téged illet, úgy értem. Ezek a hollywoodi nőcskék, ahogy egy perce te magad is mondtad, igencsak csinosak...

Szívből felnevettem.

- Te jó ég! - kiáltottam. - Még csak rám se fogni nézni egy lány se.

Úgy tűnt, ez a megjegyzésem kissé megtépázta a család iránt érzett nagyrabecsülését. Szemrehányóan pillantott rám.

- Hiszen Havershot grófja vagy.

- Tudom. De akkor is...

- És, ha nem tévedek, már eddig is megnéztek téged a lányok.

Értettem, mire céloz. Néhány évvel azelőtt, cannes-i tartózkodásom idején eljegyeztem egy amerikai újságírólányt, Ann Bannistert, aki éppen arrafelé nyaralt. Akkoriban én voltam a trónörökös, ezért az incidens kisebb felfordulást okozott a család idősebb tagjainak körében. Gondolom, igencsak megkönnyebbültek, amikor felbomlott az eljegyzés.

- A Havershotok mindig is a végtelenségig befolyásolhatóak és impulzívak voltak. A fejük helyett a szívük után mentek. Ezért...

- Jól van, na. Vigyázni fogok.

- Akkor ezt meg is beszéltük. Okos ember kevésből is ért. - Azonnal indulsz Hollywoodba, ugye?

- Haladéktalanul - feleltem.

Szerdán indult egy hajó. Sietve összeszedtem egy gallért és egy fogkefét, és még éppen el is értem. Rövid megálló New Yorkban, pár nap időtöltés Chicagóban, és már a Los Angeles felé tartó vonaton ültem, és robogtunk keresztül, ha jól tudom, Illinois-on.

Az utazás második napjának reggelén történt, amint a panorámás vasúti kocsi külső részében üldögéltem, pipáztam, és mindenféle keresztülsuhant a fejemen, hogy belépett az életembe April June.

Olyan hatást gyakorolt rám, mintha lenyeltem volna egy hat penny értékű dinamitdarabot, és az felrobbant volna bennem.

2. fejezet

Ha valaki nem tudná, a panorámás kocsi az angol vonatok szolgálati vagonjának helyén található. Az ember keresztülmegy egy ajtón a vonat végében, és egy székekkel teli teraszra jut, ahol leülhet és csodálhatja a tájat. Ami

természetesen korlátlanul rendelkezésre áll, hiszen Amerika hatalmas, különösképpen a nyugati területei, és ha már valaki vonatra szállt Los Angeles felé, nincs megállás.

Tehát, ahogy már említettem, utazásom második reggelén a panorámás kocsiban üldögéltem, amikor egyszer csak kinyílt az ajtó, amitől szinte elkábultam.

Ez így nem pontos. Majd ne felejtsek el csiszolni ezen a mondaton, amikor átnézem az írásomat. Nem úgy értem, hogy fejbe vert az ajtó vagy ilyesmi. Nem is az ajtó látványa babonázott meg, hanem aki bejött rajta. Tudniillik életemben nem láttam még olyan csinos lányt.

A jelenlévőkre ágyúlövésszerű hatást gyakorolt a lány bájos, finom, csendes szelídsége. Egy fekete hordár kísérte őt, párnát vitt a kezében, amit letett a szemközti székre. A lány olyan turbékoló, duruzsoló hangon köszönte meg, hogy teljesen lebénultam. Ha hozzáteszem, hogy a csendes szelídség nagy kék szemekkel, tökéletes alakkal és olyan elragadó mosollyal párosult, amely kis gödröcskéket csalt a szája jobb sarkába, a kedves olvasó rögtön megérti, miért markoltam úgy a pipámat, hogy elfehéredtek az ujjízületeim, és miért kezdtem gyorsan, zihálva lélegezni, mihelyt megpillantottam őt. Szabad kezemmel megigazítottam a nyakkendőmet, és ha a bajuszom elég hosszú lett volna ahhoz, hogy megpödörjem, bizonyára megpödörtem volna.

A színes bőrű fickó lelépett, feltehetően, hogy folytassa kötelességei teljesítését a heti borítékért. A lány helyet foglalt, méghozzá úgy, ahogyan egy bágyadt virág lekonyul. Azt hiszem, mindenki látott már bágyadt virágot lekonyulni. Pár pillanatig nem történt semmi. Majd nagyot szippantott a levegőből. Én ugyanezt tettem. Figyelte az elsuhanó tájat. Én hasonlóképpen. De egyébként akár más-más kontinenseken is lehettünk volna.

Emiatt ködként fölém boruló szomorúság kezdett úrrá lenni rajtam, amikor hirtelen arra lettem figyelmes, hogy a lány éles, vinnyogó hangot hallat, majd a szemét kezdi dörzsölgetni. A legszerényebb elme számára is nyilvánvaló lett volna, hogy egy levegőben szálló pernye mehetett a szemébe.

Így megoldódott annak problémája, hogyan bonthatnám le a köztünk magasodó falakat és ismerkedhetnék meg vele. Ugyanis ha van valami, amiben jó vagyok, az a különféle dolgok szemből való kiszedése - pernye, legyek, szúnyogok és egyebek a piknikek alkalmával. Egy pillanat műve volt előrántani a zsebkendőmet, és néhány szempillantás múlva már meghatottan hálálkodott, mire én semmiségeztem egy sort, és már vissza is dugtam a zsebkendőmet a kabátom ujjába. Valóban, egy perccel azután, hogy minden, egy szép barátság megkötésére irányuló reménnyel felhagytam, már nyert ügyem volt.

Furcsa módon pernyének nyomát sem láttam, pedig ott kellett lennie, mert a lány saját bevallása szerint már jól volt, és mint már említettem, sűrűn hálálkodni kezdett. Egészen odavolt értem. Akkor sem lehetett volna hálásabb, ha mandzsúriai banditáktól mentettem volna meg.

- Nagyon szépen köszönöm - rebegte.
- Igazán semmiség - feleltem.
- Kellemetlen, ha pernye megy az ember szemébe.

Az. Vagy ha egy légy.

- Igen. Vagy ha egy szúnyog.
- Valóban. Vagy ha egy porszem.
- Igen. Nem tudtam megállni, hogy ne dörzsöljem meg a szemem.
- Észrevettem, hogy dörzsöli.
- Pedig állítólag nem lenne szabad.
- Nem, szerintem sem lenne szabad.
- Hát, ez már csak így van. Vörös a szemem?

- Nem, kék.
- Pedig vörösnek érzem.
- Kéknek tűnik - nyugtattam meg, és még azzal is kiegészíthettem volna, ha nem vág közbe, hogy a kéknek olyan árnyalatában játszik, amilyet az ember nyári égbolton vagy álombéli lagúnákban lát.
- Maga Lord Havershot, ugye? - kérdezte.
Meglepődtem. A képem kétségtelenül jellegzetes és egyedi, de híresnek nem mondanám. Az a lehetőség pedig, hogy már találkoztunk korábban és elfelejtettem őt, teljes képtelenség.
- Igen - válaszoltam. - De honnan...?
- Láttam magáról egy fotót valamelyik New York-i lapban.
Ó, igen, hát persze. - Eszembe jutott, hogy a hajóm New York-i kikötésénél pár pasas fényképezőgéppel bohóckodott.
- Tudja - néztem rá fürkészően -, maga is rettentő ismerősnek tűnik nekem.
- Talán a vásznon látott.
- Hogy hol?
- Egy mozifilmben.
- Egy... te jó ég! - kiáltottam fel. - Csak nem April June?
- De.
- Számtalan filmjét láttam.
- Tetszettek magának?
- De még mennyire! Az előbb azt mondta, New Yorkban járt?
- Igen, jelenésem volt.
- Bárcsak tudtam volna róla.
- Hát, nem volt titok. Miért szeretett volna tudni róla?
- Azért, mert... úgy értem... csak átrohantam New Yorkon, de ha tudtam volna, hogy maga is arra jár, akkor... szóval akkor nem siettem volna ennyire.

- Értem. - Szünetet tartott, hogy egy elszabadult és ide-oda szálldosó hajtincsét megigazítsa. - Elég huzatos itt kint, nemde?

- Egy kicsit.

- Mit szólna ahhoz, ha visszatérnénk a társalgóba és kevernék magának egy italt? Már majdnem ebédidő van.

- Remek.

- Akkor jöjjön velem!

Eltűnődtem, miközben végigbotorkáltunk a vonaton. Az öreg Plimsollra gondoltam. Könnyen mondhatta, hogy legyek óvatos, de ezt még ő sem láthatta előre.

Megérkeztünk a társalgóba, ő csengetett. Egy fekete fickó jelent meg - nem ugyanaz, aki korábban a párnát hozta, hanem egy másik -, akitől a lány barátságos hangon jeget kért. Az ürge eltűzött, a lány pedig ismét felém fordult.

- Nem igazán értem az angol nemesi rangok rendszerét - mondta.

- Nem?

- Nem - felelte. - Pedig semmit sem élvezek jobban, mint elvonulni egy jó angol könyvvel, de a rangok mindig fejtörést okoznak nekem. Az a New York-i lap Havershot grófjának nevezte magát. A gróf ugyanaz, mint a herceg?

- Nem egészen. A hercegi rang kicsit magasabb.

- Akkor ugyanaz, mint a vikomt?

- Nem. A vikomtok kicsit lejjebb helyezkednek el a rangsorban. Mi, grófok, többnyire lenézzük a vikomtokat. Hajlamosak vagyunk fennhéjázóan viselkedni velük, szegény ördögökkel.

- Akkor mi a felesége? Grófné?

- Nincs feleségem. De ha lenne, grófné lenne.

Révedező tekintettel meredt a távolba.

- Havershot grófnéja - motyogta.

- Így igaz. Havershot grófnéja.

- Mi az a Havershot? A hely neve, ahol lakik?
- Nem. Nem igazán tudom, honnan jön a Havershot név. A családi kunyhó a norfolki Biddlefordban található.
- Kedves hely?
- Egész kellemes kis viskó.
- Lőréses oromzattal?
- Rengeteg lőréssel az oromzaton.
- Szarvasokkal?
- Számtalan szarvassal.
- Szeretem a szarvasokat.
- Én is. Már találkoztam néhány igen csodálatos példánnyal.

Ekkor behozták a jeget. A lány ejtette az állatállomány témát, és a hozzávalókkal foglalta el magát. Hamarosan el is készítette az italomat.

- Remélem, megfelelő így. Attól tartok, nem vagyok valami jó koktélkészítésben.
- Pedig ez igazán remek - nyugtattam meg. - Abszolút egyedi. Maga nem iszik egyet?

Megrázta a fejét, és a rá olyannyira jellemző lágysággal elmosolyodott.

- Meglehetősen régimódi vagyok. Nem iszom, és nem dohányzom.
- Te jó isten! Nem?
- Nem. Attól félek, túlságosan is csendes, otthonülő és unalmas vagyok.
- Nem, én mondom, nem az. Nem unalmas.
-Ó, dehogynem. Talán furcsállja, tekintve, hogy színésznő vagyok, de a szívem mélyén igazából egy egyszerű, otthonülő nő vagyok. A könyveim és a virágaim között érzem magam a legjobban. Ezen kívül szeretek főzni.
- Komolyan?

- Komolyan. A barátaim tréfát űznek belőle. Értem jönnek, hogy elvigyenek egy estélyre, és a konyhában találnak tarka kötényben, amint éppen sajtos melegszendvicset készítek. A konyhában vagyok a legboldogabb.

Ámulva kortyolgattam az italomat. Minden egyes szava újabb bizonyíték volt arra, hogy egy emberbőrbe bújt angyallal van dolgom.

- Szóval egyedül él... mi is volt a hely neve? - vette fel újra a beszélgetés fonalát.

- Biddleford? Nem teljesen. Úgy értem, még nem jelentkeztem be. Nemrég örököltem. Felteszem, hamarosan be kellene költöznöm. Az öreg Plimsoll gutaütést kap, ha nem teszem. Tudja, ő a családunk ügyvédje, és határozott véleménye van az ilyen dolgokról. A családfőnek a kastélyban kell tanyát vernie.

- Kastély? Egy kastély?

- Meghiszem azt.

- Egy igazi kastély?

- Bizony.

- Ősi?

- Határozottan molyrágta. Tulajdonképpen egy rom, amit annak idején Cromwell ütött-vágott kicsit.

Szemébe ismét révedő tekintet költözött. Felsóhajtott.

- Milyen csodás lehet egy olyan ódon otthon. Hollywood túl modern és... harsány. Az embernek elege van a harsányságából. Annyira...

- Harsány?

- Igen, az.

- És ezt nem kedveli? Túlságosan harsánynak tartja?

- Nem, nem szeretem. Az idegeimre megy. De mit tehetnék? Odaköt a munkám. Az embernek mindent alá kell rendelnie a munkájának.

Megint sóhajtott, én pedig ráébredtem, micsoda emberi tragédiának vagyok tanúja. Aztán elmosolyodott.

- De ne csak rólam beszéljünk - javasolta. - Meséljen magáról. Először van Amerikában?

- Igen.

- Mi szél viszi Hollywoodba? Hollywoodba tart, ugye? Nem száll le Los Angeles előtt?

- Nem, Hollywoodba utazom. Többé-kevésbé üzleti ügyben, ahogy maguk mondanák. Tudja, egy kis családi hűhó. Egyik unokatestvérem próbál idiótát csinálni magából errefelé. Nem futott bele véletlenül, ugye? Magas pasas, tejfölszőke hajjal, Egremont Manneringnek hívják.

- Nem.

- Hát, Hollywoodban tartózkodik, és minden valószínűség szerint nősülni készül. Eggyt ismerve aggódunk, hogy a jövendőbelije talán valami rémes, tüzes csinibaba. Ez esetben pedig életbevágó, hogy szabotáljam a tervét. A feladatra engem jelöltek ki, hogy utazzak ide és akadályozzam meg.

Bólintott.

- Értem. Nem csodálom, hogy ideges. A legtöbb hollywoodi lány rettenetes. Többek között ezért nem találom szimpatikusnak a várost. És ez az oka annak is, hogy kevés igaz barátom van. Tudom, hogy az emberek szégyenlősnek tartanak, de hát mit tehetnék?

- Tudom, mire céloz. Nem könnyű.

- Inkább az egyedüllétet választom, mint hogy olyanokkal érintkezzem, akiknek csak a vad bulik járnak a fejükben. Végtére is, hát lehet valaki magányos a könyvei mellett?

- Milyen igaz.

- És a virágai között?

- Pláne.

- És ott van a konyha is, természetesen.

- Abszolút.
- Na, de már megint rólam van szó. Folytassa, meséljen még magáról. Kizárólag az unokatestvére miatt jött Amerikába?
- Nem egészen. Rájöttem, hogy így két legyet üthetek egy csapásra. Chicagóban rendeztek egy nehézsúlyú bokszbajnokságot, amit nagyon szerettem volna látni.
- Szereti nézni a küzdelmeket?
- Tudom, mire gondol - válaszoltam. - Tízből kilenc teljes kudarc. De ez szenzációs volt. Megérte négyezer mérföldet utazni csak azért, hogy láthassam azt az ötödik menetet. - Az emlékek mélyen felkavartak, fel kellett álljak, hogy szemléltessem az eseményeket. - Már azelőtt is igen élvezetes volt, de az ötödik menetben felforrósodott a helyzet. A bajnoknak sikerült az egyik semleges sarokba szorítania ellenfelét, és egyenesen orrba vágta. A kihívó csinos kis monoklival a szeme alatt tért vissza a küzdelembe. Ezután összekapaszkodtak. A bíró szétválasztotta őket. A bajnok ellenfele állát támadta, a kihívó pedig a másik alsó bordáit célozta. Újabb összekapaszkodás következett, majd szétválasztás. Közelharc kezdődött a ring egész területén. A kihívó gyengén odaütött, mire a bajnok ismét orrba gyűrte. Hatalmas erejű, pontos ütést vitt be. Literszám ömlött a vér, a levegőben csak úgy repkedtek a fogak, fülek, meg miegymás. Majd, éppen a gongszó elhangzása előtt, a bajnok alulról talált be.

Ekkor elhallgattam, mert a lány elájult. Először azt hittem, azért csukta be a szemét, hogy jobban beleélhesse magát az eseményekbe, azonban láthatóan nem ez volt a helyzet. Lecsúszott oldalt az üléséről, és eszméletét vesztette.

Komolyan megijedtem. A lelkesedés hevében megfeledkeztem arról, hogy elbeszélésem milyen hatással lehet erre az érzékeny teremtésre. Nem egészen tudtam, mit kellene tennem. Az alélt alany magához térítésének legjobb

módja természetesen az illető fülön harapása, de csak nem haraphattam meg a jámbor lányka fülét. Akárhogy is, úgy éreztem, nem ismerem eléggé.

Szerencsémre, mielőtt be kellett volna avatkoznom, megrebbent a szempillája, és finoman sóhajtott. Kinyitotta a szemét.

-Hol vagyok? - motyogta.

Kinéztem az ablakon.

- Hát, nem vagyok ismerős ezen a környéken - válaszoltam -, de szerintem valahol Új Mexikóban.

Felült.

- Olyan megalázottnak érzem magam!

- Hogy?

Biztosan ostobának tart, hogy így elájultam.

- Csakis az én hibám volt. Nem lett volna szabad felidéznem a szörnyű részleteket.

- Nem maga tehet róla. A legtöbb lány élvezte volna. Bár szerintem van benne valami rettentően nőietlen... Folytassa, Lord Havershot, mi történt ezután?

- Nem, nem. Eszem ágában sincs.

- De, kérem!

- Nos, dióhéjban annyi, hogy alaposan elagyabugyálta. Szép munkát végzett.

Töltene nekem egy pohár vizet?

Az üveghez ugrottam. Kissé remegve kortyolgatta a vizet.

- Köszönöm - mondta. - Már jobban érzem magam. Sajnálom, hogy olyan ostoba voltam.

- Nem volt ostoba.

- Ó, dehogynem. Szörnyen ostoba voltam.

- Szó sincs róla. Az iménti eset nőiességének ékes bizonyítéka.

Hozzátettem volna, hogy egész életemben még semmi nem rendített meg annyira, mint ahogyan ő az előbb összecsuklott, azonban ekkor a fekete fickó dugta be az orrát az ajtón, és bejelentette, hogy az ebéd tálalva van.

- Menjen csak - mondta. - Bizonyára farkaséhes.

- Maga nem jön?

- Inkább ledőlök és pihenek. Még mindig... Nem, menjen csak.

- Legszívesebben felpofoznám saját magam.

- Miért?

- Amiért olyan tökfej voltam, és azokat a fülsértő dolgokat mondtam.

- Kérem! Menjen és ebédeljen meg!

- Maga rendben lesz?

- Igen.

- Biztos benne?

- Igen, lefekszem és a virágokra gondolok. Gyakran teszem - csak fekszem és a virágokra gondolok. Főképpen rózsákra. Mindent megszépít és illatossá tesz.

Így elpályáztam. Amint ott ültem és a marhasültemet eszegettem hasábburgonyával, megfeszítetten járt az agyam.

Természetesen tudtam, mi történt. A vulkánkitörésszerű tünetek félreérthetetlenek voltak. Egy fickó szíve nem a semmiért ver olyan hevesen, ahogy az enyém vert. Ez volt a valódi, s amit két évvel azelőtt, Ann Bannister eljegyzésekor lángoló férfiúi szenvedélynek véltem, csupán B kategóriás fellángolásnak bizonyult. Ebből már tényleg nem volt menekvés. Végre valahára a szerelem lágy selyemfonala jó alaposan rátekeredett Reginald Havershotra.

Már az elején gyanítottam. Abban a pillanatban, amikor először szemet vetettem a lányra, az a határozott benyomásom támadt, hogy a lelki társam, és minden további, ami közöttünk történt, csak megerősített ebben. Bájos, finom, csendes

szelídsége érintett meg oly nagyon. Ez már csak így van az ilyen nagydarab ürgékkel, mint én vagyok. Ösztönösen vonzódunk a törékeny kis virágokhoz. Komoly, elmélkedő hangulatban tüntettem el a sült hús maradékát, és próbálkoztam meg egy sajttal körített almás pitével.

3. fejezet

Azt is elárulom, miért voltam komoly és elmélkedő. Mert felismertem - amint a történetekben is szerepel -, hogy ez nem a vég, hanem valaminek a kezdete. Úgy értem, az rendben van, hogy első látásra beleszerettem, de ettől még nem jutottam túl messzire. Hová visz az út innen, kérdeztem magamtól. Mit hoz a jövő? Más szavakkal élve, milyen lépéseket kell tennem a boldog befejezés érdekében? Szembe kellett néznem a ténnyel, hogy ha a házasulandók kihirdetése és a lelkész „Akarod-e, Reginald" kezdetű kérdésének elhangzása a célom, kemény munka vár még rám. Semmiképpen sem lehetett sétagaloppnak tekinteni.

Eddig nem ejtettem szót róla, de személyes megjelenésemben bizonyos tökéletlenségek mutatkoztak, melyek megakadályoztak abban, hogy az ellenkező nem esete legyek. Kinézetemet tekintve nem vagyok túl nyerő. Külsőleg apámra ütöttem. Ha valaki látta már az apámat, tudja, mit jelent ez. Bátor katona volt, szenvedélyesen lovas-pólózott, azonban olyan fizimiskával rendelkezett, mint egy gorilla - illetve még olyanabbal, mint a legtöbb gorilla -, ezért úgy tudom, a cimborái kedvesen csak úgy szólították, hogy „a konzul, a majdnem-ember". Én pedig a kiköpött mása vagyok.

Ezek a dolgok hangsúlyosak a lányok szemében. Visszariadnak attól, hogy olyannal kössék össze az életüket,

akinek a megjelenése azt a benyomást kelti, hogy az illető bármelyik pillanatban felmászhat egy fára és kókuszdiót kezdhet hajigálni odafentről.

De ezen már nem lehetett segíteni. Csak remélni tudtam, hogy April June azon ritka teremtések egyikének bizonyul majd, akik át tudnak hatolni a külső héjon, és eljutnak egészen a lélekig. Mert nincs nekem olyan rossz lelkem, már ami a lelkeket illeti. Nem mondom, hogy olyan, amiről az újságokban írnának, de bőven megüti az átlagot.

Be kell vallanom, ahogy teltek-múltak a napok, egyre bizakodóbb lettem. Úgy tűnt, szépen haladok. April igazán nagyon barátságos volt velem hollywoodi tartózkodásom első hetében. Együtt autóztunk, fürdőztünk és nagyokat beszélgettünk az illatos alkonyban. Megosztotta velem az álmait, én pedig meséltem neki az öreg biddlefordi családi birtokról, arról, hogyan jelennek meg az udvarban a grófnék, az ascoti királyi díszpáholyról, és más, őt érdekelni látszó dolgokról. Modorában semmi nem utalt arra, hogy undorodott volna a ténytől, miszerint úgy festek, mintha a whipsnade-i állatkert lakója lennék.

Valójában, hogy rövidre fogjam, bizalmas viselkedése annyira felbátorított, hogy az első hét végére elhatároztam, szerencsét próbálok és nekiveselkedek.

A gomb megnyomására és a gépezet működésbe hozására megfelelő alkalomnak azt az estélyt választottam, melyet a lány készült adni Linden Drive-i házában. Elárulta, hogy nem szereti az estélyeket, mert szerinte felszínesek, de egy, az ő helyzetében lévő fiatal hölgytől elvárják, hogy hébe-hóba adjon egyet, különösképpen akkor, miután egy ideig távol volt.

Arra számítottam, hogy ez is egy olyan vidám, Beverly Hills-i kerti vacsoraparti lesz, ahol az ember kiszolgálja

magát a büfénél, benyomakodik különböző társaságokba, és a vacsora megkoronázásaként fejest ugrik a medencébe. Gondoltam, valamikor kilenc és tíz óra között indulnak be az események, ezért háromnegyed tíz körül állítottam be.

Mint utóbb kiderült, korai volt. Mindössze néhányan érkeztek meg és ténferegtek elszórva a színes lámpák alatt. April még öltözködött, és a zenekar sem kezdett játszani; mindent egybevéve nyilvánvalónak tűnt, hogy egy ideig még szélcsend várható, mielőtt a féktelen mulatozás a tetőfokára hág.

Adott körülmények között, az idő eltöltése végett legjobbnak láttam odabattyogni az italos pulthoz, és egy-két pohárral megerősíteni magam. Tekintve, hogy mi állt előttem, a legjobb formámat akartam hozni - amitől igencsak távol álltam, köszönhetően annak, hogy az éjszaka nagy részében ébren voltam, mert egy kissé fájt a fogam.

Miközben a pult felé közelítettem, ráébredtem, hogy bármennyire is jó, de nem túl eredeti ötlet leinni magam. Ugyanis ez már eszébe jutott egy magas, vékony, tejfölszőke hajú pasasnak is. Keményen megvetett lábakkal állt ott, mintha attól tartana, hogy bármikor eldőlhet. Látszólag nagy gyakorlata volt abban, hogy a csaposokat rendelésekkel foglalja le. Volt benne valami, valami a mozdulatában, ahogyan felemelte és letette a poharat, ami furcsán ismerősnek tetszett. Úgy éreztem, ezt a hajzatot is láttam már. A következő pillanatban felismertem.

- Eggy! - kiáltottam.

Szerencsére pont azelőtt hajtotta fel maradék italát, mielőtt megszólaltam, mivel üdvözlésem hatására vagy tizenöt centimétert emelkedett a levegőben. Miután visszatért a földre, kissé hullámzó mellkassal a csapos felé hajolt.

- Véletlenül nem hallott egy hangot az imént? - kérdezte halkan, remegve.

A tag azt felelte, mintha hallotta volna, amint valaki tojásokról beszél.

- Ó, szóval hallotta?

- Eggy, te vén szamár - köszöntöttem.

Ekkor megfordult, és meredten nézett rám. Az arca elkínzott és feszült volt.

- Reggie? - hüledezett.

Pislogott párat, majd kinyújtotta a karját és óvatosan megveregette a mellkasomat. Amint az ujjai a kemény ingmellemhez értek, felderült az arca.

- Hú - lélegzett fel.

A csapostól kért még egy skót whiskyt, és addig meg sem szólalt újra, míg meg nem kapta és nagyot nem húzott belőle. A hangja komolyan és szemrehányóan csengett.

- Hisz évmilliók óta ismersz, Reggie, öregfiú - kezdte, miközben letörölt egy izzadságcseppet a homlokáról -, ilyet soha többé ne csinálj! Azt hittem, több ezer mérföldnyire vagy innen, és amikor meghallottam a hangod, olyan kísértetiesen és tompán... ahogy engem szólítottál... mint egy rohadt sikítószellem... Ez az egyetlen dolog, amitől félek: hogy hangokat hallok - vallotta be. - Addig jó, amíg csak fél tőle az ember, de ha elkezdesz hangokat hallani, az a vég kezdete.

Megborzongott, és egy hajtásra kiitta az itala maradékát. Ettől láthatóan teljesen rendbejött, mivel immár fesztelenebbül viselkedett.

- Nos, szóval, itt vagy, igaz, Reggie? Évek óta nem láttalak. Talán fél éve egy Sheffield Wednesday mérkőzésen találkoztunk utoljára. Mi az ördögöt csinálsz Hollywoodban?

- Miattad jöttem.

- Tényleg?

- Igen.

- Milyen kedves. Igyál valamit. Tudom ajánlani a skót whiskyt. Csapos barátom, lenne olyan jó, és keverne egy skót whiskyt szódával a rokonomnak, illetve nekem is egyet?

Megkíséreltem lebeszélni erről.

- Én nem innék többet.

- Hiszen még nem is ittál.

- A helyedben, úgy értem. Már így is tökrészeg vagy.

- Csak félig - helyesbített. Szeretett pontosan fogalmazni az ilyen kérdésekben.

- Jól van, akkor félig. És még csak tíz óra.

- Ha az ember tíz órakor még nincs félig tökrészeg állapotban, akkor nem igyekszik eléggé. Ne aggódj miattam, Reggie, öreg haver. Még nem ismerted meg a kaliforniai klíma csodáit. Felettébb üdítő, hogy az ember annyit ihat nap mint nap, amennyit csak akar, és a jó öreg máj meg sem nyikkan. Erre gondolnak, amikor Kaliforniát földi paradicsomnak nevezik, és ezért sereglik ide állandóan egy vonatnyi lógó nyelvű ember a közép-nyugati államokból. Bizonyára te is emiatt jöttél, nemde?

- Azért jöttem, hogy veled találkozzak.

- Ó, valóban. Ezt már mondtad, nem igaz?

- De igen.

- És én erre azt feleltem, hogy milyen kedves?

- Pontosan.

- És tényleg. Roppant kedves. Hol szálltál meg?

- Egy bungalóban a Heszperidák Kertje nevű helyen.

- Jól ismerem. Van pincéje?

- Ha arra célzol, van egy üveg whiskym.

- Pont arra céloztam. Gondom lesz rá, hogy jól érezd magad. Nem lehet túl sok jóban részed. Addig is, igyál cimbora, igyál még egyet!

Volt ebben valami zavaró, és már tudtam is, mi az. Eszembe jutott, hogy amikor a vonaton Eggyről beszéltem Aprilnek, ő határozottan állította, hogy nem ismeri a fiút. És mégis itt volt, a lány házában, és úgy nagyképűsködött, mint valami vígoperabeli mókamester.

- Mit csinálsz itt? - érdeklődtem.

Eltökéltem, hogy lerántom a leplet a rejtélyről.

- Pokolian jól szórakozom - felelte derűsen -, és még annál is jobban, mert láthatom a becsületes képed. Örülök, hogy újra látlak, Reggie. Majd el kell mesélned, mi szél hozott Kaliforniába.

- Nem ismered April June-t?

- April kit?

- June-t.

- Mi van vele?

- Azt kérdeztem, ismered-e őt?

- Nem, de szeretném megismerni. Bármelyik barátodat. Már ha ő a barátod.

- Ez az ő partija.

- Becsületére válik.

- De hát téged meg sem hívott.

Felderült az arca.

- Már értem. Tudom, hová akarsz kilyukadni. Te jó ég, pajtás, Hollywoodban nincs szükséged meghívóra ahhoz, hogy partikra járj! Az ember csak lődörög, amíg meg nem pillantja a színes lámpákat, és besétál. Sok boldog estét töltöttem el olyan emberek vendégeként, akiknek fogalma sem volt arról, hogy ki vagyok, és azt sem tudták, hogy egyáltalán ott vagyok. Mindazonáltal, egy különös véletlennek köszönhetően ma nem hívatlan vendégként jöttem. Nem egyedül érkeztem ugyanis. Milyen nevet említettél? April...?

- June.

- Hát persze. Már mindenre emlékszem. A jegyesem April June sajtóügynöke, ő hozott ide.

- Így pont kapóra jött az alkalom, hogy megvitassuk a jegyes témát. Töprengtem rajta, hogyan hozhatnám fel.

- Erről szerettem volna beszélni veled.

- Miről?

- Az eljegyzésedről.

Elég határozottan beszéltem, jó adag családfői hangnemet is bevetve, mivel kissé bántott a jó öreg lelkiismeret. Úgy éreztem, csúnyán cserbenhagytam Horace Plimsollt és Clara nénit. Akarom mondani, azért küldtek ide, hogy megtaláljam a csókát és észhez térítsem, ehhez képest pedig már egy hete tartózkodtam ideát anélkül, hogy egyáltalán gondoltam volna rá. Azóta, hogy leszálltam a vonatról Los Angelesben, a fiú teljesen kiment a fejemből. Ez is jól mutatja, mit művel a szerelem az emberrel.

Óvatosan mérlegelte a megjegyzést.

- Az eljegyzésemről?

- Igen.

- Az én eljegyzésemről?

- Igen.

- Mi van vele?

- Nos, mi van vele?

- A világ legboldogabb embere vagyok.

- Nem úgy Clara néni.

- Ki az a Clara néni?

- Az édesanyád.

- Ja, a muter? Igen, ismerem őt. Akkor igyunk rá?

- Ne.

- Ahogy akarod. Bár egy kissé udvariatlan. Szóval, mi baj a muterral? Miért nem ő a világ legboldogabb embere?

- Mert halálra aggódja magát miattad.

- Szent ég, mégis miért? Én jól vagyok.

- Mi az ördögöt értesz az alatt, hogy jól vagy? Szégyellhetned magad! Elsomfordálsz Hollywoodba, és itt találllak, amint éppen iszol, mint a gödény.

- Nem vagy egy kicsit nagyképű, öregem?

Eltalálta. Nagyképű voltam, persze. De úgy véltem, a nagyképűség a siker kulcsa. Ha az ember sikeresen helyre akar tenni egy ipsét, muszáj viktoriánus stílusban játszania a főnököt.

- Nem izgat, hogy az vagyok-e. Feldühítesz.

Fájdalmas képet vágott.

- Reginald Havershottal beszélek? - kérdezte szemrehányóan. - Reginald kuzinommal, aki két éve szilveszterkor az öreg Stinker Pomeroy és jómagam társaságában huszonhárom poharat tört össze a Café de l'Europe-ban, és ezért rúgkapálások és ordítozások közepette kihajították?

Jeges tekintettel pillantottam rá. A hatalmas szerelem annyira megtisztított, hogy utálattal hallgattam a történéseket, melyek két évvel azelőtt estek meg velem.

- Azzal most ne törődj. Az eljegyzésedről akarok hallani.

Mióta tart?

- Ó, hát egy ideje.

- Összeházasodtok?

- Ez a terv, drága barátom.

Nem igazán tudtam, mit kellene mondanom. Az öreg Plimsoll azt javasolta, vessem latba a tekintélyem, de nem tudtam, hogyan kellene. Eggynek rengeteg pénze volt. Ha megfenyegetném, hogy kitagadom az örökségből, és csak a kötelező egy shillinget kapja meg, egyszerűen kérné az egy shillinget, zsebre tenné, megköszönné, és vígan élne tovább.

- Ha meg akarsz nősülni - mondtam -, jobb, ha abbahagyod az ivást.

Megrázta a fejét.

- Nem érted, öregfiú. Nem hagyhatom abba. Az a gyanúm, hogy a lány azért jegyezte el magát velem, hogy jó útra térítsen. Igen ostobán érezné magát, ha fognám magam, és magamtól jó útra térnék. Képzelheted, ez mennyire elbátortalanítaná. Lehet, hogy elvesztené az érdeklődését és ejtene. Nem szabad megfeledkezni az ilyesmikről. Véleményem szerint a biztonságos, ésszerű és helyes megoldás az, ha meglehetősen kapatos vagyok az esküvő végéig, és fokozatosan józanodok ki a mézeshetek alatt.

Természetesen ez is egy meglátás volt, de nem volt idő belemenni.

- Ki a lány, akit eljegyeztél?

- A neve... - Elhallgatott. A homlokát ráncolta. - A neve... Na, ha egy órával ezelőtt kérdezted volna... Nem, ha csak fél órája... Á! - kiáltotta felderülve. - Itt jön személyesen. Ő majd meg tudja mondani nekünk.

Szívélyesen integetett valakinek a hátam mögött. Megfordultam. Vékony lány jött felénk a pázsiton. Nem láttam, csinos-e, mert az arca árnyékban volt. Visszaintegetett.

- Hello, Eggy! Szóval itt vagy. Sejtettem.

Volt valami a hangjában, ami megriasztott, és arra késztetett, hogy alaposan megbámuljam, amikor kiért a fényre. Ugyanebben a pillanatban az én arckifejezésemben is volt valami, ami pedig őt riasztotta meg, és ami miatt rám meredt. Fél szempillantással később már mindketten nagy szemeket meresztettünk egymásra - ő rám, én őrá. Újabb fél pillanat múlva az utolsó kételyeink is eloszlottak.

Ott álltunk ketten egymással szemben: Ann Bannister és én.

4. fejezet

- Ann! - kiáltottam.

-Bannister! - rikoltotta Eggy a homlokára csapva. - Tudtam, hogy eszembe fog jutni. Mindvégig itt volt a nyelvem hegyén. Hello, Ann. Ez az unokatestvérem, Reggie.

- Már találkoztunk.

- Úgy érted, korábban?

- Sokkal korábban. Régi barátok vagyunk.

- Régi barátok?

- Nagyon régiek.

- Ez egy pohár italért kiált. Csapos fiam...

- Nem - tiltakozott Ann. - Azon nyomban eljössz a bártól. Nem ünneplünk?

- Nem.

-Ó.

- Most elmész és sétálsz egy kört a ház körül, és csak akkor térsz vissza, ha már borotvaélesen vág az agyad.

- De hát borotvaélesen vág.

- Akkor legyen két borotva. Na, eredj!

Mindig is volt valami ellenállhatatlan Annben. Még a régi szép időkben figyeltem fel erre. Ő afféle alacsony, eleven, energikus lány, csupa lelkesedés és lendület, aki igencsak fel tudja dobni az összejöveteleket. Eggy ellenállás nélkül, „úgysemérdemesvitatkozni"-stílusban oldalgott el, így kettesben maradtunk Ann-nel.

Pár pillanatig némán álldogáltunk. A múlton merengtem, és azt hiszem, ő ugyanezt tette.

Csak hogy teljes legyen a történet, megosztom az olvasókkal az imént említett múltat, amin merengtünk. Ann Bannister, amint már szót ejtettem róla, újságíró volt, és Cannes-ban ismertem meg, ahol éppen a szabadságát töltötte.

Összehaverkodtunk. Megkértem a kezét. Ő rábólintott. Eddig rendben.

Később aztán, váratlanul gajra ment az eljegyzésünk. Az egyik pillanatban még ment, mint a karikacsapás; minden mesésen alakult. A következőben pedig befuccsolt.

A következő történt. Egy este éppen a Palm Beach Casino teraszán üldögéltünk, és a fodrozódó tengeren csillogó ezüst holdfényt csodáltuk, amikor megszorította a kezemet, mire gyengéden felé hajoltam, erre ő is felém, szerelmes megnyilatkozásra számítva tőlem, amire meg is volt minden oka. Én viszont:

- A mindenségit! Sajog a lábam!

Hát, sajgott is rendesen. Amikor odahajoltam hozzá, éles fájdalom nyilallt belé. Aznap este új alkalmi cipő volt rajtam, és bizonyára a kedves olvasók is tisztában vannak azzal, mit képes művelni a lakkbőr az alsó végtagokkal. Azonban kétségtelen, hogy egy másik alkalmat kellett volna választanom a téma elővezetésére. Igencsak nehezményezte. Feldúltnak tűnt. Voltaképpen sértődötten elfordult. Gondoltam, elsimítom a nézeteltérést, ezért odahajoltam hozzá, hogy finoman megcsókoljam a nyakát.

Ez rendben is lett volna, persze - mint elképzelés. A baj csak az volt, hogy megfeledkeztem a számban lévő égő szivarról, és mire felocsúdtam, már túl késő volt. Úgy ugrott fel, mint egy leforrázott kismacska, eközben pedig lelketlen huligánnak nevezett, és az eljegyzés felbontásával fenyegetőzött. Másnap beugrottam hozzá a hotelba egy csokor virággal, hogy visszatérjünk a kérdésre, de ő addigra már elment. Kisétált az életemből.

Két évvel később, azaz most, viszont újra besétált.

Be kell vallanom, kissé kínos volt ismét farkasszemet néznem letűnt napjaim e meghatározó szereplőjével. Mindig kellemetlen érzés váratlanul összefutni egy olyan lánnyal,

akivel az ember valaha jegyben járt. Arra célzok, hogy ilyen helyzetben nem egészen tudjuk, hogyan is kellene viselkednünk. Vidámnak mutatkozni nem túl udvarias. Ha pedig savanyú képet vágsz, olyan érzésed támad, mintha a lány büszkén fölszegné a fejét, és azt mondaná magában: „Lám, lám. Számítottam rá, hogy az elvesztésem elgondolkodtatja majd szegény ürgét!". És ez sérti egy fickó önbecsülését. Azt hiszem, a jól bevált trükk az, ha az ember a könyvekben is alkalmazott jeges, kiismerhetetlen arckifejezést veszi fel.

Mivel a nők ügyesebben kezelik az ilyen helyzeteket, a lány máris összeszedte magát.

- Nahát! - szólalt meg.

Örömteli mosolyra húzódott a szája, és úgy nézett rám, mintha csak jelentéktelen ismerőse lennék, bár olyan, akit azért szívesen lát viszont.

- Nahát, csodálom, hogy itt találkozunk, Reggie!

Beláttam, hogy ez a helyes hozzáállás. Végül is ami elmúlt, elmúlt. Mármint a nehezén már túl voltunk. Amikor szakított velem, az természetesen alaposan a padlóra küldött. Nem azt mondom, hogy képtelen voltam aludni, vagy hogy rá sem bírtam nézni az ételre, mert világéletemben úgy aludtam, mint a bunda, és mindig is napjában háromszor bőségesen étkeztem. Még ez a tragédia sem tudott változtatni addigi életvitelemen, mindazonáltal határozottan úgy éreztem, kissé megakadt a gépezet. Komor voltam, ha tudják, mire gondolok, zaklatott, és szerfölött hajlottam portugál szerelmes szonettek olvasgatására, illetve a túlzott dohányzásra. De mindezen túltettem magam az évek során, és immár nyugodt, baráti alapokra helyezhettük a kapcsolatunkat.

Hozzá hasonlóan én is könnyed szívélyességgel beszéltem.

- Én nem kevésbé - feleltem. - Csodálom, hogy itt látlak. Hogy vagy?

- Ó, remekül.
- A lábad jól van?
- Hogyne.
- Örülök.
- Jól nézel ki.

Ez igaz is volt. Ann azon lányok közé tartozik, akik mindig úgy festenek, mintha a napi tornagyakorlatok végeztével vett hideg vizes fürdő után éppen most léptek volna ki a kádból.

- Kösz. Valóban, jól vagyok. Mi szél hozott Hollywoodba, Reggie?
- Ó, hát ez is, az is.

Rövid csend következett. Újfent zavarba jöttem.

- Szóval a jó öreg Eggy menyasszonya vagy? - kérdeztem.
- Igen. Úgy tűnik, gyakran belebotlom a családba, nemde?
- Igen, egy kicsit.
- Nem helyesled?

Eltöprengtem.

- Hát, ha engem kérdezel, ez messze a legjobb dolog, amit Eggy valaha is tett. De hogy fogsz ebből kimászni? Nem vetít ez előre sötét jövőt a számodra?
- Miért? Nem kedveled Eggyt?
- Úgy szeretem őt, mintha az öcsém lenne. Az egyik legrégebbi cimborám. Azonban úgy vélem, házassági célokra egy többé-kevésbé józan egyed megfelelőbb lenne neked.
- Eggyvel nincs gond.
- Ó, neki valóban nincs gondja. Élvezi az életet.
- Rengeteg jó dolog van Eggyben.
- Bizonyára. És minden perccel egyre több lesz.
- Mindössze az a baj vele, hogy mindig is túl sok pénze és szabadideje volt. Jobb lenne, ha állást vállalna. Már szereztem is egyet neki.
- És belement a dologba?
- Arra mérget vehetsz. Elhűltem.

- Ann, te egy csoda vagy!
- Miért is?
- Mert rávetted Eggyt, hogy dolgozzon. Ez még senkinek sem sikerült ezelőtt.
- Hát, most sikerült. Holnap kezd.
- Ragyogó. Bár kicsit sajnálom a főnökét, bárki is legyen az. Egyébként pompás. A család aggódott érte.
- Nem csodálom. Eggynél elképzelni sem tudok alkalmasabb embert arra, hogy aggodalomba taszítson egy egész családot. Jóbnak is sok lett volna ennyi gyötrelem.
A kert lassan kezdett megtelni vendégekkel. Számos szomjazó lélek sereglett az asztalhoz, mint oroszlánok a folyómederhez. Odébb álltunk.
- Mesélj magadról, Ann - kértem. - Gályázol egész álló nap, ugye?
- Igen, mindig csak a munka, ahogy lenni szokott.
- Hogy érted azt, ahogy lenni szokott? Nem szereted?
- Nem igazán.
- Pedig azt gondoltam volna, hogy a sajtóügynökösködés neked való.
- Ami?
- Eggy elmondta, hogy April June sajtóügynöke vagy.
- Kicsit elhamarkodta a kijelentést. Csak szeretnék az lenni, ha minden rendben megy. De még semmi sem biztos. Attól függ, hogy valami sikerül-e.
- Mi az a valami?
- Ó, csak egy ötlet. Ha bejön, remélem, aláírja majd a pontozott vonalon. Pár nap, és kiderül. Addig is, afféle nevelőnő-társalkodónő-dada vagyok egy személyben.
- Hogy micsoda?
- Hát, én így jellemezném az állást. Hallottál már Joey Cooley-ról?

- Gyereksztár, nemde? Mintha April June említette volna, hogy a fiú szerepelt a legutóbbi filmjében.
- Így igaz. Nos, rá vigyázok. Gondját viselem, meg ilyenek.
- És mi van az újságírói munkáddal? Azt hittem, újságírással foglalkozol.
- Nemrég még tényleg úgy volt. Egy Los Angeles-i lapnál dolgoztam. De a válság mindent felborított. Elbocsátottak. Próbálkoztam más lapoknál is, de sehol nem volt üresedés. Ezért felcsaptam szabadúszónak, de az manapság nem kifizetődő. Mivel ennem is kellett, mindent elvállaltam, amit tudtam. Így lettem nevelőnő, társalkodónő és dada Joey mellett.

Bevallom, belefájdult a szívem. Tudtam, mennyire odaadóan végezte a munkáját.
- Szörnyen sajnálom.
- Kösz, Reggie. Mindig melegszívű voltál.
- Hát, nem is tudom.
- De, de. Színarany, és mindig a helyén van. A szegény lábad az, ami cserbenhagyott téged.
- A fenébe is, örülnék, ha nem lovagolnál ezen.
- Ezt tettem volna?
- Határozottan. Már második alkalommal hánytorgatod fel. Ha tudnád, hogy kínzott az a cipő aznap este... Úgy éreztem, bármelyik pillanatban felrobbanhat, mint egy srapnel... De ez most mellékes... Rettenetesen sajnálom, hogy ilyen rohadtul megy a sorod...
- Ó, annyira azért nem rossz. Nem akarok a mártír szerepében tetszelegni. Boldog vagyok. Kedvelem a fiatal Joseph-et. Jópofa gyerek.
- Bárhogy is, piszok pocsék lehet neked. Úgy értem, tudom, mennyire szeretsz kutakodni, szaglászni sztorik után, és felhajtani szenzációkat vagy hogyishívjákokat.

- Édes tőled, hogy ilyen együttérző vagy, Reggie, de boldogulok. Tulajdonképpen egészen biztos vagyok benne, hogy amit remélek, sikerülni fog. Nem látom, mi jöhetne közbe. És ha sikerül, eddigi életem romjain magasabbra léphetek.

Pompás.

- Bár vannak hátulütői is. Nem lehet fenékig tejföl April June sajtóügynökének lenni.

- Micsoda?! Miért nem?

- Egy hárpia.

Lábujjamtól a fejem búbjáig megrázkódtam, mint a masszív, háromárbocos vitorlás, amikor a hullámok dobálják.

- Hogy mi?

- Hárpia. Egy másik kifejezés még jobban leírná őt, de a hárpia is megteszi.

Nagy erőfeszítés árán tudtam csak uralkodni az indulataimon.

- April June - jelentettem ki - a legédesebb, legnagyszerűbb, legistenibb lány a világon! A legcsodálatosabb teremtés, akit valaha hátán hordott a Föld! Legalább annyira jóravaló, mint amennyire szép. Csodálatos. Varázslatos. Rendkívüli. Ő a legnagyszerűbb lány. Összeráncolt szemöldökkel nézett rám. Hé! Mi ez az egész?

Nem láttam értelmét elrejteni szenvedélyem.

- Szeretem - ismertem be.

- Mi?

- Módfelett.

- Nem lehet igaz.

- De igaz. Imádom a lába nyomát is.

- Micsoda marhaság!

-Nem értem, mire célzol, de ragaszkodom a mondandómhoz. Imádom a lába nyomát is.

Pár pillanatra elhallgatott. Majd nyugodtabb hangon szólalt meg ismét.

- Hála az égnek, esélytelen, hogy akárcsak rád is nézzen.

- Miért?

- Egész Hollywood azt beszéli, hogy belebolondult valami angol pasasba. Egy Lord Havershot nevű ürgébe. Hozzá akar menni.

- Egész testemben megvonaglottam.

- Mi?

- Így igaz.

- Ez már hivatalos?

- Eléggé, úgy tudom.

Mély levegőt vettem. A színes lámpák mintha örömtáncot jártak volna körülöttem.

- Szent ég! - kiáltottam fel. - Hiszen az én vagyok!

- Hogy?

- Igen. Mióta legutóbb találkoztunk, magas volt a halálozási ráta a családban, és az ölembe hullott a cím.

Hatalmas szemeket meresztett rám.

- Ó, a pokolba! - kiáltotta.

- Miért is „Ó, a pokolba!"?

- Ez rémes.

- A legkevésbé sem. Nekem tetszik.

Megragadta a zakómat.

- Reggie, ezt nem teheted! Ne csinálj bolondot magadból!

- Bolondot, mi?

- Igen, boldogtalanná tenne. Mint munkaadómtól függeni fogok tőle talán, de ez nem állíthat meg abban, hogy felnyissam a szemed. Te annyira aranyos, egyszerű vén szamár vagy, hogy nem látod azt, amit mindenki más igen. Az a nő egy veszedelem. Egy szörnyeteg. Mindenki tudja. Hiú, mesterkélt, önző és kőszívű.

Ezen nevetnem kellett.

- Kőszívű, mi?
- Annál is keményebb a szíve.
Ismét nevettem. Az egész ügy teljes képtelenség.
- Így gondolod? Vicces, hogy ezt mondod. Végtelenül vicces. Ugyanis a tény az, hogy ő gyengéd, érzékeny, kifinomult és így tovább. Hadd meséljek el egy rövid kis epizódot, ami a vonaton esett meg. Éppen a múltkori nehézsúlyú bokszvilágbajnokság egyik összecsapásának ötödik menetét ecseteltem neki, és amikor a véres részletekhez értem, a szemei fennakadtak és elájult.
- Szóval elájult?
- Kidőlt. Életemben nem láttam még ilyen nőies ájulást.
- És az nem jutott eszedbe, hogy tegyük fel, csak megjátszotta?
- Megjátszotta?
- Igen. És ezek szerint jól. Hallom, mindenhová követed őt, akárhová megy, mint egy pincsikutya.
- Nem vagyok pincsi.
- A klubokban pedig úgy beszélik, az vagy. Azt mondják, tisztább időben kilométerekre is elhallatszik az ugatásod. Szegény Reggie, az a nő csak a bolondját járatja veled. Minden Los Angeles-i bokszmeccsre elmegy, örömét leli bennük.
- Nem hiszem el.
- Pedig igaz, én mondom. Nem látod, hogy egyszerűen lóvá tesz téged, mert te vagy Lord Havershot? Ez az, amire hajt - a címedre. Az ég szerelmére, Reggie, lépj olajra, míg nem késő!
Ridegen néztem rá, és kiszabadítottam a zakómat a markából.
- Beszéljünk valami másról - javasoltam.
- Semmi másról nem akarok beszélni veled.

- Akkor ne is beszéljünk. Nem tudom, észrevetted-e, de vészesen közelítünk afelé, hogy kétségbe vonjuk egy nő jó hírét. Ez olyasmi, amiért a fickókat kidobják a klubokból.
- Reggie, figyelnél rám?
- Nem. Fikarcnyit sem.
- Reggie!
- Nem. Ejtsük a témát.
Apró sóhajt hallatott.
- Hát jól van - felelte. - Gondolhattam volna, nincs értelme megpróbálkoznom azzal, hogy józan észt verjek abba az ostoba fejedbe... April June!
- Miért mondtad úgy, April June?
- Csak így lehet mondani.
- Nos, hadd közöljem, igen rossz néven veszem, hogy úgy ejted a nevét, mintha valami különösen undok betegség lenne.
- Továbbra is úgy fogom ejteni a nevét.
Mereven fejet hajtottam.
- Jól van, na. Tégy, ahogy jónak látod. Végül is, a hangképzési technikád csak rád tartozik. És most, mivel a ház asszonyát látom közeledni, elhúzom a csíkot és tiszteletemet teszem. Te pedig nyugodtan kereshetsz magadnak egy sarkot, ahol addig mondogathatod magadban, „April June", ameddig vége nem lesz a partinak, be nem zárják a házat és ki nem teszik a népeket az utcára.
- Hát ő aztán pont oda való lenne!
Válaszra sem méltattam ezt a közönséges megjegyzést. Rangomon alulinak éreztem. Mellesleg nem is jutott eszembe semmi. Csendben odábbálltam. Éreztem Ann tekintetét a tarkómon, ahogy Eggy is az ő bókjait, de nem fordultam vissza. April felé vettem az irányt, aki éppen egy sereg vendéget üdvözölt. Odafurakodtam abban a reményben, hogy hamarosan elragadhatom őt a csődülettől, és válthatok vele néhány szót négyszemközt, gyengéd és érzelmes témákról.

Ez persze nem volt könnyű, mert egy házigazdának sok teendője van, de végül is úgy tűnt, elégedett a parti alakulásával, és örül annak, hogy nem neki kell szórakoztatnia a vendégeket. Így a kert egyik sarkában lefoglaltam egy kétszemélyes asztalt és odavezettem őt. Marhahússal és vesével töltött pitét ettünk a szokásos köretekkel, majd nyomban nekiláttunk a vaníliafagylaltnak.

Mindeközben az elhatározásom, hogy kitárom neki a szívemet, egyre csak erősödött. Ann becsmérlő megjegyzései jottányit sem bizonytalanítottak el. Badarság az egész, gondoltam magamban. Ahogy elnéztem e remek lányt, amint belapátolta az ételt, nem voltam hajlandó elhinni, hogy nem teljesen tökéletes. Felkészültem a kezdőrúgásra. Most már bármelyik pillanatban megtörténhet. Egyszerűen csak ki kell várnom a megfelelő lélektani alkalmat, és gőzerővel rávetnem magam, mihelyt felüti a fejét.

A társalgás a munkája felé terelődött. Mondott valamit az esélyeiről azt illetően, hogy csendben lelép azért, hogy viszonylag korán lefekhessen, mert másnap reggel hat órakor már kisminkelve a forgatáson kell lennie néhány jelenet ismételt felvétele miatt. A puszta gondolattól, miszerint oly korán ki kell pattannia az ágyból, gyengéd sajnálatomban megremegtem.

- Hat óra! - ismételtem. - A mindenségit!

- Valóban, nem könnyű élet. Gyakran eltöprengek azon, vajon a közönség felfogja-e, milyen kemény ez.

- Borzalmas lehet.

- Az ember elfárad néha.

- Azért van benne pénz, nemde? - mutattam rá a jó oldalára.

- Pénz!

- És hírnév.

Szelíden elmosolyodott és nagyot kanalazott a fagylaltból.

- A pénz és a hírnév nekem nem jelent semmit, Lord Havershot.
- Nem?
- Nem. Azt én jutalmam az az érzés, hogy boldoggá tehetem az embereket. Minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy egy parányit felvidítsam ezt a megfáradt világot, és a robotoló tömegeknek valami nagyobbnak, jobbnak és szebbnek a reményét adhassam.
- Nahát - ámuldoztam.
- Nem tartja ostobaságnak, ugye?
- Szerintem ez fantasztikus.
- Örülök. Tudja, ez amolyan hitvallásom. Mintha valami papnő lennék. Arra a sokmillió egyhangú életre gondolok, és azt kérdezem magamtól, mit számít a kemény munka és az utálatos nyilvánosság, ha egy kis napsütést vihetek azokba a szürke életekbe. Kinevet?
- Nem. Dehogy.
- Vegyük például Pittsburgh-öt. Az emberek megvesznek értem Pittsburgh-ben. Az utolsó előtti filmem huszonkétezer dollárt hozott csak ott, a bemutató hetében. Boldoggá tesz, ha arra gondolok, hogy egy kis színt vittem a színtelen pittsburgh-i életekbe. Na és Cincinnati. Szenzáció voltam Cincinnatiben. Az ottaniak élete is igen nyomorúságos. - Csodálatos!
Felsóhajtott.
- Azt hiszem, igen. Hogyne. Úgy értem, az a rengeteg sivár élet. És ez elegendő?, kérdezem magamtól olykor-olykor. Az ember időnként magányos, és azt kívánja, bárcsak megszabadulhatna mindettől, és boldog, hétköznapi feleség és anya lehetne. Néha apró lábak tipegéséről álmodozik...
Nem vártam tovább. Ha nem ez volt a megfelelő lélektani pillanat, akkor nem is létezik olyan. Előrehajoltam. „Drágám", mondtam volna, „állítson meg, ha ezt már hallotta volna

ezelőtt, de lesz a feleségem?", amikor hirtelen mintha bomba robbant volna a fejemben, ami miatt teljes egészében lemondtam a dologról.

Egy szempillantás alatt történt. Az egyik másodpercben még csupa tűz és romantika voltam, gondolataim kizárólag a mellettem ülő, szeretett lány körül forogtak, akit minden gond nélkül készültem megismertetni a tényekkel, a következőben pedig körbe-körbe ugráltam, kezemet az arcomhoz szorítva, pokoli kínoktól gyötörve.

Vajon spontán gyulladás miatt, vagy mert figyelmetlenségből túl nagy adag fagylaltot nyomtam magamba, a jó öreg bölcsességfogam határozottan felhívta magára a figyelmet. Egy ideje már szemmel tartottam azt a fogat, és felteszem, erélyesen fel kellett volna lépnem ellene, de tudják, hogy van az, amikor az ember utazik. Idegenkedik attól, hogy a fogazatát egy ismeretlen fogorvos kezébe adja. Azzal biztatja magát: „Tarts ki öregem, ameddig visszaérsz Londonba, és akkor elsiethetsz a mesterhez, aki gyerekkorod óta kezel. Aztán persze hirtelen meglógsz, ahogy már korábban is tetted."

Szóval így álltunk. Ilyen körülmények között nem önthettem ki neki a szívem. Valójában, nem szégyellem bevallani, hogy azon a ponton minden szerelemmel, házassággal, aprócska lábakkal meg miegymással kapcsolatos gondolatom elszállt a fejemből. Sietve elbúcsúztam, otthagytam őt, és a Beverley-Wilshire Hotel gyógyszertára felé vettem az irányt, hogy átmeneti megkönnyebbüléshez jussak. Másnap pedig már a fogorvosi váróban ültem, hogy megjelenjek az I. J. Zizzbaummal, a fogók mesterével egyeztetett találkozón.

Így elérkeztünk ahhoz a részhez, ahol eredetileg el akartam kezdeni a történetet, ha még emlékeznek a kedves olvasók, de írócimborám eltérített. Ahogy már említettem, ott ültem egy

karosszékben, a szoba túlsó végében pedig egy Kis Lord-típusú kölyök ült egy másik karosszékben, és a National Geographic Magazine-t lapozgatta. Az enyémhez hasonlóan az ő arca is meg volt dagadva, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy mindketten a szörnyűséges szólításra várunk.

Afféle ritka gyerekszépség volt. Még a megdagadt arca sem tudta elleplezni. Hatalmas, kifejező szemek és göndör, arany fürtök. Hosszú szempillái seprűkként árnyékolták a szemét, miközben a magazint nézegette.

Nem tudtam, mi a helyes hozzáállás ilyen alkalmakkor. Szóljak hozzá néhány barátságos szót, még ha csak az időjárás témájában is? Vagy a hallgatás a legjobb megoldás? Ezen vívódtam legbelül, amikor ő maga kezdeményezte a beszélgetést.

Letette a magazint, és rám pillantott.

- Hol a többi fiú? - kérdezte.

5. fejezet

Ez meghaladta a képességeimet. Nem értettem. Titokzatos egy gyerek. Rébuszokban beszél. Kérdőn nézett rám. Én úgyszintén kérdőn meredtem őrá.

Majd a lényegre térve, minden mellékes dolgot félresöpörve szólaltam meg:

- Milyen fiúk?
- Az újságíró fiúk.
- Az újságíró fiúk?

Mintha valami az eszébe ötlött volna.

- Maga nem riporter?
- Nem, nem vagyok riporter.
- Akkor mit keres itt?
- Egy fogamat jöttem kihúzatni.

Úgy tűnt, ez meglepő számára, és nem tetszik neki. Meglehetősen csípősen jegyezte meg:

- Maga nem jöhetett azért, hogy kihúzzák egy fogát.

- De azért vagyok itt.

- De nekem fogják kihúzni az egyik fogamat.

Rámutattam egy lehetséges megoldásra.

- Talán mindketten fogat húzatni jöttünk, nem lehet? - vetettem fel. - Te is egyet, és én is egyet. A és B fog, ha úgy tetszik.

Még mindig ingerültnek tűnt. Fürkészően pillantott rám.

- Mikorra van időpontja?

- Három harmincra.

- Az nem lehet. Nekem is akkorra van.

- Pedig így igaz. I. J. Zizzbaum egyértelműen ezt mondta. Telefonon egyeztettük, a szavai minden kétséget kizártak. „Három harminc", mondta Zizzbaum. Olyan biztos, mint ahogy itt látlak.

A kölyök megnyugodott. Már nem ráncolta alabástrom homlokát, és már nem úgy tekintett rám, mintha holmi gengszter vagy bandita lennék. Úgy festett, megvilágosodott.

- Ó, I. J. Zizzbaum? - kérdezte. - Engem B. K. Burwash kezel.

Körbenéztem, és észrevettem, hogy a szoba mindkét oldaláról nyílik egy-egy ajtó. Az egyiken ez a névtábla állt:

I. J. Zizzbaum

A másikon pedig:

B. K. Burwash

A rejtély megoldódott. Talán mert régi kollégák voltak, vagy gazdasági megfontolásból, a két agyartépő közös várón osztozott.

Miután meggyőződött róla, hogy nem fogják megfosztani a kezelésétől, a gyerek maga lett a megtestesült nyájasság. Immáron nem a vetélytársat látta bennem, aki előtte akar beülni a fogorvosi székbe, hanem csupán egy embert, aki hasonló problémákkal küszködik, mint ő. Kedvesen érdeklődő hangszínre váltott.

- Fáj a foga?
- Pokolian.
- Az enyém is. Jaj!
- Én is így vagyok ezzel.
- Hol fáj a legjobban?
- Mindenhol, egészen a lábujjam körméig.
- Nekem is. Igazán elviselhetetlen. A mindenit!
- Egyetértek.
- Fogadok, az enyém rosszabb.
- Lehetetlen.

Nyilvánvalóan azt hitte, hogy nagyot mond.

- Érzéstelenítést fogok kapni. Visszavágtam.
- Én úgyszintén.
- Fogadok, nekem több érzéstelenítőre lesz szükségem.
- Nem hiszem.
- Egybillió dollárban fogadok.

Az adok-kapok visszalopódzni látszott a beszélgetésünkbe. Úgy tűnt, mindjárt a közönséges vita szintjére süllyedünk. Ezért ahelyett, hogy hagytam volna, hogy az események harmóniáját megmérgezze az ellenséges hangnem, hanyagoltam a témát, és a dolog egy olyan vonatkozására tértem rá, ami az első pillanattól fogva zavart. Talán még emlékeznek rá, hogy úgy véltem, a kölyök rébuszokban

beszél. Még mindig szerettem volna magyarázatot kapni azokra a rejtélyes nyitó kérdésekre.

- Igazad lehet - hagytam annyiban békésen. - De miért gondoltad, hogy riporter vagyok?

- Seregestől jönnek majd.

- Tényleg?

- Persze. Fényképészek is lesznek itt, meg újságírók, hogy együttérző írásokat közöljenek le.

- Miért, hogy lássák, ahogy kihúzzák a fogadat?

- Naná. Óriási hír.

- Mi?!

- Bizony. Az ország összes lapja címoldalon hozza majd.

- A fogadat?

- Igen. Amikor tavaly kivették a mandulámat, az megrengette a civilizációt. Szenzáció vagyok, nem vitás.

- Úgy érted, különleges?

- Úgy. Én vagyok Joey Cooley.

Köszönhetően annak, hogy megingathatatlan azon elhatározásom, miszerint nem nézek meg egy filmet, ha kémeim jelentése szerint gyerek is szerepel benne, sosem láttam még ezt a fiút. De természetesen hallottam már róla. Ha emlékeznek még, Ann beszélt róla. És April June is.

- Vagy úgy. Joey Cooley, mi?

- Bizony ám.

- Igen, már hallottam rólad.

- Sejtettem.

- Ismerem a dadádat.

- A mimet?

- Hát, a nevelőnődet, vagy midet. Ann Bannistert.

- Ó, Annt? Rendes tag.

- Nagyon.

- Marhajó fej. Ne hagyja, hogy bárki is mást mondjon.

- Nem fogom.

- Ann klassz lány. De mennyire!
- April June is beszélt rólad a minap.
- Ó, valóban? És mit mondott?
- Elmesélte, hogy szerepeltél a legutóbbi filmjében.
- Igazán? - Nem kis dühvel fortyant fel. Elsötétült a tekintete. Láthatóan megsértődött. Mindössze egy hétköznapi információmorzsát próbáltam megosztani vele, de kétségtelenül érzékeny pontra tapintottam.
- Micsoda arcátlan nőszemély! Még hogy az *ő* legutóbbi filmjében, mi? Hadd áruljam el, hogy *ő* szerepelt az *én* legutóbbi filmemben!
Tovább fortyogott. Ismét felkapta a National Geographic Magazine-t, ami észrevehetően remegett a kezében, mintha erőteljes érzelmekkel viaskodott volna. Hamarosan elmúlt a roham, és a gyerek újra önmaga volt.
Szóval találkozott azzal az utálatos némberrel? Ezúttal rajtam volt a sor, hogy remegjek, és reszkettem is, mint a kocsonya.
- Hogy kivel?
- Azzal az utálatos némberrel.
- Utálatos némbert mondtál?
- Azt. Akárhonnan is nézzük, minden porcikájában utálatos.
Kihúztam magam.
- Arról a nőről beszélsz, akit szeretek - jelentettem ki.
Meg akart szólalni, de ridegen felemeltem a kezem, és azt mondtam, „Kérlek", majd csend állt be. Elkezdte olvasni a magazinját. Én is az enyémet. Néhány percig nem változott a helyzet, aztán azt gondoltam magamban, „Ó, a fenébe is", és elhatároztam, hogy békejobbot nyújtok. Mekkora ostobaság, hogy a foghúzás küszöbén két fickó csak üldögél, és a National Geographic Magazine-t olvassa ahelyett, hogy egy kis trécseléssel próbálna megfeledkezni a közelgő megpróbáltatásról.
- Szóval Joey Cooley vagy, igaz?

Az általam remélt hangulatban fogadta a kezdeményezést.
- Igazabbat nem is szólhatott volna - válaszolta barátságosan. - Az vagyok, ha már erről van szó. Joey Cooley, az amerikai anyák álma. És maga?
- A nevem Havershot.
- Angol, nemdebár?
- Így igaz.
- Régóta van Hollywoodban?
- Úgy egy hete.
- Hol szállt meg?
- A Heszperidák Kertjében, egy bungalóban.
- Kedveli Hollywoodot?
- Odavagyok érte. Pazar hely.
- Látnia kellene az ohioi Chillicothe-t.
- Miért?
- Onnan származom. És most is ott szeretnék lenni. Az ám, otthon, a jó öreg Chillicothe-ban.
- Honvágyad van, igaz?
- Arra mérget vehet.
- Azért, gondolom, jól érzed itt magad, nem?
Elborult az arca. Úgy tűnt, már megint valami rosszat mondtam.
- Ki, én? Nem.
- Miért nem?
- Elmondom, miért nem. Gyakorlatilag rab vagyok. Akkor sem lehetne pocsékabb, ha ez maga lenne az Ördög-sziget vagy az idegenlégió. Van fogalma róla?
- Miről?
- Arról, mit tett az öreg Brinkmeyer, amikor megkötöttük a szerződést?
- Nem, mit?
- Belecsempészett egy olyan kikötést, miszerint a házában kell laknom, hogy személyes felügyelete alatt tarthasson.

- Ki ez a Brinkmeyer?
- Annak a vállalatnak a feje, amelynek dolgozom.
- És nem szereted a személyes felügyeletét?
- Ő nem zavar, egész rendes vén szivar. A nővére a gond, Beulah. Ő a felbujtó, a rossz ember a történetben. Kemény dió. Hallott már Simon Legree-ről?
- Igen.
- Hát Beulah Brinkmeyer pontosan olyan. Tudja, mi az a fogoly?
- Mármint a madár?
- Nem, nem a madárra gondolok. Hanem arra, akit leigáznak, elnyomnak, és aki mindig a rövidebbet húzza. Ez vagyok én. Szent ég, micsoda élet! Mondhatok valamit?
- Persze.
- Nem játszhatok, mert megsérülhetek. Nem tarthatok kutyát, mert megharaphat. Nem úszhatok, mert megfulladhatok. És ezt hallgassa! Semmi édesség, mert még meghízom.
- Nem mondod komolyan!
- De. Benne van a szerződésemben. „A szerződő fél - a továbbiakban a művész - tartózkodik mindennemű jégkrém, bonbon, mogyorós kehely, karamella és nyalóka - a továbbiakban édesség - fogyasztásától. Ez alól nem képeznek kivételt a fánkok, pillecukrok, piték, minden magas szénhidráttartalmú étel, illetve a kétszeri csirkefogyasztás sem." Hogy a csudába hagyhatta az ügyvédem, hogy ezeket a kikötéseket belecsempésszék a szerződésbe?

Bevallom, kissé elborzadtam. Mi, Havershotok világéletünkben nagyétkűek voltunk, és mindig lehangol, ha diétáról hallok. Tudom, hogy éreztem volna az ő korában, ha eltiltottak volna az édességtől.

- Csodálom, hogy nem hagyod ott az egészet.
- Nem lehet.

- Túlságosan szereted a munkádat?
- Nem.
- Szeretsz napsütést vinni a pittsburgh-i és cincinnati-i életekbe?
- Tőlem Pittsburgh akár meg is fulladhat. És ez vonatkozik Cincinnatire is.
- Akkor talán úgy érzed, a pénz és a hírnév kárpótol a nélkülözésért?
Felcsattant. Úgy látszott, April June-hoz hasonlóan ő is megvető véleménnyel van a pénzről és a hírnévről.
- Mi haszna a pénznek és a hírnévnek? Hiszen nem tudom megenni őket, nemde? Mindennél jobban szeretnék olajra lépni, és visszamenni az ohiói Chillicothe-ba, ahol tiszta szívűek az emberek, és a férfiak igazi férfiak. Szeretnék most otthon lenni anyával. Meg kellene kóstolnia a délies sült csirkéjét. Ő is repesne az örömtől, ha velem lehetne. De nem tudok elszabadulni. Ötéves szerződésem van, és holtbiztos, hogy betartatják velem.
- Értem.
- Ó, igen, egy Tamás bátya vagyok, semmi kétség. De idehallgasson, mondok én magának valamit. Kivárom az én időmet. Nemsokára felnövök. És aztán, ó, az anyját!
- Ó mi?
- Azt mondtam, „Ó, az anyját!". Egyenesen orrba vágom Beulah Brinkmeyert.
- Micsoda? Megütnél egy nőt?
- Naná, hogy megütnék egy nőt! Úgy bizony, megkapja majd a magáét. És még vagy hat rendezőt is orrba fogok vágni, meg egy rakás igazgatót és gyártásvezetőt. A sajtóügynökömmel együtt. Őt is rendesen orrba gyűröm. Az ám! Ami azt illeti - foglalta össze -, keresve is alig talál majd valakit, akit nem vágok orrba, ha nagy leszek. Felírtam mindegyikük nevét egy kis jegyzetfüzetbe.

Komor hallgatásba burkolózott, én pedig nem tudtam, mit mondjak. Úgy éreztem, semmivel nem tudnám felvidítani ezt a szerencsétlen gyereket. A keserűség láthatóan túl mélyen befészkelte magát a lelkébe ahhoz, hogy egy sima „Fel a fejjel, haver!" segíthetett volna.

Habár, mint hamarosan kiderült, egyébként sem lett volna időnk egy könnyű kis csevejre, mert ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és egy csomó alak özönlött be nagy zajjal. Férfiak, nők, néhányuk fényképezőgéppel, mások anélkül, és a levegő úgy megtelt kérdésekkel és fotózással, hogy képtelenség lett volna társalogni. Csak ültem és olvastam a National Geographic Magazine-t. Nemsokára megjelent egy fehér köpenyes asszisztens és közölte, hogy B. K. Burwash már izzítja a fogóit, mire a csődület beáramlott a rendelőbe, az utolsó pillanatig kérdésekkel bombázva a fiút.

Nem sokkal később pedig egy másik fehér köpenyes asszisztens is felbukkant, hogy tudassa, I. J. Zizzbaum örömmel venné, ha bekukkantanék. Istennek ajánlottam lelkemet, majd követtem őt a rendelőbe.

6. fejezet

I. J. Zizzbaum meglehetősen morózus mókusnak mutatkozott. Olyan fogorvosnak tűnt, akit valamilyen titkos bánat emészt. A „Jó napot kívánok!"-omra mindössze a szék felé mutatott mogorva kézmozdulattal. Afféle erős, szűkszavú fogász.

Vele ellentétben én kifejezetten beszédes kedvemben voltam. Mindig ilyen vagyok, ha összezárnak egy zápfog-mészárossal. Lefogadom, bárki így lenne ezzel. Azt hiszem, az az elképzelés áll mögötte, hogy ha sikerül fenntartani a beszélgetést, az talán felkelti annyira az ipse

érdeklődését, hogy sutba vágja a piszkos munkát egy jó kis baráti csevegés kedvéért. Rögtön bele is vágtam.

- Hello, hello! Hát itt vagyok. Jó napot kívánok. Csodaszép napunk van, nem igaz? Ide üljek? Rendben. Hátrahajtsam a fejem? Igenis. Kinyissam a szám? Jól van.

- Nagyobbra, legyen szíves - kérte szomorúan Zizzbaum.

- Máris. Minden készen áll a jó öreg kéjgáz bevetéséhez? Remek. Tudja - mondtam, miközben felültem -, évek óta nem kaptam érzéstelenítést. Nem lehettem több tizenkét évesnél. Még csak kölyök voltam, mert akkoriban történt, amikor magániskolába jártam, és persze az ember igen zsenge korában elhagyja a magániskolát. Ha már kölykökről beszélünk, mit gondol, kivel találkoztam a váróban? Nem mással, mint a kis Joey Cooley-val. Különös egybeesés, hogy ő is kéjgázt kap. Ez is mutatja, hogy milyen kicsi a világ, nem?

Kínomban elhallgattam. Nem kellett látnom I. J. Zizzbaum fájdalmasan megránduló arcát ahhoz, hogy rájöjjek, tapintatlanul elszóltam magam. Legszívesebben belerúgtam volna a saját bokámba.

Hirtelen feleszméltem, mi bántja e derék embert, s hogy aznap délután miért nem a napsütéses kedvű I. J. Zizzbaummal találkoztam, kinek felhőtlen kacagása és szellemes megjegyzései kétségkívül az éves fogászkongresszus lelkévé teszik őt. Azon borongott, hogy a fogorvosok nagy jutalmát, a kis Joey Cooley őrlőfogának kivételét szakmai riválisa, B. K. Burwash nyerte el.

Bizonyára végighallgatta az interjúkat és a fényképezőgép-kattintgatásokat, a munkájukat végző újságírók izgatott kiáltásai pedig alighanem keserűséggel töltötték el. Én meg felemlegetem, hogy az öreg Burwash papa neve minden bulvárlap címoldalán szerepel majd, illetve hogy gyakorlatilag mindenki imádottja lesz, míg ő, Zizzbaum mindössze az én szerény honoráriumomra számíthat.

Ez elég ahhoz, hogy még a legderűlátóbb fogorvost is lehangolja. Vérzett a szívem a szegény ürgéért. Agyamban lázasan kutattam vigasztaló szavak után, melyek visszavarázsolhatnák a rózsákat az orcájára, azonban csupán valami olyasmit tudtam kiötölni, hogy a Kongómedence legfrissebb felfedezései új megvilágításba helyezik ezt vagy azt. Értesülésemet a National Geographic Magazine-ból szereztem.

Szemmel láthatóan nemigen sikerült jobb kedvre derítenem. Talán nem érdeklődik a Kongó-medence iránt. Sokan vannak így ezzel. Pusztán nagyot sóhajtott, még szélesebbre nyitotta az állkapcsomat, bepillantott a tátongó szakadékba, majd ismét sóhajtott, mintha nem lett volna elragadtatva a látottaktól, és jelzett az asszisztensének, hogy gyűljön köré az altatógázos palackkal.

Rövid közjáték után, mialatt úgy éreztem, lassan megfulladok ültömben, már aludtam is.

Nem tudom, tisztában vannak-e ezzel az altatósdi ügylettel. Ha igen, bizonyára emlékeznek arra, hogy vannak a dolognak hátulütői azon kívül is, hogy az ember úgy érzi, légcsövének eltömítése okán élete virágjában elhalálozni készül. Ekkor gyakorta kellemetlen álmok és látomások gyötrik a földi halandót. A legutóbbi ilyen alkalom során, melyről bevezetőmben említést tettem, azt képzeltem, valaki belök a tengerbe, és az a határozott benyomásom támadt, hogy a cápák cafatokra tépnek.

Ez esetben viszont, bár furcsán alakultak az események, nem tűnt olyan rossznak a helyzet. Most cápák nem szerepeltek a programban. A főszerepet a kis Joey Cooley játszotta.

Mintha egy, a váróhoz hasonló teremben lettünk volna, ő és én, csak egy nagyobban, és mint az igaziból, ebből is egy-egy ajtó nyílt.

Az egyik ajtón névtábla:

I. J. Zizzbaum

A másikon:

B. K. Burwash

A Cooley gyerek és én lökdöstük egymást, mindketten Zizzbaum ajtaján akartunk bejutni.

Bármelyik fajankó belátná, hogy ez nem volt helyes. Megpróbáltam észhez téríteni az eltévelyedett kis ördögöt. Azt mondogattam neki: „Ne lökdöss, öreg haver, rossz rendelőbe akarsz bejutni", de nem használt - tovább furakodott. Ekkor belökött egy karosszékbe, rám parancsolt, hogy üljek ott, és olvassam a National Geographic Magazine-t, ő pedig kinyitotta az ajtót és belépett.

Ezután minden zavarossá vált egy időre. Amikor valamelyest kitisztult a kép, még mindig ültem, de immár a fogorvosi székben, és ráébredtem, hogy kezdek magamhoz térni.

Először a fehér köpenyes Zizzbaumot pillantottam meg. Kedvesen mosolygott rám.

- Nos, kisember - szólalt meg atyáskodva -, minden rendben van?

Éppen azon voltam, hogy megérdeklődöm, mi az ördögért szólít engem kisembernek - mert mi, Havershotok bár közvetlenek vagyunk, nekünk is van méltóságunk -, amikor hirtelen észrevettem, hogy nem vagyunk egyedül. A rendelő zsúfolásig tele volt.

Ann Bannister egyike volt a jelenlévőknek; a másik oldalamon állt, amit egyáltalán nem bántam. Ha valahogy megneszelte az operációmat, és a szívében élő egykori

szerelem maradványai arra késztették, hogy velem akarjon lenni szenvedésem eme óráján, akkor legyen. Irtó rendes tőle, gondoltam. A többi fazon jelenlétét azonban már erősen nehezményeztem. Vadidegeneknek ugyanis semmi joguk odaseregleni egy pasas köré, akinek kihúzzák egy fogát. Ha valamikor, ilyen helyzetben kijár neki egy kis egyedüllét.

Egy egész rakat gyűlt össze belőlük, és volt egy olyan bizonytalan érzésem, hogy már láttam őket valahol. Férfiak és nők, páran fényképezőgéppel, mások anélkül. Kissé ingerülten ültem fel. Csodáltam, hogy Zizzbaum beengedte őket a rendelőbe, és ezt meg is akartam mondani neki - nem szándékoztam megválogatni a szavaimat -, amikor igen különös felfedezést tettem - nevezetesen, hogy a fehér köpenyes fickó nem is I. J. Zizzbaum. Hanem valaki más.

Utána akartam járni a dolognak, de mást is észrevettem. Olyasmit, ami hirtelen nagy levegővételre késztetett egy ijedt „Mi a fene?!" kíséretében.

El kell mondanom, hogy amikor beléptem a váróba, egyszerű szürke öltönyt és az elegáns nyakkendőmhöz illő kobaltkék zoknit viseltem ízléses szarvasbőr cipővel. De most, a mindenit, akármi legyek, ha nem térdnadrág és harisnya volt rajtam. Majd váratlanul az arcomat is megláttam a tükörben, mely különleges szépségű volt és göndör aranyfürtök keretezték. A visszameredő szemek pedig hatalmasak és kifejezőek voltak, hosszú szempillákkal.

- A pokolba! - kiáltottam.

Ki ne tett volna így? Azonnal felfogtam, mi történt. Ahogy a költő mondja, valaki bakot lőtt. Joey Cooley és én feltehetően ugyanakkor kaptunk kéjgázt, és talán valamilyen hibás asszisztensi munkának köszönhetően nem várt fordulat következett be, mialatt mindketten a negyedik dimenzióban vagy hol bóklásztunk. Az indulatos kis tökfilkó betolakodott

az én testembe, én pedig, nem lévén hová mennem, belekényszerültem az övébe.

Természetesen az ő hibája, ostoba szamár. Én megmondtam neki, hogy ne lökdösődjön.

7. fejezet

Csak ültem ott és bámultam a tükörbe. Még mindig nagy szemeket meresztettem, amikor a fehér köpenyes szivar, aki kisembernek nevezett - és akit B. K. Burwash-nak véltem -, hozzám lépett.

- Szeretnéd, ugye? - kérdezte, még mindig atyáskodó hangnemben. A kezében megláttam egy apró kartondobozt.

Tovább bámultam. Nem volt időm holmi kartondobozokra. Próbáltam alkalmazkodni a forgatókönyvben beállt fordulathoz.

Bizonyára egyetértenek, hogy az ügy kissé lélegzetelállító volt. Persze olvastam már olyan történeteket, melyekben nagyon hasonló dolgok estek meg, de sosem gondoltam volna, hogy az embernek elő kell irányoznia ezt az eshetőséget, mint a való élet egy lehetséges programpontját. Tudom, mindenre fel kell készülni, na de ez, a nyüves mindenit!

Emellett mindez olyan gyorsan történt. A könyvekben mindig akadt egy baljós tudós, aki babrált a kémcsövekkel, vagy egy egyiptomi varázsló, aki átkokat szórt, és az egész hetekbe, ha nem hónapokba telt. Ha a gyors kiszolgálás a cél, az embernek rendelkeznie kell egy mágikus gyűrűvel vagy hasonlóval. Azonban egyik esetben sem jön az eredmény ilyen váratlanul, a derült égből.

A fogad - magyarázta B. K. Burwash. - Gondolom, meg akarod tartani.

Szórakozottan zsebre vágtam a dobozt. A mozdulat tiltakozó üvöltéseket váltott ki a sokadalomból. Ez az egyszerű tett láthatóan izgalomba hozta őket.
Hangfoszlányok hallatszottak.
- Hé!
- Ne rakd el!
- Szeretnék egy képet, ahogy nézed.
- Gyönyörködj benne!
- Emeld fel és mosolyogj!
- Mintha csak azt mondanád magadban: „Nahát!"
- Nyilatkozol a sajtónak?
- Mit gondolsz a politikai helyzetről?
- Az elnök bizalmasa vagy?
- Mik a jövőbeni filmes terveid?
- Üzenj az amerikaiaknak! Valami szellemeset és szívből jövőt.
- Mi a kedvenc reggelid?
Ann Bannistert mindig is jellemes és határozott lánynak ismertem, és bevallom, a jelenléte szívmelengetően hatott rám. Rögtön kezébe vette az irányítást: elkezdte kitessékelni őket, mint valami tengerparti kocsma eltökélt, újonc kidobóembere.
- Hagyják békén a szegény gyereket, rendben? - kiáltotta. - Minek zaklatják most? Maguknak ez hogy tetszene fordított esetben?
A fickó, aki az üzenetet kérte az amerikaiaknak, azt felelte, hogy az állásával játszik, ha anélkül tér vissza az irodájába.
Ann azonban sziklaszilárd maradt.
- Majd én üzenek - válaszolta. - Bármit megteszek, amit akarnak, csak távozzanak!
Ezzel folytatta a kifelé terelgetésüket, és hamarosan - a puszta személyes varázserejének köszönhetően - kiürült a rendelő, B. K. Burwash és én magunkra maradtunk.

- Mennyi izgalom - szólalt meg újra Burwash. - Á, a hírnév árnyoldala.

Beszéd közben mosolygott - annak a fogorvosnak a vidám, sugárzó mosolyával, aki tudja, amellett, hogy szép kis összeget zsebelhet be, éppen most csinált magának egy körülbelül ezer dollár értékű ingyenreklámot.

Nem tudtam osztozni a jókedvében. A kábulat már elszállt, izgatottság lépett a helyébe. Már láttam, hogy meglehetősen csúnya galibába sikerült keverednem.

Az élet önmagában is elég kemény. Ne akarjuk az általános bonyodalmat tetézni azzal, hogy térdnadrágos, aranyfürtös kölyökké változunk. Igazán az lenne csak szép, ha ez az állapot állandósulna. Így persze el is úszik minden esélyem arra, hogy oltárhoz vezethessem April June-t. Egy, az ő pozíciójában lévő lány nem fog egy térdnadrágos kisfiúval végigvonulni a főhajón.

Ráadásul mit szólnának a Parazita-beli cimborák, ha szőke fürtökkel állítanék be a klubba? Semmi pénzért sem engednének be. Pedig a Parazitát igazán felvilágosult klubnak tartom, de egyszerűen nem hagynák. „Ez szabályellenes", mondanák.

Ezek után nem csoda, hogy nem volt kedvem jópofizni a kedélyes fogásszal.

- Ne törődjön a hírnév árnyoldalával, Burwash! - feleltem sürgetően. - Ezt később megbeszéljük. Most viszont közleményt akarok kiadni. Borzalmas dolog történt, és kellemetlen kis botrányt fogok csapni, ha nem tesz azonnali lépéseket a megfelelő csatornákon keresztül. Éppenséggel ismerem a fejeseket.

- Dőlj csak hátra és lazíts!

Nem dőlök hátra és nem lazítok. Közleményt akarok kiadni!

Már éppen azon voltam, hogy ki is adok egyet, amikor kinyílt az ajtó és egy nő lépett be. Enyhén morcosnak tűnt. Érkezésekor türelmetlenül dúlt-fúlt.

- Micsoda felhajtás! - morgott. - Ki nem állhatom őket. Mintha a gyerek nem lenne már így is elég beképzelt.

Magas, vékony, félnehézsúlyú, szigorú megjelenésű nő volt. Úgy festett, mint valami hírhedt női fegyintézet smasszerja. Ezt azonban megcáfolta a tény, hogy Burwash Miss Brinkmeyernek szólította. Kitaláltam, hogy bizonyára ő az, akit a Cooley kölyök ki nem állhat.

- Úgy vélem, a fiatalember már jól érzi magát, Miss Brinkmeyer - mondta Burwash.

E kedves szavakat a nő undok és megvető fintorral fogadta. Értettem, a kis Cooley miért nem kedveli. Én sem repestem érte. Valahogy hiányzott belőle az a nehezen meghatározható vonás, amit bájnak nevezünk.

- Hát persze hogy jól van. Miért ne lenne?

Burwash erre azt felelte, kéjgázzal történő altatás után ő mindig ideges kissé. Úgy tűnt, ez még inkább kihozza a sodrából a némbert.

- Áh! Szamárság! Kéjgáz, persze. Amikor én voltam gyerek, sosem kaptam. Akkoriban az apám hozzákötött egy madzagot a fogamhoz, amit odaerősített az istállóajtóhoz, majd bevágta. És bele sem került az újságokba. Ekkora hűhót csapni egy aprócska fog miatt, ami meg sem fájdult volna, ha a gyerek nem tömné magát titokban édességgel. Bár tudja jól, mit mond a szerződése B részének második bekezdése erről. A végére akarok járni ennek az édesség-ügynek. Valaki becsempészi hozzá őket, és rá akarok jönni, ki az. Ravasz, mint a róka.

Bosszúságom egyre csak nőtt. Elmerengtem, majd újra elszántam magam, hogy megküzdök a küszöbön álló problémákkal. A nő azonban megzavarta a töprengésem. Éles, recsegő hangja volt, a színezete fűrészmaloméhoz hasonló.

Egy kézmozdulattal elhallgattattam.

- Ne beszéljen annyit! - vágtam közbe kurtán.

- Mit mondtál?

- Azt, hogy ne beszéljen annyit. Hogy tudnék gondolkozni, miközben fecseg? Az ég szerelmére, asszony, tömje be a száját egy zoknival, és hagyjon koncentrálni!

A megjegyzésemre Burwash felvihogott, bár nem volt szándékomban humoros hangot megütni. Miss Brinkmeyer viszont elvörösödött és zihálni kezdett.

- Legszívesebben a térdemre fektetnélek, és jól elfenekelnélek!

Felemeltem a kezem.

- Csak semmi kisded játék, ha szabad kérnem - mondtam kimérten.

Ekkor eszembe ötlött valami, amitől a helyzet máris kedvezőbb megvilágításba került. Bevillant, hogy mit mesélt a Cooley gyerek, amikor a jövőbeni, felnőttkori terveit vázolta fel nekem.

Hát, csak a jóisten a tudója, hogy most már elég nagy bármihez. Családom tagjai mindig is igen izmosak voltak, én nemkülönben. Amikor Cambridge-ben bokszoltam, kilencven kilogrammot nyomtam ruha nélkül.

Szívből jövő kacagást hallattam, az elsőt már hosszú idő óta.

- Asszonyság, jobban tenné, ha ahelyett, hogy erőszakkal fenyegetőzik, inkább magára vigyázna. Még nem tudja, de alaposan benne van a slamasztikában. A bosszúálló a nyomában van. És amikor lesújt a haragja, nem tudjuk, mikor és hol, de egy nap valahol, valaki orrba vágja majd. Ez már holtbiztos.

Burwash aggodalmaskodott. Nyugtalannak tűnt.

- Remélem, nem adagoltam túl a kéjgázt - tűnődött. - Nem tetszik ez nekem. Mintha félrebeszélne. A kis fickó viselkedése igen különös, mióta magához tért.
Brinkmeyer megvetően utasította el az elméletet.
- Dajkamese! Nem beszél félre. Csak azért beszél így, hogy bosszantson.
- Gondolja?
- Hogyne. Kellett már magának egy pimasz, öntelt, tudálékos gyereksztárra vigyáznia, aki istennek képzeli magát, csak mert néhány idióta nőszemély beözönlik a moziba, hogy lássa őt, és azt kérdezgetik egymástól, hogy hát nem „helyes, édes és ártatlan"?
Burwash azt felelte: nem, még nem volt ilyen élményben része.
- Hát, én már egy éve ezt csinálom, ismerem a trükkjeit.
A kétkedő fogászt ez megnyugtatni látszott.
- Ezek szerint úgy véli, nincs ok aggodalomra?
- Persze hogy nincs.
- Megkönnyebbültem. Már attól féltem, a fiú nem önmaga.
- Nagyon is önmaga, balszerencsénkre.
- Hé! - kiáltottam fel félig mosolyogva, mert ezt a megjegyzést érdekesnek találtam. Ironikusnak, mondhatnánk. - Fura, hogy ezt mondja. Ugyanis dióhéjban: én rohadtul nem vagyok önmagam.
Nagyszerű alkalom kínálkozott a közlemény kiadásához. Ennél szebben nem is lehetett volna felvezetni a témát.
- Asszonyom - fogtam bele -, és maga, Burwash, készüljenek fel egy kisebbfajta meglepetésre. Ha nem tévedek nagyon, a hírre igencsak felkapják majd a fejüket.
- Ó, hallgass!
- Shakespeare helyesen mondta, hogy *több dolgok vannak földön és egen, Horatio, mintsem bölcselmetek álmodni képes*. Az egyik éppen most szabadult el éppen ebben a szobában.

Bizonyára érdekelni fogja magukat, hogy a negyedik dimenzió szálainak váratlan összegabalyodása következtében...

- Hagyd abba a fecsegést, és gyere!

- De ki akarok adni egy közleményt. Röviden tehát, amint mondtam, a negyedik dimenzió tréfás működésének köszönhetően... én a negyediknek hívom, de könnyen lehet, hogy igazából az ötödik... kissé bizonytalan vagyok a dimenziókat illetően...

- Majd akkor leszel te bizonytalan, ha én megrázlak, amit meg is teszek rögvest, úgy bizony. Nincs hozzád türelmem. Lennél szíves jönni?!

Mentem. És ha azt gondolják, gyengeség a részemről, csak annyit mondok, az Albert Memorial ugyanígy tett volna, ha Miss Brinkmeyer megragadta volna a csuklóját és rángatta volna. Úgy repültem ki a székből, mint dugó az üvegből egy erős komornyik keze alatt.

- Jól van - egyeztem bele az elkerülhetetlenbe. - Pápá, Burwash.

Valójában nem bántam, hogy félbeszakították a közleményemet, mert időközben a józan ész visszaült trónjára, és rájöttem, hogy majdnem hülyét csináltam magamból.

Úgy éreztem, az egyetlen lecke, amit az ember megtanulhat ezekből a testcserés történetekből, az az, hogy ilyenkor a közleményeknek semmi haszna. Abszolút semmi. Csak üres szájtépés. Az ürgék mindig megpróbálkoznak vele, de egy szavukat sem hiszik el soha. Eldöntöttem, hogy mostantól fogva közönyös és hallgatag leszek, és ellenállok minden kísértésnek, hogy magyarázkodjak az emberek előtt. Úgy véltem, a legbölcsebb politika a teljes tartózkodás, bármennyire is bosszantó csendben maradni egy olyan témában, amelyben annyi mondanivalóm lenne.

Így beértem egy rövid figyelmeztetéssel Miss Brinkmeyer felé azt illetően, hogy ha rángat, rosszul leszek, majd követtem őt az ajtóhoz. Viselkedésem nem volt könnyed, beismerem, mert féltem és zavarban voltam. Azon töprengtem, hogyan fogok elviselhető életet teremteni magamnak egy kifejezetten rettenetes vén banya társaságában. Amikor Simon Legree-hez hasonlította őt, a Cooley kölyök igazságos bírának bizonyult. Úgy festett, a nő ezen kívül magáénak vallhatta a Bounty parancsnokának, a néhai Bligh kapitánynak számos kellemetlen tulajdonságát is.

Az utcán pazar autó várt minket. Nemsokára már suhantunk is, mialatt a nő időnként dühösen szipogott, mintha a társaságom idegesítené. Elmélkedve dőltem hátra a párnákra. Hamarosan befordultunk egy kapun, és megálltunk egy nagy, fehér ház előtt.

8. fejezet

A Brinkmeyer-ház - melyhez, ha jól tippeltem, éppen megérkeztünk - láthatóan egyike volt Hollywood elegáns palotáinak.

Kiterjedt pázsit, teniszpályák, medencék, kerti lugasok, bougainvilleák, három kertész, egy vasból készült szarvas, egy pingpong-terasz és a jómód más egyéb szimbólumai tartoztak hozzá. Ha további bizonyítékot kívánunk szerezni arra vonatkozóan, hogy a tulajdonosnak zsákszámra volt pénze, alátámasztja e tényt a sofőr dudálására megjelenő komornyik angol származása. Az ember nem alkalmaz angol komornyikot Hollywoodban, hacsak nem egy nagykutya, aki alaposan el van eresztve. A kisembereknek be kell érniük a japánokkal és a filippínókkal.

Honfitársam látványa lelket öntött belém. Úgy hatott rám, mint az otthoni levegő. Megtermett, holdvilágképű, szürke szemű férfi volt a kifinomult, régi családi komornyik-fajtából. Amíg megigézve figyeltem, szinte el is felejtettem, hogy vademberek közé keveredtem. A közelében úgy éreztem, a Miss Brinkmeyer társasága okozta szenvedés is nagymértékben enyhül.

Azonban nem volt alkalmam tovább gyönyörködni benne, mert kísérőm - vagy inkább fogvatartóm, illetve börtönőröm - újra megragadta a kezem, és rohamtempóban beráncigált egy hosszú, alacsony mennyezetű szalonszerű helyiségbe, melyből franciaablakok nyíltak egy zárt teraszra.

Csak egy tömzsi, terebélyes, szarukeretes szemüveget viselő férfi tartózkodott a szobában. Abból, hogy úgy fetrengett egy díványon, mintha ő lenne a ház ura, arra következtettem, hogy valóban ő az. Egyszóval ő volt a házigazda: az a Mr. Brinkmeyer, akinek a személyes felügyelete alá tartoztam mostantól.

A kis Cooley ismét csak éles szemű bírának bizonyult. Elmondása szerint a pasas egész rendes öreg szivar, ami már az első pillanatban nyilvánvalónak tűnt. Szimpatikusnak találtam Mr. Brinkmeyer megjelenését. Persze a nővére után nem voltam válogatós kedvemben mások kinézetét illetően - gyakorlatilag bármivel megelégedtem volna -, de ő tényleg kedvesnek látszott.

Üdvözlő szavaival ékes tanúbizonyságát adta nyájasságának.

- Á, hát itt vagy - szólalt meg. - Minden rendben ment? Jól érzi magát a fiú? - fordult a nővéréhez.

Miss Brinkmeyer csettintett egyet a nyelvével.

- Na, az ég szerelmére, nehogy elkezdd! Hát persze hogy jól van. Mindenki úgy beszél, mintha a kölyök láb-amputáción esett volna át. Ki nem állhatom ezt a felhajtást!

- Felhajtást?
- Az újságírókról beszélek. És azokról az ostoba nőszemélyekről. Buta tyúkok.
- Nagy hűhót csaptak körülötte?
- Igen. A legundorítóbb módon.
-Hatalmas népszerűségnek örvend - mondta Mr. Brinkmeyer tiszteletteljesen.
Miss Brinkmeyer nemtetszésének adott hangot.
- Nagyon rossz hatással van rá.
- Nem úgy a bevételre.
- Nem érdekel. Rosszul vagyok tőle. Adják alá a lovat. Mintha nem lenne már így is elég öntelt.
Mr. Brinkmeyer úgy vizsgálgatott engem a szarukeretes szemüvegén keresztül, mint egy jóságos bagoly.
- Nem is annyira dagadt az arca, mint volt.
- Hogy?
- Mondom, a duzzanat már a múlté.
- Igen. Hála istennek.
Abban a reményben, hogy jókedvet és kellemes hangulatot tudok teremteni, közbevágtam, miszerint örülök, ha elégedett. A nő erre rám parancsolt, hogy hallgassak.
- Nem, már nem néz ki úgy, mintha mumpszos lenne - folytatta. - Rendbe jön, gondolom, még időben a szoboravatáshoz.
- Igen - vette át a szót Mr. Brinkmeyer. Feltűnt, hogy milyen komoran beszél. - Igen, minden bizonnyal.
Elhatározásomat követve, mely szerint igyekszem mindenkivel kedves lenni, megérdeklődtem, milyen szoborról van szó. Erre újfent megkaptam, hogy hallgassak.
- És a michigani anyákat sem kell lemondanunk.
- Milyen michigani anyákat?
Harmadjára szólt rám, hogy hallgassak. Nehéz eset, nem lehet vele egykönnyen társalogni.

Ha úgy festene, mint egy sütőtök, el kellene halasztanunk őket, és a jó ég tudja, mit szólnának hozzá, ha már annyian eljöttek. De a duzzanat tulajdonképpen már el is tűnt, holnapra biztosan jól lesz. - Elmerengett, majd hozzátette: - Jobb lesz, mint új korában, a kis béka.

Ezt a békát nem tudtam lenyelni.

- Roppant sértőnek találom - fakadtam ki. Immár a negyedik alkalommal intettek csendre. Majd a már ismert módon megragadta a csuklómat, kivonszolt, egyenesen fel a lépcsőn az első emeletre, egy hálószobába. Belökött az ajtón, és rám rivallt, hogy feküdjek le és aludjak. Alig tudtam hinni a fülemnek.

- Aludni?

- Meg kell ejtened a délutáni alvásodat, nemde?

- De, a mindenségit...

- Ó, hallgass! - emelte ezzel ötre a csendre intések számát. Elviharzott, bezárva maga mögött az ajtót.

Felnevettem, de minden jókedv nélkül. Aludni! Ez tetszett. Aludni, mi? Mintha lett volna időm efféle marhaságokra. Az előttem álló feladat abból állt, már ahogyan én láttam, hogy áttekintem a helyzetet, és eldöntöm, mi a fenét tehetnék. Mert valamit tenni kell, méghozzá sürgősen. Minden lehetőt megpróbálni, minden követ megmozgatni. Nem aludni, hanem töprengeni.

Leültem az ágyra és nekifogtam.

Nem tudom, milyen hosszan elmélkedtem, de bizonyosan huzamosabb ideig, és akár a végtelenségig is folytathattam volna anélkül, hogy egy falatot is ettem volna, ha időközben nem kelek fel az ágyból, és nem megyek oda az ablakhoz. Amint odaértem, hirtelen minden megvilágosodott. Ugyanis rájöttem arra, amire már a legelején rá kellett volna jönnöm: nevezetesen, hogy először muszáj kapcsolatba lépnem a Cooley kölyökkel, és eszmecserét kezdeményeznem vele.

Nem hittem, hogy képes lesz bárminemű gyakorlati megoldással előállni a mi kis problémánkat illetően - hiszen nem volt egyiptomi varázsló -, de legalább pár hasznos tanáccsal szolgálhat az új életemhez. Úgy tűnt, akkor a legvalószínűbb, hogy összefutok vele, ha elnézek a Heszperidák Kertje-beli bungalómhoz, hátha időközben ellátogatott hozzám. Hiszen elmondtam neki, hogy ott szálltam meg, és hacsak el nem felejtette a szavaimat, feltehetőleg előbb-utóbb meglátogat.

Mi, Havershotok a tettek emberei vagyunk még akkor is, ha göndör aranyfürtös, és - mint érzem - igen átható szagú brillantintól illatozó kölyökké változunk. Határozottan mehetnékem támadt. Kényelmetlenül, bezárva éreztem magam a hálószobában. Fullasztó a helyes kifejezés. Az ablak alatt pár lábnyira egy melléképület teteje húzódott, onnan a föld pedig csak egy ugrás volt. Fél perccel később már a kertben találtam magam, újabb fél perc múlva már kint voltam és nyargaltam hazafelé.

Nem is tudom, igazából számítottam-e rá, hogy a gyereket a bungalóban találom. Mindenesetre nem volt ott. A ház üresei, állt. Akárhol is járt Joey Cooley, nem a Heszperidák Kertjében gondolta át csendben a dolgokat egy karosszékben ülve.

Így nem tehettem mást: vártam. Leültem egy karosszékbe, és ismét gondolataimba merültem.

Most, hogy bőven akadt elmélkednivalóm, amihez a nemrégiben történt felkavaró események szolgáltatták az alapot, az ember azt gondolná, könnyen a problémára tudtam koncentrálni, elkalandozás nélkül. De nem így volt. Úgy elkalandoztam, hogy csak na. Két perce sem ültem még, amikor máris eltértem a napirendi pontoktól, és fagylaltról, fánkokról, tökös pitéről, krémesről, tortáról, csokoládés süteményről, karamelláról, mogyorós bonbonról és nyalókáról kezdtem álmodozni. Nem bírtam elszakadni tőlük.

S ha eszeveszett erőfeszítéssel ki is tépném az elmémet a fagylalt bűvköréből, egy szempillantás múlva a fánkok járnának a fejemben. És amint eltaszítanám magamtól a fánkok ábrándképét, azonnal rám rontanának a tökös piték és a nyalókák.

Ez teljesen új élményt jelentett nekem. Évek óta nem gondoltam efféle ételekre érzelmektől vezérelve. De most a karamella és a csokoládétorta szinte szarabandot táncoltak a szemem előtt, és úgy éreztem, bármit megadnék egy jó adagért belőlük. Az első magániskolám letűnt napjai óta nem voltam ennyire ellenállhatatlanul farkaséhes. Enyhe kifejezés, hogy ehetnékem volt. Úgy éreztem magam, mint egy hontalan galandféreg.

Hullámszerűen tört rám a felismerés, hogy milyen egetverő tökfej voltam még Reginaldként, azaz Lord Havershotként, hogy nem halmoztam fel egy egész készletnyit ezekből az édességekből egy ehhez hasonló esetleges vészhelyzet esetére. Visszagondolva, azt kellett volna mondanom magamnak, hogy sosem lehet tudni, mikor változik az ember tizenkét éves kisfiúvá, aminek a lehetősége mindig benne van a pakliban, ezért egyszerűen őrültség lenne nem tartani belőlük egy keveset a hűtőszekrényben.

Valójában igencsak kritikusan kezdtem vélekedni korábbi önmagamról, mert ki nem állhattam azokat a zavaros fejű, nemtörődöm alakokat, akik sosem gondolnak a holnapra. Ekkor azonban az ajtó felé közeledő léptek hangjára lettem figyelmes.

- Reggie - szólt hozzám valaki.

Felismertem a hangot. Egremont unokafivéremé volt. Eszembe jutott, hogy kilátásba helyezett egy látogatást a pincémbe kóstolás céljából, és tudhattam volna, nem hagyja, hogy kinőjön a talpa alatt a fű.

- Reggie, öreg haver. Odabent vagy, Reggie?

Tudják, hogy van ez. Vannak pillanatok, amikor az ember nem akar másokkal találkozni. Egyszerűen nincs kedve hozzá. Ahogy Ann Bannisternek is mondtam, rettentően kedveltem az öreg Eggyt. Korábban gyakorta élveztem a társaságát - mint például azon a szilveszteri partin is, melyet említettem -, de ez alkalommal valahogyan irtóztam tőle. Bizonyosan döbbenten talált volna egy aranyfürtös gyereket a vörös hajú unokatestvére helyett, és kaptam volna az unalmas kérdéseket, meg különböző tesztekkel gyötört volna, melyekkel nem lettem volna képes megbirkózni.

Ezért, hogy elkerüljem a kellemetlen találkozást, hangtalanul lecsusszantam a székről és elbújtam mögötte, azt remélve, hogy ha bejön a szobába és senkit nem talál itt, akkor talán elmegy.

Arra ugyan várhattam, persze. Jobban is ismerhettem volna lélektanilag. Eggy nem az a fajta fickó volt, aki csak úgy kimegy a szobából, mert az üres, miközben az asztalon skót whisky áll. Elég, ha rendelkezésére állnak a hozzávalók, és ő nem izgatja magát holmi hiányzó vendéglátó miatt. Be is jött rögtön, és a tálalóasztal felé vette az irányt, mint egy postagalamb. Nem láttam, de zenélő csobogást, majd nagy kortyolást hallottam. Még egy zenélő csobogás, és ismét nagy kortyolás, ezután harmadszor is zenélő csobogás. Nyitott könyv volt előttem, mit csinál. Ivott jó néhányat, és most egy újabbra készült szép kényelmesen.

Efölött mintha elidőzött volna kissé. A kezdeti elviselhetetlen szomjúságot már csillapította, most pedig kiélvezte, hogy úgy mondjam, ízlelgette az italt. Hallottam, hogy átvonul a szobán. A gyufa sercegése és a plafon felé gomolygó füst elárulta, hogy megtalálta a szivarjaimat. Egy pillanattal később megtörtént, amire számíthattam volna. Odalépett a karosszékhez, és kéjes sóhaj kíséretében

belesüppedt. Mivel az volt az egyetlen kényelmes szék a szobában, természetes, hogy letámadta.

Így álltunk hát. Ő láthatóan berendezkedett egy kellemes délután eltöltésére, én viszont a falhoz lapulva átkozott rab lettem. Akkor sem lehettem volna jobban eldugva, ha én magam lettem volna a Haditengerészeti Egyezmény egy széfbe zárva az Admiralitáson.

A helyzet egyike volt azoknak, melyek homlokráncolásra késztetik az embert, és arra, hogy eltűnődjön, mi lenne a legjobb megoldás. Ezzel foglalatoskodtam, amikor kopogtattak a bejárati ajtón.

Nyilvánvalóan valaki állt odakint.

9. fejezet

- Bújj be! - szólt ki Eggy.

Természetesen nem láthattam, ki lépett be az invitálásra, de a fiú felállt, így arra következtettem, hogy az újonnan érkező valamiféle hölgyemény lehet. Eggyt nem lehet azon kapni, hogy férfiak üdvözlésére kikászálódik a karosszékéből. A megszólaló hang engem igazolt. Metsző, parancsoló hang volt, de kétségtelenül egy nőé.

- Jó napot kívánok! - köszönt a hang.
- Jó napot kívánok! - köszönt Eggy.
- Maga a bungaló tulajdonosa?
- Ó, nem.
- Pedig úgy fest, igencsak otthonosan érzi magát.
- Így igaz. A ház egy Havershot nevű fickóé, én a rokona vagyok. Havershot. Ő az unokatestvérem.
- Értem.
- Az ő nevében - biztos vagyok benne, hogy ő is így tenne - megkínálhatom egy kortyocskával?

- Egy mivel?
- Egy pohárka itallal. Tudom ajánlani a skót whisky-t.
- Maga alkohollal kínál engem?
- Erről van szó.
- Hadd mondjam el, Mr...
- Mannering.
- Tessék?
- A nevem Mannering.
- Valóban? Nos, hadd áruljam el, Mr. Mannering, hogy nem iszom alkoholt. Azért jöttem, mert adományokat gyűjtök az Új Hajnal Temploma számára.
- Á... még egyszer, mi volt az?
- Maga még nem hallott az Új Hajnal Templomáról?
- Emlékezetem szerint nem.
- Lora Luella Stott nővérről sem hallott?
- Nem. Ki ő?
- Ő húzza ki Kaliforniát az alkohol mocsarából.
- Szent isten! - Eggy hangja érdeklődésről árulkodott. - Van itt valahol egy mocsár teli alkohollal? Csodálatos ország ez az Amerika. Meséljen ezekről a modern dolgokról! Úgy érti, az ember egyszerűen odamegy és ihat belőle?
- Képletesen értettem.
- Tudtam, hogy kell legyen benne valami csapda - mondta Eggy csalódottan.
- Lora Luella nővér igaz mértékletességre tanítja Kaliforniát.
- Milyen rettenetes.
Elhallgattak. A nő szavaiból ítélve figyelmesen fürkészhette Eggyt, mert a következőt mondta:
- Ejha! Maga aztán szörnyen fest.
Eggy szerint semmi szükség nem volt személyeskedésre. A nő más véleményen volt.
- Maga minden porcikájában rángatózik, a szeme pedig mint egy halé. És a bőre!

- Ez van - felelte Eggy kissé ridegen.
- Igen, és ez így is marad, ameddig azt a szörnyűséget vedeli. Tudja, hogy mit iszik?
- Egy White Thistle-t.
- Az maga a veszedelem. Eláruljam, mit tenne Lora Luella Stott nővér, ha most itt lenne?
- Mit?
- Kiverné a kezéből a poharat.
- Ó? - reagált Eggy, de nem vagyok biztos benne, vajon nem inkább egy „Hó?" volt-e az. - Szóval ezt tenné?
- Bizony. És igaza lenne. Még egy magafajta szerencsétlen emberi roncs is megérdemli, hogy megmentsék.
- Szerencsétlen emberi roncs?
- Hallhatta.
- Hó! - felelte Eggy, ezúttal tisztán hallhatóan.
Ismét elhallgattak.
- Árulja el - törte meg a csendet Eggy nagy sokára fensőbbségesen. - Árulja el nekem, Miss...
- Prescott.
Szóval árulja el nekem, Miss Prescott! Lehetséges, hogy az a benyomása támadt... esetleg hagyta, hogy hatalmába kerítse az az ostoba elképzelés... tényleg annyira rossz emberismerő, hogy azt feltételezze, piás vagyok?
- Ha piás alatt azt érti...
- Úgy értem, piás. Ezt hallgassa! - mondta Eggy diszkrét gőggel. - Egy kupac kopasz kukac. Korán reggel ritkán rikkant a rigó. Mit sütsz, kis szűcs? Tán sós húst sütsz, kis szűcs? Te tetted e tettetett tettet?
Bevallom, erre nem tudtam volna mit mondani, de a nő tudott.
- Ugyan kérem! Kétségtelenül hasznos a gyerekeknek tanulási szempontból, de attól még nem jelent semmit. Buta fecsegés az egész.

Egyetértek. Buta fecsegés. A sós húst sütő kis szűcs, e tettetett tettek tettese butaságokat fecseg. Hallja? Kristálytiszta. Maga pedig rosszindulatú célzásokat tesz a józanságomat illetően.

- Ugyan már - folytatta a nő. - így még rosszabb, hogy ilyeneket zagyvál, mert ez azt jelenti, hogy már túljutott azon a ponton, amikor a nyelv felmondja a szolgálatot, és sebesen közelít a veszélyes határhoz. Tudom, mit beszélek. Az apám addig ivott, amíg jobb belátásra nem tért. Büszke volt arra, hogy bármennyire is beivott, bármikor bármit nyelvbotlás nélkül ki tudott ejteni. Emlékszem, mit mondott neki az orvos. „Ez csak feltételes megálló. De maga gyorsvonat, és nem áll meg a feltételes megállóknál. Ó, fiam, csak várjon, amíg el nem éri a végállomást."

- A végállomást?

- Arra gondolt, amikor az ember elkezd dolgokat látni...

- Ne beszéljen látomásokról!

- ...és hangokat hallani.

- Hangokról se fecsegjen!

-Dehogynem. Valakinek tennie kell valamit, hogy kirángassa magát ebből. A legjobb barátja leszek, de komolyan. Térden állva kellene hálálkodnia nekem, amiért figyelmeztettem. Igen, uram, ha nem fogja vissza magát igen gyorsan, megkapja, amit érdemel. Ismerem a tüneteket. A papa azután tért észhez, hogy találkozott egy rózsaszín nyúllal, amelyik gyufát kért tőle. Magával is valami hasonló fog történni, ha nem vigyáz. Fontolja meg! Nos, nem maradhatok itt egész délután társalogni. Adományokat gyűjtök. Mit szólna egy kis jótékonykodáshoz a jó ügy érdekében?

- Ugyan, kérem! - csattant fel Eggy, a nő ellen fordítva saját fegyverét.

- Nem is számítottam rá - hagyta annyiban a nő. - De ne felejtse el, amit mondtam!

Ezen a ponton nyilvánvalóan elszelelt, mert a karosszék megreccsent, ahogy Eggy újra belehuppant. Hallottam, hogy nehezen lélegzik.

Az imént folytatott beszélgetés alatt, habár minden egyes szót figyelmesen hallgattam, a tudatalattim megfeszítetten dolgozott anélkül, hogy észrevettem volna. Ugyanis mihelyt visszakanyarodtam a saját problémámhoz, ráébredtem arra, hogy időközben gyökeresen megváltozott a szemléletmódom. Száznyolcvan fokos fordulat állt be a korábbi véleményemhez képest. Rájöttem, hogy stratégiai fontosságú hibát követtem el azzal, hogy kerültem Eggyt.

Még mindig mardosott az éhség a fánkok és társaik után, és úgy éreztem, muszáj lenne lépnem valamit ez ügyben. Eggy valóságos istencsapása helyett életmentőnek bizonyulhat. Nem volt milliomos persze, de megnyugtató jövedelemre tett szert. Biztosan megvágható lenne egy nyalóka erejéig, ha megfelelően közeledek felé. Így felálltam a kölcsön reményében.

Utólag már látom, hogy rosszul választottam meg a pillanatot. Ez azonban akkor nem jutott eszembe. Csak az érdekelt, hogy némi dohányhoz jussak. Mint említettem, felálltam.

Ahogy Amerikában hívják, a jelölt, akivel kapcsolatba készültem lépni, hátradőlve üldögélt a karosszékben, és továbbra is zihálva vette a levegőt. A fejem éppen az övé mögött bukkant elő. Ebből következően kitűnő helyzetben voltam ahhoz, hogy mondandómat a bal fülébe suttogjam.

- Eggy - szólítottam meg.

Emlékszem, egyszer kölyökkoromban - már nem tudom, milyen indíttatásból, bizonyára ártatlan tréfa gyanánt - elbújtam egy alkóvban a Biddlefordi Kastély főlépcsőjénél, és

egy borosüveggel, szódáspalackkal és poharakkal megrakott tálcával arra járó komornyikot „Hú!" felkiáltással megijesztettem. Széles körben az a szóbeszéd járta, hogy Biddlefordban egy úgynevezett Jajveszékelő Hölgy kísért. A komornyik először két emelettel lejjebb, a hallban egy tigrisbőr szőnyegen ért földet. Eme eseményre mindig is az érzelmi megindultság legmagasabb fokaként tekintettem mindaddig, amíg fel nem álltam a karosszék mögött, és azt nem suttogtam: „Eggy".

Az öregfiú reakciója korántsem volt annyira gyors, mint annak idején a komornyiké. Utóbbi azonnal kilőtt, mintha szárnyai lettek volna, Eggy azonban közel hat másodpercig dermedten ült egyenesen maga elé bámulva, egyetlen rándulás nélkül. Majd lassan elfordította a fejét, és találkozott a tekintetünk.

Ezen a ponton jött csak elemébe. A komótos kezdet után meggyőző villámgyorsaságot mutatott. Éles sikoly hagyta el az ajkát, ami még akkor is a fülemben csengett, amikor egyedül maradtam. Annak ellenére, hogy az eliszkolás ötletének felmerülésekor a karosszékben üldögélt hátradőlve, Egremont Mannering, úgy becsülöm, egy és negyed szempillantás alatt az ajtón kívülre került. Egy suhanó folt és egy süvítő hang lett mindössze.

Odasiettem az ablakhoz és óvatosan kikémleltem. Kíváncsi voltam, hol landolt a vén cimbora. Akkora sebességgel startolt el, hogy csodálkoztam volna, ha még Kaliforniában van. Legnagyobb meglepetésemre azonban még ott volt, pár méterre az ajtótól. Bizonyára túl hamar fékezett.

Egy bézs ruhás nővel beszélt, és amikor a nő megszólalt, tudtam, hogy ő lehetett az iménti látogatónk. Feltehetően távozott, de a rémséges sikoly hallatán visszatért, hogy értesüljön a történtekről. Eggy a nő karjába kapaszkodott, mint fuldokló a szalmaszálba.

Meg kell mondjam, a lány kinézete kissé megdöbbentett. A hangszíne és a társalgás alakulása alapján valahogyan egy Beulah Brinkmeyer típusú nőt képzeltem magam elé. Ehhez képest egész csinos volt a maga zord módján. Úgy festett, mint egy lelkész lánya, aki jégkorongozik, és lehordja a falusiakat, ha el akarják venni elhunyt feleségük húgát.

- Mi történt? - kérdezte a nő.

Eggy továbbra is a karját markolta.

- Jaj! Odabent!

- Mi van odabent?

- Egy hátborzongató manó. A székem mögött bukkant elő a feje - szinte összeért az arcunk -, és azt mondta: „Eggy, öreg haver, érted jöttem!"

- Vagy úgy.

- Hát persze. „Érted jöttem, Eggy, öreg haver!" Átkozottul ismerős volt. De életemben nem láttam még a kis fickót.

Biztos benne, hogy nem egy rózsaszín nyúl volt?

- Nem, nem. Egy manó volt. Csak nem képzeli, hogy nem ismerek fel egy manót, ha látom?

- Milyen fajta manó volt?

- A legrosszabb fajta. Első pillantásra megutáltam.

A lány összeszorította az ajkait.

- Hát, én figyelmeztettem magát.

- Igen, de honnan tudhattam volna, hogy ilyen hamar megtörténik? A dolog rettenetes hirtelensége borzolta fel ennyire az idegeimet. A pimasz manó egyszer csak megjelent mindenféle előzetes jel nélkül.

- Mit várt tőle? Hogy küld magának bemutatkozó levelet?

- „Érted jöttem, Eggy", mondta hátborzogatóan, sokatmondó pillantással. „Hahó, Eggy", folytatta, „érted jöttem, öregfiú". Maga szerint mit kellene tennem?

- Én mondjam meg, mit tegyen?

- Ezt szeretném. Még hozzátette: „Huhúú, Eggy!"

- Csak egyet tehet. Velem jön és Lora Luella Stott nővér gondjaira bízza magát.
- Jó a manókban?
- Azokban a legjobb.
- És van pincéje?
- Hogy mije?
- Természetesen szükségem van egy kis szíverősítőre. Mihamarabb. Semmi értelme elmennem ahhoz a Stotthoz, ha nem gondoskodik az övéiről.
A lány hitetlenkedve meredt rá.
- Csak nem arra céloz, hogy alkoholt akar inni a történtek után?
- Sosem voltam jobban rászorulva egy italra, mint most. Alkoholt inni? Naná, hogy inni akarok. Vödörszámra fogom vedelni.
- Ezek szerint nem akar megesküdni, hogy abbahagyja az ivást?
Most Eggyn volt a sor, hogy hitetlenkedve meredjen rá. Az imént a lány úgy beszélt, mintha nem hitt volna a fülének, és most a fiú is így tett.
- Megesküdni? Ilyen helyzetben? Amikor a testem minden egyes idegszála kiszakadt a helyéről és csomókban hever? Micsoda tökéletesen fantasztikus ötlet! Nem értem, hogy egy ilyen intelligens lány, mint maga, hogy gondolhat ilyesmit. Netalán átsiklott a tény fölött, miszerint a történtek módfelett megráztak engem? Az idegeim úgy reszketnek, mint kocsonya a viharban. Azt hiszem, nem fogja fel a rémületet, amit átéltem. „Eggy", szólt hozzám, „itt vagyok, Eggy, vén róka".
A nő lemondóan legyintett, mint a lelkész lánya, amikor egyházellenesség jeleit fedezi fel a faluban.
- Nos, tegyen, amit akar! Ahogy tetszik. A saját sírját ássa...
- Gyűlölöm ezt a kifejezést.

- De ha akarja - nagyon hamar és igen égetően -, tartsa észben, hogy az Új Hajnal Templomában mindig szívesen látjuk. Nálunk minden hányódó emberi roncs menedékre talál.

Ezzel elsétált, faképnél hagyva Eggyt. A fiú habozva nézett a bungalóra, mintha azon tűnődött volna, biztonságos-e visszamenni és ledönteni egy újabb szódás whisky-t. Majd úgy döntött, nem az, és eltámolygott a láthatáron, hogy máshol keressen magának egy kis szíverősítőt. Én pedig, miután adtam a Cooley kölyöknek még egy negyedórát, hogy felbukkanjon, felszedtem a sátorfámat. Ezt követően könnyedén visszamásztam a melléképület tetejére; ismét a hálóban találtam magam, és éhesebb voltam, mint valaha.

Mint kiderült, éppen időben érkeztem, mert alighogy leültem az ágyra, fordult a kulcs a zárban, és megjelent Miss Brinkmeyer.

- Aludtál? - kérdezte.

Idegesített, hogy a nő állandóan ezen az alvás-témán lovagol.

- Nem - feleltem. - Nem aludtam.

- Miért nem?

- Túlságosan éhes voltam.

- Ó, te jó ég, ha éhes voltál, miért nem csengettél? Felküldöm a vacsorádat.

Ezzel kiment. Hamarosan egy inas-forma, láthatóan filippínó férfi állított be. Képzelhetik, mit éreztem, amikor megláttam, hogy a tálcán, amit felhozott, mindössze pár darab száraz keksz árválkodott egy pohár tej és egy tálka aszalt szilva társaságában.

Megpróbáltam beszélni az ürge fejével, rámutattam a bélszín és a tésztában sült marhahús erényeire, de csupán olyasmiket válaszolt, hogy „Elnézést, igen", „Igenis, halló", illetve „Nem, talán, is", meg egy csomó hasonló sületlenséget,

ezért egy beletörődő kézmozdulattal elküldtem. Ezután belapátoltam a tálca tartalmát, és álmodozásba merültem.

Beesteledett. Már jó ideje esteledhetett, amikor lépteket hallottam a folyosóról. Egy pillanat múlva kinyílt az ajtó, és Ann Bannister lépett be.

10. fejezet

Ann csodálatosan nézett ki. Vidám arca annak, aki az ajtó nyílásakor Brinkmeyerre számított, valóságos mannát jelentett a pusztában. Szívmelengető látványt nyújtott, és bevallom, szükségem is volt egy parányi szívmelengetésre. Az aszalt szilvák súlyos megpróbáltatásoknak vetettek alá.

Úgy mosolygott rám, ahogy régi cimborák szoktak egymásra.

- Nos, Joseph, hogy érzed magad?
- Szörnyen éhes vagyok - válaszoltam.
- De egyébként minden rendben?
- Ó, igen.
- Nem fáj a fogacska helye?
- Kicsit sem, kösz.
-Remek. Nahát, úrfi, szép kis fogadtatásban részesült.
-Hogy?
- Az a rengeteg újságíró.
- Ó, tényleg.
-Mellesleg megadtam nekik, amit akartak. Ez a sajtóügynököd feladata lett volna, de ő akkor a michigani anyák körül fontoskodott, ezért magamra vállaltam, hogy közbelépek, mielőtt darabokra téptek volna téged. Helyesen tettem, hogy azt mondtam nekik, az elnök feltétlen támogatásodat élvezi?
- Ó, persze.

-Akkor jó. Nem voltam biztos a politikai állásfoglalásodban. Tudni akarták még, mi a véleményed a filmipar jövőjét illetően, amire úgy reagáltam, szerinted a filmipar jövője biztos kezekben van a T. P. Brinkmeyerhez hasonló embereknél. Gondoltam nem árt egy kis reklámot csapni az öreg Brinkmeyernek. Kedveled őt, és Miss Brinkmeyer is örülni fog neki - aki, ha visszaemlékszel, nem igazán barátságos veled azóta, hogy betetted az ágyába azt a mexikói tüskés békát.

- Mi?!

- Hogyhogy mi?!

- Nem tettem mexikói tüskés békát Miss Brinkmeyer ágyába, vagy igen?

- Csak nem felejtetted el? De tettél, és rendkívül szórakoztató volt az egész, bár Miss Brinkmeyer talán nem nevetett szívből, mint mások.

Az ajkamat harapdáltam. Nem lenne túlzás azt állítani, hogy elképedtem. Ráébredtem, hogy az istenverte gyerek bőrébe bújva csúnya kelepcébe sétáltam. Ha egy kölyöknek lehet múltja, hát neki volt, és nem lettem volna meglepve, ha egyes körökben meglehetős népszerűtlenségnek örvendett volna. Azon döbbentem meg leginkább, hogyan sikerült eddig épségben megúsznia mindent.

Ezidáig halvány fogalmam sem volt róla, hogy ez a látszólag békés otthon igazából egymással hadban álló indulatok forgataga. A nyavalyás kölyök kétségtelenül szabályos közellenség volt, és már nem csodálkoztam azon sem, hogy Miss Brinkmeyer úgy ragadta meg a csuklómat és rángatott, mintha azt kívánná, bárcsak a nyakam lenne az. Nem mondom, hogy együtt éreztem Brinkmeyerrel, mivel ő nem olyan nő, aki együttérzést vált ki az emberekből, de megértettem. Tudtam követni a gondolkodásmódját.

- Talán megenyhül kicsit, ha megtámogatod az öregfiút. Egyetértesz?
- Persze, abszolút. - Bármit megtettem volna, csak hogy könnyítsék a helyzetemen.
- Emellett kértek még egy üzenetet az amerikaiaknak. Valami olyasmit üzentem, hogy bátorság, küszöbön a fellendülés. Nem túl jó, de a legjobb, amit abban a pillanatban ki tudtam találni. A „Bátorság, küszöbön a fellendülés, mondja Joey Cooley" azért nem mutat majd rosszul a szalagcímekben.
- Cseppet sem.
-És felhívtam az Asz Aszalt Szilva Társaság főigazgatóságát, hogy elújságoljam, csodás gyógyulásodat a minden étkezés alkalmával fogyasztott aszalt szilvának tulajdonítod.
Ez mellbe vágott.
- Minden étkezés alkalmával?
- Hát nem tudod?
- Tudom? - kérdeztem, még mindig remegve.
Felhúzta a szemöldökét.
- Nem ismerek rád ma este, Joey. Furcsán viselkedsz. Teljesen zavartnak tűnsz. Először megfeledkezel arról, hogy egy mexikói tüskés békát tettél Miss Brinkmeyer ágyába, ami vitathatatlanul az elmúlt hét fénypontja volt, most pedig homályos ismereteket mutatsz aszaltszilvaügyben. Szerintem még nem múlt el a gáz hatása. Pihenésre van szükséged. Jobban tennéd, ha sietnél az ágyba.
- Ágyba? Ilyenkor?
- Ilyenkor szoktál lefeküdni. Ne mondd, hogy ezt is elfelejtetted. Gyere velem! Megfürdetlek.
Talán azt várnák, hogy azok után, amiken keresztülmentem, mára hozzászoktam a sokkokhoz, de nem így történt. Eme iszonytató szavak hallatán a szoba mintha forogni kezdett

volna körülöttem; elfátyolosodott szemekkel, szájtátva bámultam rá. Habár elmondta, hogy ő Joey Cooley nevelőnője-társalkodónője-dadája, sosem gondoltam volna, hogy a kapcsolatuk ennyire bizalmas természetű. Kezdeti szerénységem szenvedélyes lázadásba csapott át.

- Nem! - üvöltöttem.
- Ne légy ostoba!
- Nem! Soha!
- Meg kell fürdened.
- De nem a te jelenlétedben.

Tanácstalannak tűnt. Bizonyára eddig még nem adódott ilyen feszült helyzet.

- Beleteheted a játékkacsádat a vízbe. Félresöpörtem a javaslatot.
- Fölösleges megvesztegetéssel próbálkoznod - jelentettem ki határozottan. - Nem fogsz megfürdetni!
- Na, gyere már!
- Nem, nem, ezredszer is nem!

Úgy festett, zsákutcába jutott a tárgyalás. Esdeklően nézett rám, én pedig rendíthetetlen elszántsággal néztem vissza őrá. Kinyílt az ajtó. Miss Brinkmeyer lépett be.

- Ideje...
- Ne kezdje maga is!
- …megfürdened - fejezte be.
- Én is ezt mondom neki - csatlakozott hozzá Ann.
- Akkor miért nem megy?

Ann habozott. Tudtam, hogy nem akar bajba keverni a nagy fehér törzsfőnöknőnél. Értékeltem a kedvességét. Kimentettem.

- Nem akarok - makacskodtam.
- Nem akarsz? - hördült fel Miss Brinkmeyer a tőle megszokott módon. - Ez nem akarat kérdése, hanem...

- A szégyen1ősségé - mennydörögtem közbevágva. - Ez elvi dolog. Az embernek megvannak a saját illemtani szabályai. Egy magányos fürdés ellen semmi kifogásom - magyaráztam Horace Plimsoll stílusában. - Valójában még élvezném is. De amikor arra kérnek, hogy eltűrjem, hogy ezt afféle babiloni orgiává tegyék... Brinkmeyer Annre sandított.

- Miről beszél a gyerek?

- Én sem értem. Viccesen viselkedik ma este.

- Engem nem szórakoztat.

- Úgy értem, különösen.

- Semmi különös nincs benne - hördült felt Brinkmeyer. - Az ostoba fogorvos mondta. Megpróbálta elhitetni velem, hogy a fiú félrebeszél. Mire közöltem vele, hogy a kölyök mindig is ilyen istencsapása volt. Most is az.

Ultimátumot adtam. Udvarias, de hajthatatlan voltam.

- Megfürdöm, de a fürdőszoba küszöbét egyedül lépem át.

- Igen, bevizezed a kezedet, és úgy teszel, mintha fürödtél volna.

A sértést ahhoz méltó néma megvetéssel fogadtam. Felkaptam a pizsamámat és besurrantam a fürdőszobába, bezárva magam mögött az ajtót. Fürge, határozott cselekvés, amíg ők fecsegnek - csak így lehet kezelni a nőket. Lezárt ügyben úgysem tudnak mit tenni.

Azt hiszem, Brinkmeyer jó sok mindent kiabált nekem az ajtón keresztül, többnyire becsmérlő hangnemben, de a csobogó víz szerencsére elnyomta a hangját. Kellemesen forró vizet engedtem, majd belemerültem. Most már hallottam, mit beszél a hárpia - hogy a fülem mögött is sikáljam meg -, de nem törődtem vele. Az ember ilyesmit nem vitat meg nőkkel. Megtaláltam a játékkacsát, és csodálkozva vettem észre, mekkora örömöt szerez a vele való játszadozás. Ennek és a hosszú, nyugtató ázásnak köszönhetően kisimult idegekkel jöttem ki húsz perccel később. Elégedettségem a tetőfokára

hágott, amikor felfedeztem, hogy a némber már nincs velünk. Nem ért fel különb hadvezéri képességeimhez, ezért tönkreverve visszavonulót fújt. Ann maradt, hogy betakargasson.

Bevallom, nem kis meglepetésemre anyáskodva tette mindezt. Mindig is kedveltem Annt - sőt, mint láttuk, volt idő, hogy szerettem őt -, de a vele való kapcsolatom során nem kifejezetten keménységet, hanem inkább egyfajta magabiztos, ellentmondást nem tűrő hatalmaskodást éreztem, mely a legtöbb önálló amerikai lány sajátja, és amit én mindig is jellemhibának tartottam. Hiányzott belőle az az édes, lágy, finom gyengédség, ami annyira vonzott April June-ban. Most azonban kérdés nélkül beléphetett volna a megmentő angyalról szóló versbe. Egyszóval meglepődtem.

Rám terítette a takarót, miközben kedvesen ugratott.

- Micsoda bohóc vagy, ifjú Joseph. Mi van veled ma este?

- Megvagyok.

- Gondolom, tréfálkozni próbálsz. Vicces kis mókus vagy, nemde? Bár ha mostanában incselkedni akarsz Miss Brinkmeyerrel, lendületet vesz, és lekever neked egyet. Csodálom, hogy az imént nem tette meg.

E szavak kijózanítólag hatottak rám. Felismertem az igazságot bennük. Ahogy felidéztem az előbbi jelenetet, eszembe jutott, hogy remegett a keze, mintha viszketett volna a tenyere.

- Hm - feleltem.

- Igen, én a helyedben vigyáznék magamra. Fogd vissza a tréfás kedvedet. Az a baj veled, kicsi Josephem, hogy túlságosan kifinomult a humorérzéked. A mottód: bármit egy kis kacagásért. Hát, jó éjszakát, kis mókamester!

- Jó éjszakát!

- Kellemesen fekszel?

- Pompásan, kösz.

- Aludj el, amilyen hamar csak tudsz. Sűrű napod lesz holnap. - Jelentőségteljesen nézett rám - hogy miért, fogalmam sem volt. - Sűrű lesz, ugye?

- Ó, nagyon - feleltem. Nem akartam elárulni tudatlanságomat.

- Minden készen áll holnap estére.

- Ó, valóban?

- Igen. Nos, jó éjt!

Homlokon csókolt, és távozott. Magamra maradtam a gondolataimmal. Már láttam, hogy a Joey Cooley-vá változásban a legnagyobb bökkenő az volt, hogy amíg bele nem tanulok a szerepembe, a felét sem fogom érteni annak, amit a körülöttem lévők beszélnek. Átkozottul kellemetlen persze, de szembe kellett néznem vele.

Ott feküdtem, miközben elmélázva bámultam ki a nyitott ablakon, ami már csak egy sötétkék keretnek látszott, csillagokkal a belsejében. Amint így nézelődtem, a csillagok egyszer csak köddé váltak. Egy méretes test takarta ki őket. Lábak csoszogását hallottam az ablakpárkányon.

Felkapcsoltam a villanyt. Az alak a szobában állt. Nagydarab csóka volt egyszerű szürke öltönyben, lábai elegáns nyakkendőhöz illő kobaltkék zokniban és ízléses szarvasbőr cipőben végződtek. Hogy rövidre fogjam, Havershot harmadik grófja állt előttem személyesen.

- Ügyes fiú! - kiáltotta elégedetten a pasas. - Végre itthon.

11. fejezet

Az első dolog, amit észrevettem az új, javított és átdolgozott kiadású Joey Cooley-n, az az volt, hogy láthatóan őt egyáltalán nem zavarta, ami történt. A testcsere mintha egyáltalán nem, vagy csak alig hatott volna rá. Tökéletesen

nyugodtnak és összeszedettnek mutatkozott. A gondtalan kifejezés találóan illene a magatartására. Olyan közömbösen sétált oda az ágyhoz és ült le rá, mint akit a világon semmi nem érdekel.

Ennek talán az lehetett az oka, hogy Hollywoodban az ember kénytelen az élet viszontagságos oldalát is elfogadni, és egy idő után már semmi sem rázza meg - még az sem, ha felébred és valaki más bőrében találja magát. Egykedvűen felsóhajt: „Á, szóval valaki más teste? Nahát, nahát." Az első megjegyzései nem a cserével, hanem az ebédemmel foglalkoztak.

- Aszalt szilva! - kiáltott fel enyhén megborzongva, mihelyt megpillantotta a magokat. - Minduntalan csak az aszalt szilva. Nem hinném, hogy lenne még egy olyan gyerek, aki annyi aszalt szilvát zabált, mint én, és még életben van. Nos, pajtás, egészségére!

Mormogott még valamit a spenótról, majd a szivarzsebéből elővarázsolt egy megviselt kinézetű fagylalttölcsért, és lepöckölt róla egy porszemet.

A látvány mélységesen megérintett. Minden egyes izomrostom azért a tölcsérért kiáltott.

- Hé! Adj egy nyálast! - kiáltottam rá érzelmektől remegő hangon.

Habozás nélkül átadta nekem. Akkor sem lehetett volna önfeláldozóbb, ha ő maga lett volna Sir Philip Sidney, aki utolsó korty vizét is odaadta egy sérült katonának.

- Tessék - egyezett bele. - Megeheti az egészet. Fura, de úgy tűnik, már nem szeretem annyira a fagylalttölcsért, mint régen. Korábban a saját súlyomnak megfelelő mennyiséget is meg tudtam volna enni, most viszont már nem vagyok oda érte. Ugyanez a helyzet a csokoládétortával, a karamellával, a tökös pitével, a fánkokkal, a...

Szenvedélyes kiáltással szakítottam félbe.

- Állj!
- Hogy?
- Ne említsd azokat előttem! Azt hiszed, én kőből vagyok? Ó, sajnálom.

Elhallgattunk. Befejeztem a tölcséremet.

- Azta! Fantasztikusan fest - mondta.
- Te is fantasztikusan festesz - dicsértem.
- Mindketten fantasztikusan festünk - tette hozzá barátságosan. - Maga szerint hogy történhetett? Eléggé meglepődtem, ami azt illeti. Rossz rendelőben ébredtem egy ismeretlen fogorvos mellett, aki egy poharat nyomott a kezembe, és felszólított, hogy öblítsek. Aztán rájöttem, hogy valaki más lettem; belenéztem a tükörbe, és láttam, hogy maga az. Jót nevettem rajta.
- Én nem találok benne semmi vicceset.
- Talán igaza van. De akkor mulattatott. Hello, mondtam magamban, van itt egy kis bibi. Tudja, hogy működött a dolog?

Elővezettem az elméletemet, miszerint a negyedik dimenzióban történhetett valami kavarodás. Úgy tűnt, ráharapott.

- Ejha, tényleg így kellett lennie. Az ember sosem tudhatja, mi történik vele altatás közben, nem igaz?
- Nos, igazából nem is számít, hogyan történt. A lényeg, hogy a dolog felettébb szokatlan, és tudni akarom, mi az ördögöt fogunk tenni ez ügyben.
- Nem úgy néz ki, hogy bármit is tehetnénk.
- Kiadhatnánk egy közleményt.
- Mi, hogy világgá kürtöljük, maga én vagyok, én pedig maga? Megtehetnénk, ha nem bánja, hogy a diliházban végzi.
- Szerinted az lenne a következménye?
- Hát nem?

- Talán igen - értettem egyet némi töprengés után. - Igen, értem, mire célzol.

Vitathatatlanul igaza volt. A kölyök világosan, logikusan gondolkodott. A bolondokháza elkerülhetetlenül azok végzete, akik ilyen történetekkel harsogják tele a világot. Már beláttam, hogy ez nem csak hitetlenkedés kérdése - ahogyan korábban véltem -, amit a hallgatóság csak úgy elenged a füle mellett. Szűk kényszerzubbony és kitakarított gumiszoba várná az embert.

- Mellesleg - folytatta - egy szavam sem lehet. Kellemes kis fordulat ez nekem. Tetszik a dolog.

Annak ellenére, hogy adósa voltam a tölcsér miatt, igencsak bosszantott a viselkedése. Micsoda önelégült pofa, gondoltam.

- Ó, valóban?

- Naná. Mindig is nagy akartam lenni, és most az vagyok. Klassz! Ahogy én látom, minden hiper-szuper.

Ingerültségem egyre csak nőtt. Hanyag nemtörődömsége kikészített. A kis hólyag kizárólag magára gondolt.

- Hiper-szuper, mi?

- Az, hiper-szuper.

- Neked igen.

- Hát, én magamra gondoltam.

- Akkor gondolj egy kicsit rám is.

- Magára?

- Igen, rám. Ha kíváncsi vagy a véleményemre, rosszul vagyok az egész nyavalyás ügytől. Határozottan úgy érzem, hogy én húztam a rövidebbet. Boldogan tengettem az életem a brit arisztokrácia tagjaként, jókat ettem és aludtam, szép bevételem gyűlt össze bérleti díjakból és egyebekből, a golfban pedig nemrég faragtam le a hendikepemet egyjegyű számra. Erre mi történik? Derült égből villámcsapásként, a megkérdezésem nélkül átváltozok egy gyerekké, akinek

szednie kell a lábait, ha nem akarja, hogy nők fürdessék meg, akiknek ráadásul a társadalmi pozíciója körülbelül megegyezik egy öt évet Dartmoorban hűsölt gonosztevőkével. Ide-oda rángatják, autókba betuszkolják, autókból kipenderítik, emeletekre vonszolják, hálószobákba lökik be...

Kérdőn pillantott rám.

- Látom, találkozott az öreglánnyal.

- Volt szerencsém.

- Megragadta a csuklójánál és ráncigálta?

- Igen.

-Korábban velem is ezt tette. Teli van energiával az a banya. Biztos a sok élesztőtől, amit megeszik.

- Nem elég, hogy energiától duzzad. Jó adag gyűlölet is lakozik benne.

- Hogy?

- Azt mondom, a cselekedeteit a gyűlölet vezérli. Nyilvánvalóan nem bírja a képed.

- Hát, igen, sosem voltunk puszipajtások.

- Miért nem?

- Nem is tudom.

- Én tudom. Mert nem békélsz meg vele. Sosem viselkedsz jól, nem vagy vele kedves. Tanúsíts egy kevés jóindulatot, szedd össze magad, és akár a második anyád is lehetne! Vegyünk egy egyszerű példát. Adtál neki valaha egy szép piros almát?

- Nem.

- Na, látod!

- Minek tennék ilyet?

- Hogy a kedvében járj. Bevált módszer. Kérdezd csak meg bármelyik mamlaszt a legközelebbi óvodából. Egyszerű lett volna, könnyűszerrel megtehetted volna. Ehelyett azonban -

mondtam keserűen - mexikói tüskés békákat dugdosol a nő ágyába.

Kissé elpirult.

- Nos, hát igen.

- Na, tessék.

- De ez nem jelent semmit. Mit tesz egy-két mexikói tüskés béka barátok között?

- Ugyan már!

- Sajnálom.

- Késő bánat. Már magadra haragítottad.

- Ő is engem. Az a temérdek aszalt szilva és spenót!

- Á! - mérgelődtem újfent. Veszettül dühös voltam. Ismét elhallgattunk. Ó a lábát rázta, én pedig komoran néztem magam elé.

- Hát, így állunk - szólalt meg nagy sokára. A karórámra pillantott. - Azt hiszem, most mennem kell. De mielőtt lelépek, szögezzünk le pár dolgot! Azt mondta, Havershotnak hívják, ugye?

- Igen.

- Hogy írja?

- Találsz egy névjegykártyatartót a kabátomban. Kivette.

- Hű! - lelkendezett. - Maga angol nemes?

- Az vagyok. Vagyis voltam.

- Mindig úgy képzeltem, azok olyan áll nélküli langaléta figurák. Legalábbis a képeken folyton így néznek ki.

- Azelőtt gyakran mozogtam, sportoltam, ezáltal erősítve az izmokat és inakat.

- Afféle sportoló, igaz?

- Pontosan. És ez borít ki leginkább az egészben. Nézd meg ezeket a karokat! - mutattam neki.

- Mi a baj velük?

- Hogy mi a baj velük? Milyen jövőnek nézek elébe ilyen karokkal? Ami a bokszot és a futballt illeti, labdába sem

rúghatok. Ha pedig a krikettről van szó, hogyan lehetnék újra gyors labdavető? Kétlem, hogy egy ilyen kar egyáltalán képes lenne egy lassú body-line-t végrehajtani. A természet legfeljebb long-stop posztra teremtette. Harmadosztályú amatőr bajnokságban a helye.

- Nem tudom, miről beszél.

- Arról beszélek, mi fog történni velem néhány év múlva, amikor iskolába megyek. Szerinted örülök a kilátásaimnak, miszerint ványadt kis giliszta leszek, aki altot énekel a kórusban, és elszántan harcol a kiváltságért, hogy a többiek őt rúgják hátsón?

- Hé! - vágott vissza hevesen. - Maga szerint én örülök, hogy egy ilyen arccal kell leélnem hátralevő életemet?

- Az arcomat hagyjuk ki ebből!

- Nem. Tudom, szeretné eltussolni. Jó ég, micsoda pofa!

- Kérlek!

- Miért, maga kezdte.

Sértett hallgatásba burkolóztunk. Mindketten megbántódtunk. Megint az órámra nézett.

- Mennem kell - jelentette ki. - El kell néznem Malibuba. A sajtóügynökömmel találkozom.

- Miért?

- Ó, csak beköszönök.

- Ilyen ábrázattal nem köszöngethetsz sajtóügynököknek.

- Ó, nem gond. Meg fogja érteni. Kitaláltam valamit. Hová szoktam menni éjszaka?

- Tessék?

- Elvégre csak kell aludnom valahol, nem igaz? Hol szállt meg?

- Már mondtam neked. Egy bungalóban a Heszperidák Kertjében.

- Rendben. Akar még valamit tudni?

Egy pillanatra eltűnődtem. Persze vagy ezer kérdésem lett volna, de egy sem jutott eszembe. Aztán mégis.

- Mi ez a szoboravatás?

- Ó, csak egy szobor az öreg Brinkmeyerről.

- Értem.

Szóval szobrot állítanak az öregfiúnak. Nem volt ellene kifogásom. Tagadhatatlanul kiérdemelte a megtiszteltetést. Bár azt neki kellene eldöntenie, bölcs dolog-e egy kikötött léggömbre hajazó férfiról szobrot állítani.

- Én leplezem le?

- Természetesen nem. Más egyéb?

- Zagyváltak valami michigani mamákról.

- Egy Detroitból érkező küldöttség. Maga fogadja őket.

- Rajongók?

- Igen. A Hűséges Joey Cooley Rajongók michigani csoportja.

- Tiszteletüket teszik?

- Ez a terv. És maga fogadja őket.

- Nincs ellenemre, azt hiszem.

Megragadta az alkalmat. Látszott, minden vágya, hogy felvidítson és bátorítson.

- Persze, hogy nem. Semmit sem fog bánni. Nem szabadna elhinnie mindazt, amit a váróban mondtam. Eléggé magam alatt voltam, mert a fogam pokolian fájt. Egész tűrhető kis buliba csöppent, majd meglátja. A színészek közül magának van a legtöbb csodálója. Csak várja meg, amíg megérkeznek a rajongói levelek. Egyébként jó muri bohóckodni a fényképezőgép előtt. Tetszeni fog magának. De most már pucolnom kell. Örültem a találkozásnak.

Az ablakhoz sétált, és fél lábbal kilépett a párkányra.

- Hé, idehallgasson! - szólt még vissza. - Majd' elfelejtettem. Brinkmeyer mama. Ha szüksége lenne még egy adag tüskés békára, a kancsal, bibircsókos orrú kertésztől szerezhet.

Mindig a közelben lófrál. Csak mondja meg neki, hogy Miss Brinkmeyer ágyába lesznek, ingyen és bérmentve rendelkezésére bocsátja őket.

Ezzel eltűzött, hogy egy szempillantás múlva újra felbukkanjon.

- Hé, figyeljen! Figyelmeztetnem kell valamire. Holnap odacsörgök. Reszketve felültem.

- Figyelmeztetni, mire?

- Igen. Most nincs időm elmondani, de vigyáznia kell valamivel. Délelőtt felhívom.

Ismét köddé vált. Még mindig remegve dőltem hátra. Nem tetszettek az utolsó szavai. Baljósan csengtek. Mindazonáltal nem volt időm elmerengeni rajtuk. A természet kikövetelte a magáét. Mielőtt egyet is pisloghattam volna, lecsukódott a szemem és álomba merültem. A Joey Cooley-ként eltöltött első napom ezzel véget ért.

12. fejezet

Valószínűleg mindannyiunknak volt már része olyan élményben, amikor egy rémálomból felébredve - melyben leopárdok üldöztek bennünket vagy kannibálok falatoztak belőlünk - sóhajtunk egy nagyot, és azt mondjuk magunkban: „Tyűha! A nemjóját! Szerencsére csak álom volt." Átkozottul megnyugtató érzés.

Így voltam ezzel magam is a következő reggelen, amikor új napra ébredtem, és gondolatban áttekintettem a legfrissebb eseményeket. Mintha hatalmas kő esett volna le a szívemről.

A csodás megkönnyebbülés nagyjából öt másodpercig tartott. „Nahát, milyen mulatságos! Felettébb bizarr!", véltem. Majd hirtelen minden odaveszett.

Először a pizsamakabátom látványa késztetett fejtörésre. Pizsamakérdésben mindig is kissé válogatós voltam. Nem az a fajta pasas vagyok, aki csak úgy bevetődik egy férfidivatáru-kereskedésbe, és összeszed mindenfélét. Az én pizsamámnak selyemnek kell lennie, szép élénk mintával. Viszont ami ezt a kabátujját illeti, még a legsekélyesebb és legfelszínesebb megfigyelőnek is szemet szúrt volna, hogy valami vacak, kétes eredetű, egészségmegőrző gyapjúból készült. Hovatovább világos epezöld színben pompázott, mint Egremont unokatestvérem a reggeli idején.

- Hohó! - gondoltam magamban. - Mi ez?

Ezután megláttam, hogy egy visszataszító kis kéz nyúlik ki a kabátujjból. Megvilágosodtam. Nem kellett kiugranom az ágyból, hogy a tükörhöz szaladjak. A satnya kéz önmagáért beszélt. Elárulta, hogy amivel áltattam magam, miszerint hogy csak álom volt, egyáltalán nem csak álom volt. Ténylegesen átváltoztam a nyomorult Cooley kölyökké, méghozzá tetőtől-talpig. Ismét fel kellett tennem magamnak a kérdést: „Hová fog ez vezetni?"

A sokk olyan hatalmasnak bizonyult, hogy csak feküdtem az ágyban és a plafonra meredtem. Úgy éreztem magam, mintha egy bokszmérkőzésen belesétáltam volna a falusi kovács jobbhorgába.

Azonban nem maradt túl sok időm a keserűségen rágódni. A srác napjai láthatóan korán kezdődtek. Alig tíz perce sopánkodtam magamban nagy lendülettel, amikor egy titkárnőszerű alak viharzott be töltőtollal és egy halom fényképpel a kezében, hogy írjam alá őket. Őt egy masszőr követte. Majd egy arcmasszőr állított be, hogy rendbe hozza a

vonásaimat. Ezt követően egy fodrász vette kezelésbe a fürtjeimet.

Kissé kimerülten dőltem vissza; azon morfondíroztam, vajon a következő programpont pedikűrözés lesz-e, vagy netán jön valaki, aki ritmikuslégzés-órát ad nekem, amikor nyílt az ajtó, és a komornyik jelent meg.

- Jó reggelt kívánok, uram! - köszönt.

- Jó reggelt! - Örültem, hogy látom. Akárcsak előző nap, vigasztalónak találtam a társaságát. Sima, kerek fejének és terebélyes mellényének látványa gyógyító erővel hatott rám. - Fáradjon be és foglaljon helyet - invitáltam barátságosan, mivel már beletörődtem a ténybe, hogy a szobám afféle nemzetközi találkahely. - Vagy csak átutazóban van?

- A reggelijét hoztam, uram.

A hír még inkább jó kedvre derített, hiszen az ágyban elfogyasztott reggeli mégiscsak az ágyban elfogyasztott reggeli. Jókedvem azonban addig tartott, míg fel nem bukkant újra, ezúttal már a tálcával, ugyanis megláttam, hogy mindössze tej és valami fűrészporra emlékeztető dolog van rajta, valamint további utánpótlás abból a nyüves aszalt szilvából. Szép remények egy rántottára és vesére éhes gyomornak.

- Hé! - sivítottam.

- Uram?

- Mi ez az egész?

- A szokásos reggelije, uram.

- Az ördögbe! - heveskedtem. - Nos, rendben, gondolom jobb, mint a semmi.

Baráti együttérzéssel tekintett rám, amikor beleástam magam a fűrészporba.

- Kemény, igaz, uram?

- Rémesen.

- Úgy tudom, azért kell ezt ennie, hogy tartsa a súlyát.

- Ó, bizonyára kitaláltak valami mesét.
- Kiegyensúlyozott étkezés a neve. Nem kellemes, ha rákényszerítik az emberre. Ha szabad úgy fogalmaznom, spártai étrend. Ismerem a fiatalurak étvágyát.
- Én is.
- Tudom, hogyan érezhet, uram. Hiába rendkívül fontos név a filmek világában, végül is még csak kisfiú.
- És nem is túl valószínű, hogy ezen a szemeten nagyobbra növök.
- Ha rajtam állna, hagynám, hadd egyen, amit csak szeretne. Csak egyszer fiatal az ember.
- Kétszer.
- Uram?
- Semmi.
- Egy szép tál kolbász bizonyára kedvére való lenne.
- Kérem!
- Van belőle odalent. Kolbász és hajdinás sütemény.
- Kínozni akar, komornyik?
- Nem, uram, csupán arra gondoltam, ha esetleg kiegészítené a fizetésemet egy jelentéktelen összeggel, amiért kockára teszem az állásomat, akkor felcsempészek egy keveset belőlük.

Az aszalt szilvák elhamvadtak a számban. Nem mintha ettől megváltozott volna az ízük.
- Nincs pénzem.
- Nincs, uram?
- Egy pennym sincs.

Felsóhajtott.
- Hát, akkor nincs mit tenni.

Csendben végeztem a szilvával és belemerültem a tejbe. Ezen a pénz-témán elmélkedtem. Itt volt a kutya elásva.
- Nem tudna kölcsönadni egy keveset?
- Nem, uram.

Komoran kortyolgattam a tejet. A férfi újfent sóhajtott.
- Mennyi bánat nyomasztja a világot, uram.
- Valóban.
- Nézzen csak rám!
Megtettem, méghozzá igen szúrósan. A szavai megdöbbentettek.
- Miért, magának semmi problémája, a fenébe is. Maga gondtalan.
- Korántsem, uram.
- Na, ne nézzen bolondnak, ember! Lefogadom, hogy pukkadásig teleette magát a reggelinél.
- Való igaz, kiadós reggeliben volt részem, uram. De vajon a reggeli minden?
- Értem, mire céloz. Ott van még az ebéd is. No meg a vacsora.
- A számkivetett szívfájdalma, uram. Az elvágyódás. A sekélyes, ragyogó élet tompa reménytelensége e hamisan csillogó városban, ahol tragédiák rejtőznek ezer színlelt mosoly mögött.
- Ó, igazán? - kérdeztem kimérten.
Nem volt kedvem mások siránkozását hallgatni. Még csak az kéne, hogy a komornyik az én vállamon sírja ki magát! Úgy festett, mintha arra vágyna, fogjam meg a kezét és bújjak anyaszerepbe, amire nem voltam hajlandó.
- Bizonyára kíváncsi, hogyan is kerültem ide, uram.
- Nem.
- Hosszú történet.
- Tartogassa hosszú téli estékre.
- Igenis, uram. Á, Hollywood, Hollywood - ismételgette. Érezhetően nem kedvelte a helyet. - A bánat fénylő városa, melyben csalárd hírnév és kísértés bújik meg, ahol lelkek aszalódnak a vágyakozás tüzes kemencéjében, és melynek utcáit becsapott nők szégyenkönnyei áztatják.

- Fogja be!
- Hollywood! A hitvány dicsőség és a csillogó nyomor fészke, ahol a tűz örökké ég, hogy a gyanútlan lepke kitárt szárnnyal belerepüljön, és a szépséget könyörtelenül kerékbe töri a bűn. Ha végzett, uram, elviszem a tálcát.

Lógó orral ballagott ki. Mivel úgy tűnt, több látogatóra nem kell számítanom - eljött a holtszezon még az én sűrű életemben is -, kikászálódtam az ágyból, magamra vettem a fodros ingemet és a térdnadrágomat, azután lementem, hogy megnézzem, mi újság a Brinkmeyer családdal.

Láthatóan már megreggeliztek odakint a teraszon, mert fehér terítő borította az aranyhalas tavacska melletti asztalt. Ételmaradékok hevertek rajta, és legnagyobb örömömre észrevettem egy tál közepén árválkodó kolbászt. Elégedetten állapítottam meg, hogy még ezek a haspókok sem bírtak mindent legyűrni a torkukon. A bőséges kínálatból szerencsére itt hagyták ezt a pompás darabot.

Az aranyhalak szemmel láthatóan kérték volna a részüket, de nekem nagyobb szükségem volt rá, mint nekik. Eltüntettem a gazdátlan kolbászt. A halak Leslie Henson-ra jellemző képet vágtak, és elúsztak. Felkaptam az asztalon heverő reggeli lapot. Természetes kíváncsiság hajtott, hogy megtudjam, mit ír az előző napi eseményekről. Mióta átvettem az irányítást a Joey Cooley nevével fémjelzett vállalat felett annak minden vagyonával és tartozékával együtt, a róla szóló hírek rólam is szóltak.

Ha ez az újság megbízhatóan jelezte a kritikusok vélekedését, akkor jó sajtót tudhattam a magaménak. Annak ellenére, hogy milyen nehéz volt a szívem és milyen üres a gyomrom, jólesett látnom, hogy gyakorlatilag kiszorítottam a világ többi vezető hírét a címlapról. Az egyetlen Cooley-mentes hír azon kívül, hogy az elnök - az öreg Elvhajhász Charlie, Isten áldja - megtette szokásos

bejelentését, miszerint újabb egymilliárd dollárt tervez költeni mások pénzéből erre meg arra, arról számolt be egy, a jobb alsó sarokba eldugott bekezdés erejéig, hogy a T. P. Brinkmeyert, a Brinkmeyer-Magnifico Filmvállalat fejét ábrázoló szobor leleplezésére aznap délután hat órakor kerül sor a Brinkmeyer-Magnifico birtokon.

Éppen csak elkezdtem lapozgatni az újságot, hogy van-e benne még valami fontos, mialatt szórakozottan vadásztam a tányérok között egy újabb lehetséges kolbász után, amikor a franciaablakon Mr. Brinkmeyer libegett át személyesen. A köntösében még inkább úgy festett, mint egy kikötött léggömb.

Láthatóan nyugtalanította valami. Szemében riadt tekintet ült. A terasz körül kószált, köntösének zsinórja hűségesen követte. Idegesen tördelte a kezeit.

- Jó reggelt! - köszönt.

- Jó reggelt!

- Kellemes időnk van.

- Csodaszép.

Kényszeredetten vigyorgott.

- Nos, fiatalember, ma van a nagy nap.

- Igen - feleltem. Rájöttem, hogy erre a szoborleleplezős ügyletre céloz. - Hatalmas hepaj lesz, semmi kétség.

- Bárcsak már túl lennénk rajta!

Nagyot sóhajtott. Elkelne egy-két bátorító szó, véltem. Lerítt róla, hogy az a fajta ürge, aki viszolyog a nyilvános szerepléstől.

- Bátorság, Brinkmeyer!

- Mi az?

- Azt mondtam: „Bátorság, Brinkmeyer!". Ne izguljon!

- Pedig izgulok. Tudod mit?

- Mit?

- A nővérem szerint viselnem kell majd a zsakettemet és a keménygalléromat.
- Maga lesz a bálkirálynő.
- És gardéniát is. Meg kamáslit. Olyan férfiatlan!
Csoszogott még egy kört a terasz körül.
- Kamásli! - nézett rám, szánalomra méltóan. Kezdett elegem lenni abból, hogy akármilyen nyavalyással futottam össze, mind azt akarta, hogy leheljek gyógypuszit a sebére. Kedveltem az öreg szivart, de nekem is megvoltak a magam bajai.
- Aligha gondolhatta, hogy beállíthat tornacipőben és melegítőben, kedves barátom - reagáltam nem éppen kedvesen, de hát, mint mondtam, bosszantott.
- Persze, tudom. Na de kamásli!
- Magánál különb emberek is viseltek már kamáslit.
- Tovább körözött.
- Tudod, mit? A világ problémáinak a fele a nagyratörő emberek miatt keletkezik. Észre sem veszik, mennyire jó dolguk van.
- Jó meglátás, Brinkmeyer.
A gondolat minden jel szerint igencsak lefoglalta. Megszakította terasz-körútját, és rám meredt a bagoly-szemeivel.
- He?
- Mondom, jó meglátás, Brinkmeyer. Sok igazság van benne.
- Furcsán beszélsz ma délelőtt. - Visszatért az őt foglalkoztató megfigyeléshez. - Figyelj, túlságosan nagyratörővé váltam.
- Tényleg?
- Tökéletesen boldog voltam a kabát- és öltönyüzletben, meg kellett volna maradnom annál. De nem. Semmi sem volt jó nekem, ezért beszálltam a filmiparba. És most nézz csak rám! Egy húszmillió dollár értékű vállalat elnöke vagyok...
Bevillant valami.

- Nem tudna egy keveset kölcsönadni?
- ... De mit ér az egész? Ott tartok, hogy ki kell állnom kamásliban, mindenki engem bámul, mint egy bohócot. Tudhattam volna, hogy így lesz. Mindig ez történik. Ha az ember már egy kicsit is többre viszi az életben, egy pillanatra nem figyel oda, és hirtelen azon kapja magát, hogy szobrot állítanak neki. Meg kellett volna elégednem a kabát- és öltönybiznisszel.

Elfeledkeztem a saját gondjaimról. Megérintett a mondandója. Eltűnődtem azon, hogy a kívülállók mennyire nem sejtenek semmit abból az elégedetlenségből, mely gyakorlatilag minden hollywoodi szívében ott bugyog.

A hétköznapi megfigyelő irigyli a látszólag boldoguló lelkeket, azt hiszi, a tehetősek élete habostorta. Azonban mindvégig forr bennük az elégedetlenség. Az én szűk ismeretségi körömben April June feleség és anya szeretne lenni. Joey Cooley minden vágya, hogy hazatérjen az ohioi Chillicothe-ba és délies sült csirkét egyen. A komornyik sem repes a boldogságtól. Ráadásul még ez a Brinkmeyer is a kabát- és öltönyüzlet után sóhajtozik. Szívszaggató.

- Azok voltak ám a szép idők! Együtt a rengeteg barát, mint egy csapat kölyök... Anyagokat válogattunk össze és tréfálkoztunk a vevőkkel...

Folytatta volna tovább is, mert úgy tűnt, sok minden nyomja még a szívét, de ekkor Miss Brinkmeyer lépett ki a házból, és a férfi visszatartotta az ajkára toluló szavakat. Riadtan pislogott. A némber jelenlétében én is mindig egyfajta félénkségét éreztem. A lábunkkal a földet piszkáltuk. Mintha két kis suhanc lettünk volna, akit az iskolaigazgató cigarettázáson ért az iskolai krikettpálya egyik eldugott sarkában.

- Ó, kedvesem - mondta Brinkmeyer -, csak beszélgettünk idekint a kis Cooley-val.

- Ó, valóban?

Lerített róla, hogy valami olyasmire gondolhatott, hogy ízlések és pofonok különbözőek. Hűvös pillantást vetett rám. A seb, amit az a tüskés béka okozott, minden kétséget kizáróan még friss volt. Érezhetően nem mutatott hajlandóságot arra, hogy felülvizsgálja azon véleményét, miszerint én az emberiség söpredéke vagyok.

- A szoborról.

- Mi van vele?

- Arról beszélgettünk. Kis eszmecsere.

- Remélem, a kölyök felfogta, mi a dolga. Nem akarjuk, hogy mindent elrontson.

Felkaptam a vizet.

- Te szent ég! Csak nem kevernek bele engem is ebbe a szobor-szeánszba?

Alaposan próbára tettek. Mióta megszűntem Reginaldnak, azaz Lord Havershotnak lenni, az emberek folyton megleptek valamivel. Kétlem, hogy a kis Cooley-nál bármelyik gyerek teljesebb életet élne. Soha egy tétlen pillanat. Ha éppen nem ezzel-azzal foglalatoskodik, akkor amaz körül tesz-vesz.

Miss Brinkmeyer az ég felé emelte kezeit. Tapintani lehetett a feszültséget.

- Azok után... Ne mondd, hogy azok után, hogy kimerítően betanítottunk neked minden egyes szót és mozdulatot, mindent elfelejtettél!

Felismertem, hogy itt a behízelgő modor a nyerő.

- Ó, nem, persze, hogy nem. Van elképzelésem a dologról. De tudják, hogy van ez. Oly sok minden jár az agyamban, és előfordulhat, hogy egy-két programpont kiment a fejemből. Megmondom, mit tegyünk. Fussunk át a menetrend főbb részein, és meglátjuk, mire emlékszem.

A nő nyelt néhányat. Még mindig kissé ingerültnek tűnt.

- A rendezvény pontban hat órakor kezdődik.

- Igen, ezt tudom. - A beszédek alatt...
- Én mondok beszédet?
- Nem, te nem mondasz. És meg ne próbáld! A beszédek alatt te a háttérben állsz.
- Az menni fog. Értek hozzá.
- A beszédek után következik a leleplezés. Abban a pillanatban, amikor Mr. Hays leleplezi a szobrot, te előrefutsz a virágcsokorral, és átadod Mr. Brinkmeyernek.

Villámgyorsan felszaladt a szemöldököm.
- Virágcsokrot mondott?
- Azt bizony!
- Jaj!
- Az ég szerelmére, ez rém egyszerű, nem?

Egyszerű, valóban. Csak az jutott eszembe, mekkora marháknak fogunk tűnni. Mármint, virágcsokor! Ebben az öreg Brinkmeyer is egyetértene velem. Nem tetszett neki a zsakett ötlete. Nem rajongott a gardéniáért. Nem örült a kamáslinak. A tetejébe még egy aranyfürtös gyerek, aki odaugrik hozzá egy csokor virággal, olyan érzést kelt egy visszahúzódásra hajlamos férfiban, minek hatására azt kívánja, bárcsak visszatérhetne a kabát- és öltöny-üzletágba.

Együttérzően néztem rá, amit szemmel láthatóan nagyra értékelt.

- És miközben átadod neki a csokrot, azt mondod: „Fhogadja el e csokhot thőlem, Misteh Bhinkmeyer"!

Ezzel nem volt gond. Nem túl vonzó terv persze, de lehetne sokkal rosszabb is. Arra is kényszeríthetnének, hogy hosszan szónokoljak a sokadalomnak. Habár nem szoktam hozzá a nyilvános beszédekhez, ebbe a rövid kis mondatba bizonyára nem fogok belesülni.

Intelligensen bólintottam.
- Értem. Rendben, vettem. „Fogadja el e csokrot tőlem, Mr. Brinkmeyer!"

Újfent előadta a „rángató-huzigáló" gyakorlatot. Az arca kétségbeesést tükrözött. Viselkedése tehetetlenséget sugárzott.
- Az Isten szerelmére! Tényleg ennyire ostoba vagy, vagy csak bosszantani akarsz? Hát nem mondtam már ezerszer? Nem „fogadja", hanem „fhogadja". Nem „csokrot", hanem „csokhot". Nem „tőlem", hanem „thőlem". Valamint nem „Mr. Brinkmeyer", hanem „Misteh Bhinkmeyer". Legyél szíves helyesen mondani! Tárgyalás tárgyalást követett... a legjobban fizetett újságírókat bíztuk meg... erre te fogod magad és mindent tönkreteszel! A szöveged: „Fhogadja el e csokhot thőlem, Misteh Bhinkmeyer"! Egy szótaggal sem több, ne feledd! Csak semmi szellemeskedés.
- Rendben.
- A kamáslimmal kapcsolatban, például - tette hozzá Mr. Brinkmeyer.
- Igenis.
- És ne vihogj! Mosolyogj, de ne vihogj!
- Értettem.
- Azután megtartod.
- A csokrot?
- A pózt.
Ezt nem tudtam hová tenni.
- Milyen pózt? Szó sem volt semmilyen pózról. Eltért a tárgytól.
- Kell egy tasli?
- Nem.
- Akkor ne próbálj humorizálni! A csokorügyletet követően előadod a mondókádat, és megtartod a pózt.
- Úgy érti, ne lógj meg! - magyarázta Mr. Brinkmeyer.
- Pontosan. Tartsd meg! Várj a puszira!
A fürtjeimtől a lábujjam körméig megremegtem.
- Puszi?

- Igen, itt jön, hogy megpuszillak - felelte furcsán fojtott, síri hangon a férfi. Szemüvege mögött a tekintetében rémület és gyötrelem ült.

Még mindig remegtem.

- Megpuszil?

- Persze, hogy megpuszil. Hát nem beszéltük át vagy százszor? Nem fogod fel, amit mondok? Mr. Brinkmeyer megpuszil téged. Rendkívül szép és megható pillanat lesz.

Kerestem a szavakat, melyekkel érzékeltethettem volna, ez engem mennyire nem hat meg, amikor az előző esti vacsorámat felszolgáló inas bukkant elő.

- Elnézést, igen, lehetséges - habogta.

- Igen, mi az?

- Férfi az ajtónál - fejezte ki magát világosabban.

Miss Brinkmeyer bólintott.

- Ez bizonyára az új beszédtanárod lesz - vélte. Az ajtó felé indult. - Ismételjétek át még egyszer, Theodore. Amilyen fajankó, talán még most sem érti. Csokor gyanánt használhatod a kávéskannát.

- De a puszit ugye nem kell elpróbálnunk? - kérdezte Mr. Brinkmeyer szinte könyörögve. - Azt átugorjuk, jó?

- Persze. Nem feltételezem, hogy a szükségesnél többször akarnál puszit adni a kis féregnek - válaszolta Miss Brinkmeyer, majd eme bántó szavakkal távozott. Megvártam, amíg eltűnik a banya, azután rideg pillantást vetettem az öccsére.

- Ez a maga ötlete volt? - szegeztem neki halk, hűvös hangon a kérdést.

Hevesen tagadta a vádat.

- Jóságos ég, dehogy! Ha rajtam állna, még bottal sem piszkálnálak meg.

Én is pontosan így éreztem.

- Magam is így vagyok ezzel - feleltem. - Bottal sem piszkálnám meg magát.

Szinte szeretettel meredtünk egymásra. Rokonlelkek voltunk.

- És mi lenne, ha csak kezet fognánk? - javasoltam. - Vagy vállon veregethetne.

- Nem, meg kell pusziljalak. A nővérem szerint muszáj. De holnap ilyenkor már túl leszünk rajta. Ez van. Bárcsak maradtam volna a kabátoknál és öltönyöknél.

Továbbra is meg voltam rendülve. Tisztázni akartam a felelősség kérdését.

- De ha nem a maga ötlete volt, akkor kié?

Savanyú képet vágott.

- Az a fickó, a sajtóügynököd, Booch találta ki. Szerinte ez jó reklám lehet, hogy a fene esne belé. Beulah pedig remek ötletnek tartja. A mindenit! Örülök, hogy az ürgét orrba vágták. Azt mondják, rejtélyes egy ügy. Számomra viszont az a rejtély, hogy ezt miért nem tette meg valaki már korábban.

Erre felfigyeltem. A szavai ismerősen csengtek.

- Orrba vágták? Valaki orrba gyűrte?

- Miazhogy! Nem láttad az újságot?

- Ezt a részt nem.

- Sasolj ide! - nyúlt a folyóiratért Mr. Brinkmeyer, és a középső oldalra lapozott. Már nem vágott elkínzott arcot, sőt, tulajdonképpen vidám és jókedvű lett.

Elvettem tőle a lapot, s a tekintetem a szalagcímre esett. A következő állt benne:

KÜLÖNÖS ESET MALIBUBAN
REJTÉLYES SZELLEM SÚJTOTT LE
ORRBA VÁGOTT MINKET
- ÁLLÍTJÁK AZ ÁLDOZATOK

A szalagcímek alatt az alábbi tudósítás számolt be a történtekről:

A közeljövőben Ámor feleslegesen küldene egy csokor rózsát Cosmo Booch-nak, a neves sajtóügynöknek és Dikran Marsupialnak, a nagymenő rendezőnek, mert úgysem éreznék annak illatát. Eme cikk születésekor ugyanis otthon lábadoznak feldagadt orral, mely valószínűsíthetően egy elsőrendű szellemmel való találkozás eredménye.

Ahogy egyszer azt Faust is megjegyezte, vannak olyan pillanatok, amikor mindenkinek szüksége van egy szellemre, azonban erre az egyedre sem Cosmo Booch-nak, a nagymenő sajtóügynöknek, sem Dikran Marsupialnak, a neves rendezőnek nem volt szüksége, amikor ellátogattak Malibuba, az előbbi barátságos kis tengerparti nyaralójába. Éppen dámát játszottak, amihez egy harmadik fő már nem kellett.

EGY SZEMTANÚ

Azt illetően, hogy pontosan mi történhetett, be kell valljam, a sötétben tapogatózom. Múlt éjjel telefonon kérdeztem az esetről Cosmót, aki összefüggéstelenül beszélt. Dikran úgyszintén. Mindketten furcsa, köpködő hangokat hallattak, melyekkel nemigen járultak hozzá a megvilágosodásomhoz. A jelek szerint azonban szerencsére szemtanúja is akadt az esetnek, méghozzá George G. Frampton alakjában - már ha azt alaknak lehet nevezni (jobban tenné, ha mindennemű szénhidráttartalmú ételt kiiktatna az étrendjéből) -, aki ismert és népszerű tagja a Hollywoodi írók Klubjának.

A SZELLEM OLDALBA BÖKTE GEORGE-OT

A rendelkezésre álló információk szerint George G. Frampton a Vászon Szépe elnevezésű kiváló filmes magazin terjesztésében utazik, Malibuba is azért száguldott, hogy előfizetéseket és hirdetéseket hajtson fel. Éppen azon volt,

hogy megvitasson egy fél oldalt a Különszámból Mr. Booch-csal, amikor arra lett figyelmes, hogy a szellem oldalba böki.

Az átugrott kerítés

George meglehetősen kevés szellemet ismer, ez a példány is vadidegen volt számára. Elmondása alapján az egyed erős testfelépítésű, gorillaszerű arcvonásokkal rendelkezik, állítólag egyszerű szürke öltönyt viselt szarvasbőr cipővel, ahogy az a jobbféle szellemekhez illik. Átlépte az alacsony kerítést, mely a Booch-birtokot választja el a tengerparttól, és a veranda felé indult.

Egy szempillantás alatt

George úgy fogalmazott - nem túl választékosan -, hogy minden egy szempillantás alatt történt. A szellem a verandára lépett, és hamar eloszlatott minden, a dámázók fejében esetlegesen szárnyra kapó elképzelést arra vonatkozóan, hogy ő csupán egy kibic, aki azért jött, hogy figyelje és tanácsokkal lássa el őket, mivel egy jól irányzott ütéssel orrba csapta Cosmo Booch-ot. Mialatt Cosmo elsietett a Legfelsőbb Bíróságra, hogy a történteket nyilvánítsák alkotmányellenesnek, Mr. Marsupial is megkapta a magáét. Az elkövető ezután a főbejáraton távozott.

Szellemileg kiegyensúlyozatlan?

Az egész ügy homályba burkolózik. Mindössze a következő mondatot sikerült kihúznom az áldozatokból: „Orrba vágott minket". Azonban semmilyen magyarázattal nem tudtak szolgálni. A támadóval azelőtt sosem találkoztak, és - legalábbis úgy gondolom - többet nem is akarják látni őt. Minden vágyuk a duzzanat lelohadása. A rejtély egy másik nézőpontja: ha be akart mosni valakinek, miért nem George G.

Framptonnak sózott oda? Igazság szerint olyan helyzetben volt, hogy megtehette volna, de nem tette, ami nyugtalanító gondolatokat vet fel. Egy szellemileg kiegyensúlyozatlan szellem kísért a környéken?

Figyelmesen követjük az eseményeket.

Mr. Brinkmeyer, aki a vállam felett olvasta a tudósítást, panaszos arcot vágott.

- Nem értem, miért hívják szellemnek - szólalt meg. - Miért szellem? Úgy hangzik, mintha valami rendes szerzet lenne. Odalépnék hozzá, és megadnám neki, amit érdemel. Szívesen találkoznék vele.

- Én úgyszintén - feleltem. Komolyan is gondoltam. Késlekedés nélkül kapcsolatba akartam lépni a kis Joey Cooley-val. Észhez kellett térítenem.

Gondolhatják, hogy vegyes érzésekkel olvastam a cikket. Ugyanis amellett, hogy nem kis megelégedéssel töltött el a hír, miszerint a Brinkmeyer-Magnifico Filmvállalat elnökétől várható puszi ötletgazdáját orrba nyomták, magam előtt sem tagadhattam le, hogy az éremnek két oldala van.

Hiszen az ember lelke hiába költözik át más testébe, elkerülhetetlenül felelősséget érzünk a testért, amely valaha a miénk volt, mielőtt még valaki más lelke fészkelte volna bele magát. Nem szeretnénk, ha az új lakó lerombolná a jó hírét, és társadalmilag alacsonyabb szintre süllyesztené.

Ha ez így folytatódik tovább, csak idő kérdése, mikor esik folt a Havershot néven ama körülményből következően, hogy a családfő harminc napra dutyiba kerül, óvadék lehetősége nélkül.

Szilárd meggyőződésem volt, hogy a Cooley gyereknek atyai elbeszélgetésre van szüksége. Egy nála idősebb és bölcsebb fickónak beszélnie kell a fejével, elővigyázatosságra és önuralomra kell intenie.

Mihelyt eme következtetésre jutottam, az inas bukkant fel.
- Talán telefon, lehet - makogta.
- Nekem? - kérdezte tőle Mr. Brinkmeyer.
- Nem, köszönöm, kérem. Az ifjú fiatalembernek.
- Rendben - mondtam. - Már vártam. Vezessen a készülékhez!

13. fejezet

A telefon a hallban, egy fülkében kapott helyet. Gondosan magamra csuktam az ajtót, hogy senki se hallhasson, és rávetettem magam a készülékre, türelmetlen hangokat produkálva.
- Halló. Halló, halló!
Amint kinyitotta a száját, nyilvánvalóvá vált, hogy a kölyök majd' kicsattan a boldogságtól. Vidáman csengett a hangja.
- Hello! Maga az?
- Igen.
- Havershot százötvenedik hercege.
- Nem hercege. Grófja. És a harmadik, te tökfilkó.
- Egyébként mizújs? Megreggelizett?
- Igen.
- Hogy ízlett az aszalt szilva?
- A fenébe az aszalt szilvával.
Jóízűen vihogott.
- Meg kell szeretnie, haver. Találja ki, én mit ettem reggelire!
- Nem találom ki.

- Nos, higgyen nekem, finom volt! Hé, figyeljen, látta a lapokat?
- Igen.
- Olvasott a Malibui Rémről?
- Igen.
- Egész jó írás. Idehallgasson, bokszolt korábban?
- Igen.
- Sejtettem. Ügyesen időzítettem.
- Valóban?
- Bizony. Szép nagy erő volt az ütésben. Lekötelezett. Adtam pár csodásat annak a két maflának. Bumm! Puff! Látnia kellett volna, hogy kidőltek! Majdnem halálra nevettem magam.

Elérkezettnek láttam az időt arra, hogy leállítsam. Rémes elragadtatással beszélt. Úgy tűnt, a fejébe vette, hogy ez volt a legőrültebb, legboldogabb napja életében. Mekkorát tévedett.

Jelentős éllel a hangomban szóltam közbe.
- Hát, kellemes kis kalamajkába keverted magad. Gyönyörű, mondhatom.
- Hogyhogy?
- Ezt meg hogy érted, hogyhogy?
- Mármint, miért?
- Eljutott az agyadig, hogy szökésben vagy az igazságszolgáltatás elől?
- Na és?
- Nem leszel ennyire fölényes, amikor a csendőrök vállon ragadnak, és bevarrnak a sittre testi sértésért.

Derűsen nevetett. Még fellengzősebben viselkedett.
- Ó, semmi gond.
- Szóval így véled?
- Persze. Az a két fazon még sose látott engem. Nem találkozott velük azelőtt, igaz?
- Nem.
- Na, látja.

- Tegyük fel, megint beléjük futsz.
- Nem ismernének fel.
- Dehogynem.
- Nem. Azután semmiképpen, hogy leborotválom ezt a bajuszt.

Remegő kiáltást hallattam.

- Csak nem akarod leborotválni a bajuszomat?

Elragadtak az érzelmek, mert szeretem azt az apróságot. Állandó társam már hosszú évek óta. Jóban-rosszban gondját viseltem, növesztettem lankadatlan odaadással, amíg a kezdetleges kis pelyhekből, illetve a hitleri pamacsból eljutott a mostani erőteljes, elegáns állapotáig. Mindig is inkább fiamként, mint bajuszként tekintettem rá.

Megérezhette a bánatomat, mert jelentős lelkiismeret-furdalással a hangjában válaszolt.

- Muszáj lesz - mentegetőzött. - Hogy ne ismerjenek fel.
- Évekbe telt, míg megnövesztettem.
- Tudom, tudom. Kár érte. Hé, idehallgasson, megmondom, mit ajánlok fel cserébe. Levághatja a göndör fürtjeimét.
- Ó, rendben. Kösz.
- Semmiség.

Miután ily módon úriemberekhez méltó egyezséget kötöttünk, ejtette a témát, és számára sokkal fontosabb vizekre evezett át.

- Akkor ezt megbeszéltük. Most pedig térjünk rá erre a szobor-dologra.

E szavak újra eszembe juttatták a rám váró sötét jövőt.

- Igen, a manóba. Nem mondtad, hogy az öreg Brinkmeyer meg fog pusszantani.

Szórakoztatta a dolog. Hallottam, hogy röhög.

- Szóval ez aggasztja?

- De még mennyire! - Hirtelen reszketés fogott el. - Ugye nem arra célzol, hogy más is van még? Megint röhögött. Méghozzá baljósan.
- Arra mérget vehet. Még a felét sem tudja. Ha csak annyi lenne, hogy az öreg Brinkmeyer egy cuppanósat nyom az arcára, körülénekelné a házat. A szoborról van szó.
- Hogy?
- Úgy bizony. Azzal kell vigyáznia, a szoborral.
- Vigyázni vele?
- Ja.
- Hogy érted?
Csípősen tettem fel a kérdést, mert mellébeszélt, ami idegesített. Mármint, hogy az ördögbe vigyázhat az ember egy szoborral?
- Lépéseket kell tennie.
- Miféle lépéseket?
- Azonnaliakat. Cselekednie kell, de sürgősen! Most rögtön elvágtat a stúdióba... Nem, most nem mehet, mert beszédtechnika-órája lesz... Azt hiszem, nem tudja ma délelőtt kivitelezni... De délután első dolga legyen...
- Mi a frászról hadoválsz?
- Csak eltűnődtem. Nem, a délután sem lesz alkalmas. Akkor ott lesznek a michigani anyák... Jesszusom! El kell halasztania! Elég baj.
Váratlanul rossz érzés fogott el a michigani anyákkal kapcsolatban. Fogalmam sincs, miért. Talán mert az új életem velejárói olyan hirtelen szakadtak rám, hogy mindenben valami sumákságot szimatoltam.
- Hallgass ide! Amikor arról beszélsz, hogy fogadnom kell ezeket az átkozott anyákat, tulajdonképpen mi a feladatom?
- Ó, semmiség, csak megpuszilgatják.
- Micsoda?!

- Ez minden. Persze eltart egy darabig. Nem is igazán látom, hogyan lesz ideje a szoborra.

Elengedtem a fülem mellett a fecsegést. Elmém a rémes kilátásaimmal viaskodott.

- Megpuszilgatnak?
- Így igaz. Sorba állnak, és mikor elmennek maga mellett, összepuszilgatják.
- Hányan vannak?
- Ó, csak egy páran. Csupán egy kis csoport. Nem hinném, hogy többen lennének, mint ötszázan.
- Ötszázan!
- Legfeljebb hatszázan. De mondom, eltart egy darabig. Nem tudom, hogyan lesz ideje a szoborra is.
- Te most azt állítod, hagynom kell, hogy Mr. Brinkmeyer és hatszáz michigani anya összecsókolgasson?
- Kínos, de egy pár perces karbolsavas-szivacsos törölgetés talán rendbe hozza. Szerintem a legjobb stratégia a makacs tagadás. Végül is, nem lehetnek biztosak benne, hogy maga volt. Igen, vegye félvállról a dolgot, az a legjobb! A jó öreg makacs tagadás. Nekem már bevált.

Mintha ködfátyolon keresztül jutott volna el hozzám a mondanivalója.

- Mit beszélsz?
- Mondom, nem lesz ideje letörölni, így marad a makacs tagadás.
- Letörölni mit?
- Arról beszélek. Nem tudhatják, hogy maga volt.
- Mi voltam én?
- Talán gyanítják, de nem lehetnek biztosak benne.
- Biztosak miben?
- Bárki lehetett. Állítsa határozottan ezt! Legyen kemény! Mondja azt: „Miért én? Honnan veszik, hogy én voltam? Bárki lehetett." Kérje meg őket, hogy bizonyítsák be.

- Mit bizonyítsanak be?
- Mondom. A szoborról.
- Mi van vele?
- Tegnapelőtt - fedte fel végre a rideg tényeket az istenverte kölyök - pirosra festettem az orrát.

Egy szűkös telefonfülkében az ember nem igazán tud megpördülni, de megpördültem, már amennyire a körülmények engedték.
- Pirosra festetted az orrát?
- Naná!
- Miért?
- Akkor jó ötletnek tűnt.
- De hát, uramatyám...
- Az ördögbe is, ha leleplezésre vár egy szobor, és az ember véletlenül talál valahol egy vödör festéket, nem akarja, hogy kárba vesszen - érvelt a kölyök, az igazat megvallva nem is rosszul.

Habár értettem a pszichológiai okfejtést, ettől még nem nézett ki fényesebben a helyzet számomra. Még mindig remegtem, mint a nyárfalevél.
- De mi lesz, amikor meglátják?
- Ajaj!
- Összedől a világ.
- Patáliát csapnak - ismerte el. - Igen, szép kis balhé lesz. Fejvesztve, üvöltve rohangálnak majd körbe-körbe. De ha makacsul tagad, zavarba jönnek.
- Dehogy jönnek zavarba. Egyetlen nyavalyás pillanatra sem. Mi haszna a makacs tagadásnak? Azt hiszed, nem töltöttem el a testedben elég időt ahhoz, hogy rájöjjek, rossz híred van a környéken? Miss Brinkmeyer azonnal rátapintana az igazságra. Rögtön átlátna mindent. Marha sok értelme lenne tagadni, makacsul vagy sem.
- Hát, nem tudom, mi mást tehetne.

- Tényleg nem?
- Nem, uram, így, hogy nincs ideje odarohanni egy szivaccsal és karbolsavval. Nincs mit tenni.

Visszautasítottam ezt a nemtörődöm hozzáállást.
- Rengeteg mindent lehetne tenni.
- Mint például?

Itt persze megfogott. Majd egy ragyogó ötlet villant be. Megláttam a fényt az alagút végén.
- Kiszállok ebből.
- Hogy, itt hagy mindent?
- Igen.
- Hová menne?

Felélénkültem. A terv kezdett testet ölteni.
- Figyelj, hamarosan visszatérsz Angliába.
- Miért?
- Ez természetes, hiszen ott élsz.
- Ez sosem jutott eszembe.
- Vigyáznod kell a birtokra!
- A nemjóját! Van egy birtokom?
- Hát persze, hogy van. Meg társadalmi rangod is, és így tovább. Hogy a bérlőket már ne is említsem. Ott kell lenned, hogy irányíts!

- Nem vagyok képes rá.

- Mi?

- Nem, uram, sosem menne. Vigyázzak egy birtokra, és pfujolás fogadjon egy rakás bérlő részéről? Angliának a közelébe sem fogok menni.
- Megteszed. És minden rendben lesz, mert melletted leszek, hogy tanácsokat adjak neked és támogassalak. Elszököm innen, és csatlakozom hozzád a hajón. Gondolom, örökbe kell majd fogadnod, vagy valami hasonló - az öreg Plimsoll elmondja, hogy működik ez -, és akkor együtt élhetünk Biddlefordban. Ha eljön az ideje, Etonba, illetve

Cambridge-be megyek, vezetem helyetted a birtokot, és támaszod leszek hanyatló éveidben. Neked pedig nem kell mást tenned, mint hátradőlni és nézni, ahogy meszesednek az artériáid.
- Ez a nagy terv?
- Briliáns ötlet.
- Értem.
- Persze a szökéshez pénzre lesz szükségem. Ezért sürgősen küldened kell pár száz dollárt valakivel egy sima, lezárt borítékban, ami fedezi az utazásom költségeit. Halló, halló, ott vagy még?
Már nem volt ott. A pénz első említésére letette.

Zaklatottan léptem ki a fülkéből. Igen, zaklatottan, mert pontosan így éreztem magam. Nem láttam esélyt a boldog befejezésre. A tettek hangosabban beszéltek, mint a szavak. Abból, ahogyan az ördögfióka lecsapta a kagylót, amint belefogtunk a költségvetési bizottság felállításába, nyilvánvalóvá vált, hogy határozottan kihúzta magát a pénzügyi terv teljesítéséből. Sziklaszilárdan ragaszkodott a dohányához, egy pennyt sem volt hajlandó átengedni belőle.

Ennek ellenére késlekedés nélkül pénzhez kellett jutnom valamilyen forrásból. Gyülekeztek a viharfelhők. Hamarosan lesújtanak a villámok. Annak alapján, amit a kölyök elárult a szoborról, nem igényelt borotvaéles elmét a megállapítás, hogy a helyzet fel fog forrósodni, és a menekülés az egyetlen megoldás.

Ha maradok, nem csak a nyálözönnek leszek kitéve Mr. Brinkmeyer és a michigani anyák irányából - amit talán még le is nyelnék, mint a keserű pirulát, ha minden lelkierőmet összeszedném -, hanem meg is szégyenülnék a szobor piros orra miatt. Ez volt a bökkenő. A szégyent pedig logikusan követné Miss Brinkmeyer ádáz bosszúja. A nő már eddig is emberfeletti akaraterővel tartóztatta meg magát attól, hogy

lekeverjen egyet. Immár garantálható, hogy többé semmi nem tarthatja vissza. Az a gyanúm támadt, hogy az alfelem hamarosan megismerkedik a hajkeféje keményebbik felével.

Minden kétséget kizáróan hozzá kellett jutnom ahhoz a lóvéhoz.

Ugyanennyire tagadhatatlan volt az is, hogy ehhez egyetlen átkozott forrás sem mutatkozott elérhetőnek.

Persze ott volt Eggy. Ő, ha értesülne a dolgok állásáról, és sikerülne megértetnem vele, hogy csak egy ideiglenes kölcsön állhatna hőn szeretett unokatestvére és Miss Brinkmeyer hajkeféje közé, bizonyára juttatna nekem egy keveset. De hogyan kerülhetnék kapcsolatba vele? Fogalmam sem volt róla, hol lakik. A mozgásterem pedig olyannyira szűk volt, hogy nem állt módomban buliról bulira járni addig, amíg meg nem találom az egyiken hívatlan vendégként mulatozni.

Emellett azonnal kellett az a pénz. Néhány óra múlva már késő lenne.

Reménytelen helyzet. Semmit sem tehettem. Kellemetlen következtetésre kellett jutnom, de nem volt menekvés: holtponthoz értem. Talán maradnom kellene, és elfogadnom, bármit is hoz a jövő, abban bízva, ha megtörténik a legrosszabb, a térdnadrágomba dugott telefonkönyv vagy vastag törülköző enyhítene valamit gyászos helyzetemen.

Ezen tűnődve közeledtem a szalon felé. A szalon ajtaját egy lefüggönyözött boltív helyettesítette. Amint elhaladtam mellette, a függöny mögül kiszűrődő hangokra lettem figyelmes. - Ó, igen - mondta a hang. - Ó, de még mennyire. Földbe gyökerezett a lábam. Elhűltem. Eggy volt az.

14. fejezet

Egy pillanatig azt hittem, csak képzelődöm. Úgy értem, túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. A fickó, akire éppen

szükségem volt, pont a megfelelő lélektani pillanatban bukkant fel a semmiből. Meglepettségem akkor sem lehetett volna nagyobb, ha én lettem volna Aladin, és az imént dörzsöltem volna meg a csodalámpát.

Hogy megbizonyosodjam a dologról, odasurrantam a függönyhöz és kikukucskáltam.

Eggy volt az, semmi kétség. Egy szék szélén ült, a sétapálcája gombját szopogatta. Vele szemben Miss Brinkmeyer foglalt helyet. A nő háttal ült nekem, Eggy arcát viszont tisztán láttam. Ahogy az ebben a napszakban jellemző volt rá, zöldes színben játszott, bár nem kellemetlen módon. Markáns vonásokkal rendelkező, előkelő vágású pasasként ugyanis azok közé tartozott, akiknek jól áll a zöldes árnyalat.
Miss Brinkmeyer beszélt éppen. - Örülök, hogy egyetért velem - mondta szokatlanul barátságos hangnemben. Mintha rokonlélekre lelt volna beszélgetőtársában. - Mint beszédtechnika-tanár, bizonyára tisztában van ezzel.

A rejtély megoldódott. Levontam a kézenfekvő következtetéseket; már tudtam követni a forgatókönyv alakulását. Rémlett, hogy Ann korábban említette, munkát szerzett Eggynek. A Cooley kölyök pedig mondott valami olyasmit, hogy beszédtechnika-órám lesz ma délelőtt. És amikor az inas bejelentette az érkezését, Miss Brinkmeyer így reagált: „Nocsak, a beszédtechnika-tanár", vagy valami hasonló.

Tiszta sor, persze, nem csodálkoztam azon, hogy Eggy ilyen minőségben működik. A hangosfilmek megjelenése óta Hollywoodban egy téglát nem lehetett volna úgy elhajítani, hogy az ne talált volna kupán legalább egy angol beszédtechnika-tanárt. A hely csak úgy nyüzsgött a szépreményű britektől, akik ha nem kapnak filmszerepet, hát felcsapnak beszédtanárnak. Ajánlás és előképzettség nem szükségeltetik. Ha angol vagy, szívesen fogadnak. Azt

hallottam, olyan jól kereső angol beszédtanárok is vannak Hollywoodban, akiknek még szájpadlása sincs.
- A filmvilágban - folytatta Miss Brinkmeyer - mi sem fontosabb a jó kiejtésnél. Külső, játék, személyiség mit sem érnek, ha az embernek rémséges hangja van.
- Milyen igaz.
- Mint amilyen ennek a gyereknek is van. Látta már őt filmekben?
- Nem. Elég elfoglalt vagyok.
- Hát ez az. És maga angol.
- Igen.
- Londoni?
- Igen.
- Egész életében ott élt, gondolom.
- Így van.
- És egy Cooley-filmet sem látott. Erre célzok. Mr. Brinkmeyer azt hiheti, a kis gyapotevő bogár kiejtése rendben van, csak mert ki tudja, mennyit kaszált Kansas Cityben, vagy hol. De mindig mondogatom Mr. Brinkmeyernek, hogy Amerika nem minden.
- Valóban.
- Nem hagyhatjuk figyelmen kívül Nagy-Britanniát és a gyarmatokat. Nézd csak meg, hogy megbukott Londonban, mondtam Mr. Brinkmeyernek. És maga engem igazol azzal, hogy még sosem látta őt.
- Ó, dehogy.
- Odaát szinte senki sem ismeri, a bevételből ítélve. És miért? Mert olyan kemény ohióí akcentusa van, hogy késsel lehet vágni.
- Ugyan.
- Mondtam is Mr. Brinkmeyernek, hogy minél hamarabb le kell csiszolni, vagy bukunk rajta.
- Milyen igaz.

- Persze azt sem akarjuk, hogy szabályos angol akcentusa legyen. De létezik egy köztes állapot, ami mindenhol elmegy. Például Ronald Colman és társai.
- Á, vagy úgy.
- Erre szeretném, ha megtanítaná.
- Értem.
- Persze nem ismerem a módszereit. De Miss Bannister elárulta, hogy maga London egyik leghíresebb beszédtanára, és hogy maga tanította a BBC összes bemondóját.

Ez mintha kissé meglepte volna Eggyt. Majdnem sikerült lenyelnie a sétapálcáját.

- Szóval elárulta? - kérdezte, miután a felszínre húzta a botot.
- Természetesen. Sőt, azt is elmondta, hogy maga különösen jó a lancashire-i akcentus lefaragásában. Ez adta az ötletet, hogy talán meg tud birkózni a gyerek ohióí beütésével.
- Ó, bizonyára. Meglátom, mit tehetek... Öö, Miss Bannister hogy van ma reggel?

Ez volt az első félresikerült mondata. Miss Brinkmeyer észrevehető hűvösséggel húzta ki magát. Nem tudom, mi baja volt Ann-nel, de világos volt, hogy nem kedveli a lányt.

- Ma reggel nem láttam Miss Bannistert.
- Nem?
- De ha találkozom vele, lesz hozzá egy-két szavam.
- Miért, mi történt?
- Ebbe most ne menjünk bele!
- Rendben.

Átmeneti szünet következett. Felütötte fejét az ellenséges hangnem, ami ideiglenesen a társalgás végét jelentette. Miss Brinkmeyer karba tett kézzel ült. Eggy tovább szopogatta a sétapálcát.

Miss Brinkmeyer törte meg a csendet.

- Nos, amint már említettem, nem ismerem a módszereit. Fogalmam sincs, maguk szakértők hogyan kezdenek hozzá egy ilyen feladathoz.

Eggy felélénkült.

- Megmondom én. A módszerek eltérőek. Sokféle elmélet létezik. Egyesek az egyiket, mások a másikat vallják a magukénak. Én, személy szerint, egy jó erős, szódás skót whiskyvel szeretem kezdeni...

- Hogy?

- Vagy, ami még ennél is jobb, két szódás skót whiskyvel. Feltüzeli az agyat, és kedvet csinál a tanításhoz. Szóval, ha van skót whiskyje a házban...

- Nincs.

- Akkor legyen rozspálinka - vágta rá Eggy leleményesen.

Miss Brinkmeyer jeges pillantást vetett rá.

- Semmiféle alkoholt nem tartunk.

- Semmit?

- Semmit.

- Ó! - szontyolodott el Eggy.

Gondolom, egy álmaiban és vágyaiban ekkora csapást elszenvedett fickótól többet nem is várhatunk.

- Mr. Brinkmeyer és én rendszeres látogatói vagyunk az Új Hajnal Templomának.

- Ó - ismételte Eggy.

Visszatért sétapálcája szopogatásához, mintha jobb híján abból próbált volna valamicske felfrissüléshez jutni.

- Igen. Nem volt könnyű rávennem Mr. Brinkmeyert, hogy a követőjük legyen, de sikerült, így most Stott nővér mutat példát neki.

Eggy kivette a szájából a botot, kihúzta magát, megköszörülte a torkát, és határozott, zengő hangon szólalt meg:

- Stott nővér mutat példát neki.

- Ezt mondom én is. Stott nővér mutat példát neki.
- Ki tudom mondani.
- Nem értem.
- Klassz, nem gondolja?
- Mi klassz?
- Hogy ki tudom mondani.

Eggynek bevillanhatott, hogy magyarázatra szorul iménti kijelentése.

- Eszembe jutott valami, ami tegnap történt. Találkoztam egy lánnyal, aki a legfelháborítóbb sületlenségeket hordta össze. Olyanokat tudtam megerőltetés nélkül eldarálni neki, mint „egy kupac kopasz kukac" és „korán reggel ritkán rikkant a rigó". Be akarta beszélni nekem, hogy ez nem jelent semmit. Bevallom, először kicsit megijesztett, de ma már átlátok a megtévesztő érvein. Teljesen abszurd úgy tenni, mintha nem számítana, hogy egy pasas olyan mondatokat tud kiejteni, mint „egy kupac kopasz kukac" és „korán reggel ritkán rikkant a rigó", hogy a felettébb összetett és bonyolult „Stott nővér mutat példát neki"-t már ne is említsem. Vagy inkább matat... Várjon - mondta Eggy, rendezve a gondolatait. - Ne zavarodjunk össze. Ez egy tökéletesen világos, egyértelmű ügy. Tehát dióhéjban, példát matat...

Elhallgatott. Aggodalmas képet vágott. Újra neki akart futni, de ekkor egy sípoló sóhaj után elhalt a hangja. A sétapálcája kiesett erőtlen kezéből és a padlóra hullott egy koppanás kíséretében. Mereven ült a székében, ádámcsutkája lassan járt fel-le. Megpillantott engem a függöny mögött.

Nem láttam Miss Brinkmeyer arcát; bizonyára kérdőn nézett a fiúra. Ferde szemmel. A hangja mindenesetre furcsán csengett.

- Van valami baj, Mr. Mannering?

Eggy arcának zöldes árnyalata kifinomult fehérbe csapott át. Előjöttem a függöny mögül és bátorítóan mosolyogtam rá. Meg akartam nyugtatni az öregfiút.
- Nem - felelte. - Ó, nem, kösz.
- Nem fest valami jól.
Eggy nyelt párat.
- Nem, semmi gond, kösz. Sose voltam jobban.
Nagy erőfeszítések árán tudta csak levenni rólam a tekintetét.
- Legalább ne vigyorogna!
- Vigyorogna?
- Nem értem, miért kell vigyorognia.
- Parancsol?
- Semmi - hárította el Eggy. - Semmi. Csak van benne valami irtózatos és kárörvendő. A rózsaszín nyulak biztos másmilyenek lennének.
Úgy tűnt, Miss Brinkmeyernek kezdett leesni, hogy fura alakba botlott.
- Kér egy pohár vizet?
- Hogy? Nem, nem, kösz.
Csend állt be.
- Meséljen nekem erről a Templomról, kérem - mondta Eggy.
- Tetszik nekem. A lány, akiről beszéltem, tegnap említette, és megtetszett az ötlet. Afféle szanatóriumszerű, igaz? Vegyük egy ürge esetét - hívjuk A-nak -, aki egy kicsit felöntött a garatra. Befogadják és megváltoztatják őt?
- Pontosan ezt teszik.
- Akkor is, ha a barátunk menthetetlen?
- Egy roncs sem lehet annyira menthetetlen, hogy Stott nővér ne tudná megmenteni.
- Szívesen csatlakoznék. Persze gyakorlatilag már antialkoholista vagyok, de nemrég volt egy kis

manóproblémám. Semmi komoly, viszont bosszantó. Hol találom ezt a Templomot?
- Culver Cityben található.
- Be kell ajánlania valakinek?
- Csak besétál, és szívesen fogadják.
- Pompás.
- De erre most nincs időnk.
- Nem, hogyne.
- Figyelmeztetnem kell a gyereket illetően. Legyen kemény vele!
- Ó, mindenképpen.
- Ne tűrjön el semmi badarságot tőle! Meg akarja majd tréfálni valamivel, ha alkalmat talál rá.
- Kemény dió, mi?
- Kemény, mint a kő. Úgy jellemezném őt, mintha egy emberbőrbe bújt veszett bűzös borz lenne.
Nem tolerálhattam az ilyen beszédet. Építő kritika, rendben. Trágár szidalmak, nem. Előreléptem.
- Hallottam a megjegyzést - szóltam közbe fagyosan.
Miss Brinkmeyer megfordult.
- Ó, hát itt vagy?
- Szent ég! Szóval maga is látja?
- Tessék?
- Látja a manót, amelyik ott áll?
- Manó, így van. Ő a Cooley gyerek.
- Ő?
- Természetesen.
- Ejha! - sóhajtott fel Eggy, majd visszasüppedt a székébe és elkezdte törölgetni a homlokát.
Miss Brinkmeyer undok pillantást vetett rám.
- Kiegyenesedett a hajad. Miért nem tudod rendben tartani? Bemutatom Mr. Manneringet, aki azon lesz, hogy megvívjon az akcentusoddal. Köszönj Mr. Manneringnek!

Eme apró kérdésben hajlandó voltam a kedvében járni.
- Jó napot kívánok, Mr. Mannering!
- Jó napot kívánok! - köszönt Eggy is. - Az asztráltesteddel, azt hiszem, már találkoztam.
- Most már hallotta, hogyan beszél - szúrta közbe Miss Brinkmeyer, miközben felállt. - Magára bízom. Rá kell néznem a szakácsra. Tegyen meg mindent a kiejtését illetően. Szabadítsa meg az ohióí akcentustól, még ha baltát is kell használnia.

Eggy a nő távozását követően pár pillanatig még a homlokát itatgatva ült, miközben háborgó óceán módjára zihált. Nemsokára eltette a zsebkendőjét.

- A mindenit, micsoda megkönnyebbülés! Alaposan rám ijesztettél, fiacskám, mondhatom. Valamit tenned kellene az asztráltesteddel - tartsd pórázon, vagy ilyesmi! Talán nem tudsz róla, de tegnap elszabadult, meglátogatott engem, és a fülembe lihegett, amivel nemcsak a frászt hozta rám és elcsüggesztett, hanem teljesen félrevezetett: bedőltem egy tévképzetnek. Persze már mindent értek. Az egész...

Teljesen lefoglaltak a gondolataim. Most, hogy sikerült kettesben maradnom vele, azon tűnődtem, hogyan is kellene megközelítenem a küszöbön álló igen kényes témát.
- Most már tudom, hogy teljesen természetes pszichés jelenség volt az egész. Egy teljesen természetes pszichés jelenség - ismételte úgy, mintha a szavak jóleső érzéssel töltötték volna el. - Azt nem mondom, hogy értem is - az elménket talán nem arra tervezték, hogy felfogja ezeket a dolgokat -, de gondolom, folyton megtörténik az ilyesmi szerte a világon. Az a lány pedig be akarta mesélni nekem, hogy az összeomlás szélén állok. Ez a példa is csak azt mutatja, hogy sosem szabad másokra hallgatni. Jót akarnak, de marhaságokat beszélnek. Eljutott az agyadig, hogyha most nem találkoztunk volna, és nem jöttem volna rá, hogy az egész

egy teljesen természetes pszichés jelenség, mostanra már nyüves antialkoholista lennék? Efelől biztosíthatlak. Már el is szántam magam. Eltökéltem, hogy bevonulok a Templomba vagy hova, és belépek a rendbe.

Tovább elmélkedtem. Beláttam, hogy a helyzetem gondos magyarázatot igényel. Természetesen ki kell majd adnom egy közleményt, méghozzá a lehető legjobbat.

Jottányit sem kételkedtem abban, hogy végül sikerül megértetnem vele a lényeget. Eggy, bár labilis idegzetű, korántsem szkeptikus csóka. Csak hogy egy példát említsek: mindent elhisz, amit a lóversenyszakértők firkálnak a reggeli lapokba. Reményeim szerint tehát befogadó hallgatóságnak bizonyul majd.

Mielőbb bele kellett vágnom a téma felvezetésébe.

Zsémbelődő hangnemre váltott.

- Micsoda szamár az a lány! Tegyük fel, az apja találkozott egy rózsaszín nyúllal, ami kért tőle egy szál gyufát. Na és? Az ilyen esetek csakis az egyénen múlnak. Amitől az egyik rózsaszín nyulakat kezd látni, az egy keményebb fából faragott fickónak meg sem kottyan. Meggyőződésem, hogy mindez felépítés és idegrendszer kérdése. Pompás testfelépítéssel rendelkezem, és az idegrendszerem majd' kicsattan, így nincs mitől tartanom. De nem szabadna itt locsognom egész álló nap. Bizonyára halálra untatlak. Ráadásul beszédtechnikát kell tanítanom neked. Nos, hallottam a kiejtésed, kislegény, és egyetértek az öreglánnyal abban, hogy valamit kezdenünk kell vele. Masszázsra, amputációra, vagy valami ilyesmire van szüksége. Úgy tűnik, az „á" hanggal van egy kis gubanc. A „Jó napot kívánok!"-od úgy hangzott, mint egy gyomorbeteg bendzsó nyekergése. Ezt kezdjük el kezelni. Ismételd utánam: „Hány száz bárány mászkál..."

Döntöttem. Nem volt értelme kerülgetni a forró kását. Ki kellett terítenem a lapjaimat. Később majd megmagyarázom, de most neki kellett veselkednem az ügynek, ahogyan az öreg Plimsoll mondaná.

- Hallgass ide! Mondanom kell neked valamit - kezdtem.

- Pontosan. „Hány száz bárány mászkál". Gyerünk, fiú, menni fog! Ismételd: „Hány száz bárány mászkál száját látván?"

Nem hagytam, hogy eltérítsenek a célomtól csak azért, hogy a kedvében járjak egy ilyen süket dumával.

- Kezdetnek meg kell említenem, hogy én vagyok az unokatestvéred, Reginald Havershot.

Eggy egyre csak azt ismételgette hívogatóan és bátorítóan, hogy „Hány száz bárány mászkál", de ez megnémította.

Sűrűn pislogott.

- Mondtál valamit? - kérdezte halk, elhaló hangon.

- Azt mondtam, Reggie Havershot vagyok, az unokatestvéred. Nagyon egyszerű - győzködtem. - A lelkem rossz testbe került.

E mondatomat pillanatnyi csend követte. Láttam rajta, hogy csak úgy issza a szavaimat. Azután, mint reméltem, lassan felfogta a dolog velejét. Elnyújtott, reszkető sóhajt hallatott, majd elkeseredetten legyintett, és felkapta a kalapját, illetve a sétapálcáját.

- Itt a vége - jelentette ki. - Feladom. Ha bárki keresne, az Új Hajnal Templomában megtalál. A leveleket Stott nővérnek kérem címezni. Lehajtott fejjel vágott át a függönyön.

- Hé! Várj egy percet! - kiáltottam utána, miközben a nyomába eredtem. Ekkor azonban egy tömör tárgyba ütköztem. Egy pillanatra minden elsötétült, aminek hamar megtaláltam az okát. Az arcom egy gyomorba fúródott.

Hátraléptem párat, és felnéztem. A komornyik rekeszizmában kötöttem ki az imént.

15. fejezet

- Aú! - jajdult fel, miközben a sérülést masszírozta. - Jaj!

Ha a szokásos udvarias formámat bírtam volna, mindenképpen megálltam volna, hogy bocsánatot kérjek és kinyilvánítsam együttérzésemet, mert alaposan telibe találtam a jóembert. Az arca élénk mályvaszínben játszott, szürke szemei erősen könnyeztek. Ez alkalommal azonban nem értem rá komornyikokkal udvariaskodni. Be akartam érni Eggyt, hogy folytathassam a közleményemet.

E cél lebegett a szem előtt, amikor a bejárati ajtóhoz rohantam, de a rokon addigra már köddé vált.

Csalódottan tértem vissza a hallba. A komornyik még mindig ott állt; úgy tűnt, kissé jobban érzi magát. A lila arcszín időközben elhalványult, és már nem dörzsölgette a mellényét. A falnak dőlve lágyan fújtatott. A természet és robusztus termete láthatóan átsegítették a nehézségeken.

Sötét pillantást vetettem rá. Nehezemre esett megbocsátani neki a rosszul időzített útonállásért. Ha nem ütköztem volna össze vele, folytathattam volna a tereferét Eggyvel, és további bizonyító erejű részletekkel egészíthettem volna ki a közleményemet, ahogy az öreg Plimsoll fogalmazna. Akadályoztatásomnak köszönhetően viszont szem elől tévesztettem a fiút. Reménytelenül elpárolgott, mint harmat a rózsán. Hogy az ördög vinné el a lábatlankodó komornyikokat, gondoltam magamban.

- Uram - szólított meg, amint ellibegtem mellette. Újfent sötéten sandítottam rá. A legkevésbé sem vágytam a vele való társalgásra. Gondolataimba akartam mélyedni.

- Válthatnék önnel pár szót, uram?

Nem álltam meg.

- Van egy ötletem, uram. Azzal kapcsolatban, amit tegnap a reggelis tálcája felett vitattunk meg.

Tovasuhantam.
- A pénzről, uram.
Megtorpantam. Ez volt az egyetlen szó, ami képes volt megállítani. Ránéztem, és csupa fül voltam.
- Úgy érti, megtalálta a módját, hogy tehetnék szert egy kis tőkére?
- Igen, uram. Azt hiszem, megtaláltam a megoldást a problémára.
Nagy szemeket meresztettem. Nem látszott túl intelligensnek. És mégis, ha hitelt lehet adni a szavainak, olyan helyzetben győzedelmeskedett, melyben számos bölcs gondolkodó kudarcot vallott volna.
- Valóban?
- Igen, uram.
- Úgy érti, átgondolta, és úgy döntött, megelőlegez nekem egy kisebb összeget?
- Nem, uram.
- Akkor mire céloz?
Úgy kezdett viselkedni, mint egy összeesküvő. Jobbra-balra pillantgatott. Bekukkantott a szalonba és fellesett a lépcsőre.
- Akkor jutott eszembe, amikor az ezüstöt tisztítottam, uram.
- Mi?
- Az ötlet, uram. Már többször tapasztaltam, hogy az elmém akkor van igazán elemében, amikor az ezüstöt tisztítom. Mintha a megszokott, ritmikus mozdulatok inspirálnák a szellemet. Őlordsága gyakran mondogatta...
- Ne foglalkozzon őlordságával! Mi a nagy ötlet? Újra előadta a Titkos Társaság-műsorszámot. A viselkedése alapján mintha azt kérdezte volna: „Egyedül vagyunk, senki nem figyel minket?". Suttogóra fogta a hangját.
- A foga, uram!
Nem tudtam követni.
- Milyen fogas?

- Nem fogas, hanem a foga, uram.
- Fog?
- Igen, uram. Miközben az ezüstöt tisztítottam, átfutott az agyamon a fog. Váratlanul bevillant.

Egy mukkot sem értettem ebből. Az elázott komornyik szólt belőle. De még egy komornyik sem lehet ilyen korán részeg. Talán még Eggy sem volt soha.
- Kinek a foga?
- Az öné, uram. - Aggodalmas képet vágott. - Még megvan a fog, ugye, uram? Tovább puhatolóztam.
- Tegnap kihúzták egy fogamat.
- Igen, uram, arra gondoltam. Odaadta a fogorvos, igaz, uram?
- Hogy érti, hogy odaadta? Inkább elvette.
- Igen, uram, de amikor még fiatal legény voltam, és kihúzták egy fogamat, a fogász mindig odaadta nekem emlékbe, hogy elrakhassam a csecsebecséim közé. Azt reméltem...

Megráztam a fejem.
- Nem, semmi ilyesmi nem tör... - Nem fejeztem be a mondatot. Már emlékeztem. - Igen, ideadta, a nemjóját! Itt van egy kartondobozban.

Éreztem, hogy a zsebemben bujkál, elő is vettem. A komornyik egy elragadtatott „Hohó!" kiáltást hallatott.
- Akkor minden a legnagyobb rendben van, uram - sóhajtott megkönnyebbülten, mint akinek nagy kő esett le a szívéről.

Még mindig nem kapiskáltam.
- Miért?

Újfent úgy kezdett viselkedni, mint egy Fekete Kéztag. Gyanakodva tekintgetett jobbra-balra. Ide-oda lesett. Majd úgy lehalkította a hangját, hogy abból egy nyavalyás szót nem hallottam.
- Beszéljen hangosabban! - kértem élesen.

Lehajolt, hogy a fülembe suttogjon.
- Abban a fogban arany van!

- Arany? Mármint tömés?
- Pénz, uram.
- Hogy?!
- Így van, uram. Ez villant be hirtelen az ezüsttisztítás közben. Az egyik pillanatban, ha szabad így fogalmaznom, még üresség honolt a fejemben, a következőben pedig már megvolt a megoldás. Éppen Mr. Brinkmeyer serlegét tisztítottam, azt, amelyiket a Filmmogulok Éves Golftornáján nyert. Kiesett a kezemből. „Csípjenek meg!", kiáltottam fel.
- Tessék?
-„Csípjenek meg!", uram. Ólordsága előszeretettel használt kifejezése volt izgatott pillanataiban. „Csípjenek meg!", mondtam. „A fog..."
- Hová akar kilyukadni?
- Törje a fejét, uram! Gondoljon arra, milyen nagyra becsüli önt a közönség, uram. Ön az amerikai anyák álma. A rajongók pedig majd' megvesznek a kedvenceik személyes tárgyaiért, efelől biztosíthatom. Tudomásom szerint hatalmas összegek cseréltek gazdát Fred Astaire egyik nadrággombjáért. A nadrággombok vonzereje pedig össze nem hasonlítható egy fogéval. Megremegtem. Végre felfogtam.
- Úgy véli, el lehetne adni a fogat?
- Minden további nélkül, uram.
Ismét reszkettem egy sort. Az ürge kezdett fellelkesíteni.
- De ki venné meg?
- Bárki, uram. A nagy gyűjtők bármelyike. Azonban időbe telik. Meglátásom szerint érdemes lenne megkörnyékezni egy filmes magazint. A *Vászon Szépe* adja magát. Igencsak elcsodálkoznék, ha nem adnának meg érte vagy kétezer dollárt.
- Tessék?
- Igen, uram, és tízszeres összeget keresnének rajta.
- Komolyan?

- Biztosan, uram. A következőt tennék: versenyt hirdetnének az olvasóknak. Egy dollárt kérnének a versenybe való benevezésért, és a Cooley-fog végül azé lenne, aki ezt vagy azt megtesz érte - például megnevezi a tíz legnépszerűbb filmcsillagot a helyes sorrendben, vagy valami hasonló.

Zúgott a fejem. Lelki szemeim előtt láttam, ahogyan fogadok egy lóra a Nemzeti Nagydíjon, és az, átugorva az utolsó akadályt, a mezőny előtt három testhosszal vezet.

- Kétezer dollár?

- Még több is, uram. Öt, hajó ügynöke van.

- Ismer ilyet?

- A javaslatom az, uram, hogy fogadjon fel engem az üzlet lebonyolítására.

- Megtenné?

- Megtiszteltetés és öröm lenne számomra, uram. A szokásos ügynöki jutalék fejében.

- Az mennyi lenne?

- Ötven százalék, uram.

- Ötven? Az egyik írócimborám ügynöke tíz százalékért dolgozik.

- Az irodalmi művek esetében igen, uram, de nem a fogak területén. A fogakért magasabb díjazás jár.

- Az ötven százalék akkor is sok. A fenébe is, hiszen a fogamról van szó.

- Ön viszont nincs abban a helyzetben, hogy eladhassa.

- Tudom, de...

- Szüksége van valakire, aki kialkudja a feltételeket.

- Maga jó a tárgyalásban?

Elnézően felnevetett.

- Nem kérdezne ilyet, uram, ha már látott volna alkudozni a helyi kereskedőkkel a jutalékomért.

Eltöprengtem. A társalgás talán zátonyra futott volna, ha nem tesz engedményt.

- Rendben van, uram, ne legyünk kicsinyesek. Mit szól a húszhoz?

Ez a szám már ésszerűbben hangzott.

- Jól van.

- Bár az ügylet húsz százaléka nem fog gazdaggá tenni, de úgy lesz, ahogy kívánja. Megkaphatnám a dobozt, uram, rajta talán egy sorral az ön kézírásával, a hitelesség kedvéért? Az utóbbi időben igen gyanakvóvá váltak a főszerkesztők, mióta a *Filmfanatikusok* elnevezésű lapot megtévesztették Clark Gable trikójával, amely hamisítványnak bizonyult. Itt egy töltőtoll, uram. Ha lenne szíves pár szót írni vele a dobozra.

- Valami olyasmit, hogy „Joey Cooley hitelesített foga, az egyetlen eredeti"?

- Tökéletesen megfelelő, uram. Köszönöm, uram. Köszönöm. Azonnal elviszem a magazin irodájába, mihelyt befejeződik az ebéd. Addig, attól tartok, hivatalos teendőim ide kötnek.

Néhány órával később a medence mellett sétálgattam, vidám dallamot dúdolgatva. Túl voltam az ebéden. Csakúgy, mint a gondjaimon. Az egykor sötétnek ígérkező jövő immár aranyban fürdött.

A kiváló komornyik olyan problémamentesen és hozzáértően vállalta magára a feladatot, hogy meggyőzött arról, nem is lehetne jobb kezekben az ügy. Még azt is készséggel elhittem volna neki, hogy egész életében fogak eladásából származó jutalékokból élt. Felhívta a *Vászon Szépét,* találkozót beszélt meg velük, kikötötte, hogy mihelyst megegyeznek az összeget illetően, a pénzt kis címletekben kéri, és már indult is az irodába megkötni az üzletet.

Iszonyatos ebédben volt részem, melyben a spenótmotívumot szinte bohózatba illő módon eltúlozták, de a gyomromban érzett fájó űr ellenére új embernek éreztem magam. Csupa derű és optimizmus voltam. Még ha a komornyik nem is bizonyul akkora mágusnak, mint

képzeltem, és csak néhány ezret sikerül kiszurkolnia, én már akkor is bőven elégedett leszek. Volt valami a nyugodt, céltudatos arcában és a csendes, magabiztos viselkedésében, ami azt súgta nekem, hogy bombasztikus árat fog kivasalni belőlük.
Így, mint említettem, vidáman dúdolgattam, amit bizonyára még egy jó darabig folytattam is volna, ha nem figyelek fel egy időszakosan felcsendülő, halk füttyögésre a pázsit végében álló bokorcsoport felől. Először pusztán a helyi madarakra gyanakodtam, de néhány másodperccel később megszólalt egy női hang. - Hé! Joseph!
Ann hangja volt. Odamentem, hogy megtudjam, mit szeretne.

16. fejezet

A bokor olyan sűrű volt, hogy először nem is láttam őt. Azután az arca beúszott a látóterembe, és rajta is azt az összeesküvő viselkedést véltem felfedezni, melyet nemrég a komornyik produkált. Egyik szemével jelentőségteljesen kacsintott, és az ujját a szájához emelte. Figyelmeztetően intett a fejével, és amikor megszólalt, a hangja suttogó, rekedtes színezetű volt.
- Pszt! - pisszegett.
- Tessék?
- Halkan és diszkréten!
- Hogy érted?
- Hol van Miss Brinkmeyer?
- Nem tudom. Miért?
-Titkos dolog van készülőben, ifjú Joseph. Halkítsd le a hangod, mert itt még a falnak is füle van. Hoztam neked egy kis húsos pitét.
- Hogy?!

Már nem is emlékszem, mikor voltam utoljára ilyen mélységesen meghatódva. Ebben a pillanatban odaadásom April June-ról átvándorolt az előttem álló lányra. Mintha először éreztem volna a rejtett mélységeit. Remegő hangon szólaltam meg.
- Nálad van?
- Bent van a házban.
- Mekkora?
- Hatalmas.
- Ó, te jó ég!
- Ne olyan hangosan! Biztos vagy benne, hogy Miss Brinkmeyer nem lófrál errefelé?
- Nem láttam őt erre.
- Fogadok, mindjárt felbukkan... ott!
A ház felől reszelős hang hallatszott; megfordultam és észrevettem az átkozott nőszemélyt, amint egy emeleti szoba ablakából lóg ki. Fontoskodó, támadó hangnemben szólt hozzám.
- Mit művelsz te ott? - ripakodott rám. A hangjából világosan kitűnt, azon a véleményen van, bármit művelek is, helytelenül teszem. Még ekkora távolságból is érezhető volt bizalmatlansága és hitetlenkedése.
Fürge és hatékony agymunkáért kiáltott a helyzet.
- Egy bogarat figyelek - hazudtam.
- Egy mit?
- Itt egy bogár. Azt tanulmányozom.
- Be nem hozod a házba!
Felvontam a szemöldököm. Persze feleslegesen.
- Nem áll szándékomban bevinni a házba. Pusztán megfigyelem a viselkedését.
- Valóban? Nos, nehogy rossz fát tégy a tűzre!
Ezzel letűnt a színről, és Ann bukkant fel ismét erdei nimfa módjára.

- Láthatod. Minden egyes lépésedet figyeli. Húsos pitét csúsztatni neked, kis Joseph, olyan, mint levelet átcsempészni az ellenség tűzvonalán. Azt akartam javasolni, hogy surranj be ide és várj, amíg visszajövök, de nem biztonságos. Megfeledkeztem arról, hogy lát minket a hálószoba ablakából. Megmondom, hogy legyen. Feltűnésmentesen sétálj oda a fürdőkabinhoz, és slisszolj be! Ott majd csatlakozom hozzád. .
- Természetesen nem kis csalódottsággal ballagtam el.
Minden, a pitétől elválasztó perc óráknak tűnt. Ingerülten lépdeltem a fürdőkabin felé.

Egy kertész tartózkodott odabent; éppen egy felmosóronggyal takarított.
- Jó napot, uram! - köszönt.

Kiejtésének tisztasága meglepett kissé, mivel japánnak nézett ki. Ezért hangzásban valami olyasmire számítottam tőle, mint mikor egy bölény kihúzza a lábát a mocsárból. Nem szívesen elegyedtem szóba vele, mert szerettem volna minél hamarabb kívül tudni őt a kabinon.
- Soká marad? - érdeklődtem.
- Szeretne beülni a kabinba, uram?
- Igen.
- Éppen végeztem. Kész is.

Maszatolt még egy keveset a ronggyal, majd kiment. Ahogy elhaladt mellettem, észrevettem, hogy kancsal, illetve hogy bibircsókos az orra, mely ismertetőjegyekből azt a következtetést vontam le, hogy ő lehet az a kertész, akiről Joey Cooley beszélt nekem. Erős késztetést éreztem arra, hogy felvegyem vele a kapcsolatot tüskésbéka-ügyben. Az ablak, melyből Miss Brinkmeyer kiszólt, az én szobámtól a második hálóhoz tartozott jobb kéz felől, így most már pontosan tudtam, hová kell elhelyeznem a tüskés békákat, hogy kifejthessék áldásos hatásukat. És azok után, ahogy az imént

beleütötte az orrát a dolgaimba, felborítva ezzel a tervemet, alapos leckéztetést érdemelt.

Mindazonáltal ellenálltam a kísértésnek, és birtokba vettem a kabint. Hamarosan beállított Ann is.

Mohón talpra ugrottam, de az álmaim még nem válhattak valóra. Ann mindössze egy bukéta rózsát hozott magával, már ahogyan Miss Brinkmeyer nevezné. Elhomályosult szemmel bámultam rá.

- Sajnálom - szabadkozott Ann, amikor érzékelte felindultságomat és helyesen megállapította annak okát. - Még várnod kell egy kicsit. Épp kiléptem a hallból, amikor Miss Brinkmeyer lejött a lépcsőn. Gyorsan el kellett rejtenem egy keleti vázába. Visszaszerzem, amint tiszta lesz a levegő, szóval ne vágj ilyen kétségbeesett képet!

Megpróbáltam nem kétségbeesett képet vágni, de hatalmasat csalódtam, és nem volt könnyű felvenni a pléh-pofát.

- Mellesleg, van itt valami, ami majd mosolyt csal az arcodra - vigasztalt a lány. - Nézd ezeket a rózsákat! Mit gondolsz, ki küldte őket?

Mogorván megvontam a vállam. Nem igazán érdekelt, ki küldte őket. A rózsa mint pitepótlék teljesen hidegen hagyott.

- Na, ki?

- April June.

Egyszeriben leráztam magamról a letargiát.

- Tessék?

- Így igaz. Gondoltam, jót nevetsz majd rajta.

Egyáltalán nem nevettem. Ann alaposan melléfogott. Mélyen megérintett a dolog. A puszta gondolat, hogy April June zsúfolt életében időt szán arra, hogy virágot küldjön egy hibbant - na, talán nem is annyira hibbant - gyereknek, teljességgel felvillanyozott. Még a mardosó éhséget is elfeledtette velem.

Csodálatosan jellemzőnek találtam e kedves tettet. A nemes szív oly tökéletesen hozta a formáját. Végigsöpört rajtam az odaadás.
- Ő küldte neked a rózsákat. Megszólalt a lelkiismerete, feltételezem.
- A lelkiismerete? - kérdeztem ridegen, mert egy cseppet sem tetszett az undok, kimért hangnem. Azon kaptam magam, hogy ferde szemmel nézek rá. A melegség, mely a húsos pite felajánlása nyomán korábban elöntött, lassan kihűlni látszott. Kezdtem úgy érezni, hogy rosszul ítéltem meg rejtett mélységeit. Immár sekélyes lánynak tartottam őt. - A lelkiismerete? Mi értesz ez alatt?
- Gondolom, úgy érezte, tartozik neked ennyivel azok után, ahogy befurakodott a jelenetedbe, és megpróbálta ellopni a népszerűségedet. Nem tudom, minek neki egyáltalán sajtóügynök. A szakmában nála jobban senki sem ért ahhoz, hogyan üssön ki valakit a rivaldafényből.
- Nem értelek. Felnevetett.
- Hát senki sem mesélte neked? Tegnap, miközben altattak, egyszer csak kivágódott az ajtó, és April June viharzott be. „Merre van a kis pajtásom?", kiáltotta, majd teátrálisan összecsapta a kezét. „A kis cimborámat akarom", emelte rá jelentőségteljesen a tekintetét az újságírókra, akik vagy hat beállításban kapták lencsevégre őt - többek között, amikor föléd hajolt és nyomott egy csókot az öntudatlan kis homlokodra. Végül valaki finoman elvezette, mialatt ő rázkódott a sírástól. Ó, micsoda dőreség!
Ismét fagyos pillantásban részesítettem a lányt. Nem ismertem az általa használt kifejezést, de érezni lehetett benne az élt. ízléstelen és sértő hangneme leírhatatlanul felbosszantott.
- Szerintem nem is lehetne angyalibb - szálltam harcba vele.
- Hogy?

- Bizony. Nincs rá jobb szó. Az ő pozíciójában hány lány szánt volna időt arra, hogy eljöjjön és homlokon csókoljon?

Rám bámult.

- Most ugratsz?

- Nem én.

- Úgy érted, hogy te nem tartod kellemetlen némbernek April June-t?

Amikor először hallottam ezzel a gyalázatos szóhasználattal illetni a nőt, akit szeretek - Joey Cooley-tól a National Geographic felett -, emlékeznek, lenyeltem a felháborodásomat és elástam a csatabárdot. Ez alkalommal viszont már nem tudtam tovább tűrni a rágalmazást.

- Ebből elég - utasítottam rendre. - Vagy nem teszel több becsmérlő megjegyzést az isteni nőre, vagy elhagyod a társaságomat.

Szemmel láthatóan megsértődött. Hirtelen elvörösödött. Égett az arca, de nem a szégyentől vagy a lelkiismeret-furdalástól, hanem a méregtől.

- Valóban? - kérdezte. - Hát, ha így érzel... rendben. Viszlát!

- Viszlát.

- A pitéből pedig egy morzsát sem kapsz. Nem, úrfi, még egy szippantásnyit sem az illatából.

Bevallom, megrendültem. A csapás felettébb fájdalmas volt. De ellenálltam. Közömbösen intettem - annyira közömbösen, amennyire csak tudtam.

- Ez a te magánügyed - feleltem kimérten.

Megállt az ajtónál. A viselkedése határozatlanságról árulkodott. A jobbik énje látszólag nem volt teljesen halott.

- Ízlene neked az a pite.

Nem méltóztattam válaszolni.

- És te is kellemetlen némbernek tartottad. Te magad mondtad.

- Erről nem szeretnék vitatkozni.

- Hát, jól van.
Távozott. Én pedig ott ültem, merengve. Rendkívül keserű gondolatok jártak a fejemben. Csak most, hogy ismét szabadon összpontosíthattam az ügyre, tudatosult bennem, hogy mi mindent jelentett nekem az a húsos pite. Szinte az egész életfilozófiám benne foglaltatott. Az elképzelés, hogy April June sosem fogja megtudni, mit áldoztam fel az ő kedvéért, úgy kínzott, mint egy húsomba maró kígyófog.

Hamarosan felálltam, és kiléptem a napsütésbe. Abban a reményben húztam szorosabbra az övemet, hogy ezáltal tompítani tudom a bensőmet gyötrő fájdalmat. Céltalanul lődörögtem; túlságosan szórakozott voltam ahhoz, hogy törődjek azzal, merre megyek. Egy idő után a talaj meglepő puhasága arra késztetett, hogy lenézzek. Észrevettem, hogy időközben letértem az ösvényről, és a Brinkmeyer-birtok határát jelző alacsony falhoz értem. Már éppen vissza akartam fordulni, mert tökéletesen tisztában voltam azzal, hogy ezen a birtokon pokolra kerül az, aki a virágágyásba mer taposni, amikor is letaglózott egy fej látványa. Átrepült a fal felett, és azt kurjantotta: „Hé!" A látomás olyan valószerűtlen volt, hogy földbe gyökerezett lábbal meredtem rá.
A vörös üstökkel megáldott testrész szokatlan gömbölydedsége és elálló fülei egy antik, két oldalán fogantyúkkal rendelkező vázára emlékeztetett. Mindezek egy keménykötésű, zöld szemű, pattanásos képű suhanc tartozékai voltak. A fiú félreérthetetlenül ellenségesen méregetett engem. - Hé! - kiáltotta ismét.

A kölyök vadidegen volt számomra, mint majdnem mindenki, akivel csak összehozott a sors újsütetű életemben. Feltételeztem azonban, hogy Joey Cooley bizonyára jól ismeri. Az arckifejezéséből és a beszédmodorából arra következtettem, hogy az elődöm valószínűleg szóval vagy cselekedettel megsértette egykor.

Hallgatásom észrevehetően magasabb szintű megnyilvánulásra ösztönözte.

- Hahó! Kis lord!

Növekvő ingerültség lett úrrá rajtam. Eleinte közömbösen viseltettem a kis hólyag iránt, most viszont az a határozott véleményem támadt, hogy megérdemelne egy jól kivitelezett állon vágást.

A „kis lord" jelző átdöfte a páncélt, érzékenyen érintett. Mióta magamhoz tértem B. K. Burwash székében, az arany fürtök jelentették az én titkos szégyenfoltomat. Ha nem akasztott volna meg a szánalmas, mindenre alkalmatlan kéz látványa, mely már korábban is úgy lehangolt, kétségtelenül odaugrottam volna a falhoz, és foggal-körömmel nekiestem volna a gyereknek, annyira felkavart a megjegyzés. Azonban egy ilyen kézzel megkísérelni állon vágni valakit veszett fejsze nyele lett volna. Sóhajtva vettem tudomásul, hogy itt a szabályos ütközet szóba sem jöhet.

Így visszasüllyedtem a szavak szintjére.

- Hé! - vágtam vissza abban a tudatban, hogy a szóban forgó hatásos felkiáltás nem áll szerzői jogvédelem alatt. Persze nem nevezhetjük túl elmésnek, de ez is megtette.

- Hé! - ismételte a kölyök.

- Hé! - kontráztam rá villámgyorsan.

- Hé! - riposztolt. - Te anyámasszony katonája! Nyámnyila alak! Elkényeztetett henye!

Megrettentem, hogy ellenfelem jobbnak bizonyul a szócsatában.

- Fürtös fejű! Úgy nézel ki, mint egy lány.

Egy vidám emlék tört rám: a Parazita-tag Barmy Fotheringay-Phipps egyszer ugyanezt találta mondani Oofy Prossernek a jelenlétemben, miután Oofy megtagadta, hogy a következő szerdáig kölcsönadjon neki tíz fontot. Emlékszem, Oofy olyan pipa lett, mint a fene.

- Te pedig úgy festesz, mint egy pattanásos pincsi. Megtaláltam a megfelelő stílust. A gyerek megvonaglott és karmazsinvörössé vált. Helyesen tételeztem fel, hogy egy gazdagon pattanásos suhanc nem szíveli, ha szembesítik vele, milyen pattanásos suhanc is ő.
- Gyere csak ide! - ordította. - Állj ki ellenem!

Nem reagáltam. Úgy éreztem, bármi történne, a karom nem lenne képes megbirkózni a helyzettel. Az alkarom akár egy gyufaszál, a bicepszem mint egy szúnyogcsípés. Esélytelen.
- Gyerünk! Állj ki ellenem!

Váratlanul, mint derül égből a villámcsapás, felderengett előttem a megoldás. Említettem, hogy egy virágágyásban álltam. És amint most észrevettem, a virágágyást kis fa díszítette, melyen a szikrázó kaliforniai napsütés bőséges mennyiségű, jó kemény, göcsörtös narancsot érlelt meg. Máris teljesen más megvilágításba került a dolog. Támogasd meg a mondanivalód egy kevés naranccsal, tűztem ki jelmondatomul. Pont erre volt szükségem.

Leszakítani és megreptetni egyet a pillanat műve volt. Nagy örömömre szolgált a felfedezés, miszerint bár Joey Cooley fizikuma sok kívánnivalót hagyott maga után, kitűnően tudott naranccsal célba dobni. A kis nézeteltérésük alkalmával Dávid sem tudott volna pontosabban célozni Góliátra. A lövedékem hajszálpontosan orrhegyen találta a sihedert, és még mielőtt felocsúdhatott volna természetes elképedéséből, ismét telibe találtam nem kevesebb, mint háromszor - egyet a bal szemére, egyet a jobb szemére, egyet pedig az állára kapott, ebben a sorrendben. Újra megsoroztam a gyümölccsel; folyamatosan tüzeltem.

Gyerekjáték volt. A szokásos történet. Hagyatkozzanak csak a fantáziájukra! A tudatlan vadember ugrándozva, üvöltözve fenyegetőzik, és piszkos munkát helyez kilátásba az ember közvetlen közelében, míg a felvilágosultabb faj sarja

távol tartja magát ellenfelétől, és nagy távolságból veszi őt célba tüzérségével, miáltal ostoba tök-filkónak tünteti fel.

A vörös hajú ifjonc azonban még ennél is ostobább tökfilkónak tűnt. Újabb fél tucat narancsot nyelt le, majd úgy döntött, fejet hajt az én különb hadvezéri képességeim előtt. Iszkolni kezdett, én pedig egy utolsó kísérlettel tarkón trafáltam.

Utolsóval, mert amikor a következő dobásra készültem, egy vasmarok megragadta a karomat, és hirtelen azon kaptam magam, hogy kérész módjára pörgők a levegőben.

- Az ég szerelmére! - kiáltott rám felindultan Miss Brinkmeyer. - Hát egyetlen percre sem vehetem le rólad a szemem anélkül, hogy ne törnéd valami buta játékon a fejed? Tönkretetted a narancsfámat!

Ahhoz nem kaptam elég levegőt, hogy érvekkel alátámasztott védőbeszédet tartsak, és azt hiszem, nem hallotta, amit a katonai szükséghelyzet elvéről mondtam. Bevonszolt a házba.

- Most rögtön feltakarodsz a szobádba! - jelentette ki számos más dühös megjegyzés kíséretében. - És ki nem jössz addig, amíg a stúdióba nem kell menned!

Akaratlanul is úgy éreztem, szegényes fogadtatás ez annak, aki ilyen figyelemre méltó leleményességgel vágta ki magát szorult helyzetéből és aratott elsöprő győzelmet, de vitával úgysem mentem volna semmire. A nő nyilvánvalóan nem bizonyulna jó hallgatóságnak. Megengedtem neki, hogy felkísérjen a szobámig, majd távozzon, bezárva maga mögött az ajtót. Ledőltem az ágyra, és átadtam magam a gondolataimnak.

A pattanásos kölyök kilétét találgattam, és azon filozofáltam, vajon mi lehet a Joey Cooley iránt tanúsított egyértelmű ellenszenvének oka. Ismerve a Cooley gyereket, úgy képzeltem, sok mindenben igaza lehet ennek a

ragyásképűnek, de ettől függetlenül megelégedéssel töltött el, hogy diadalmaskodni tudtam felette. A büszkeségem forgott kockán. Vannak olyan megjegyzések, melyeket az ember nem bocsát meg, és ha jellemezni kell egy aranyfürtös fiút, a „kis lord" pont egy ilyen.

Azonban nem jutott sok időm arra, hogy az iménti jelenetet felidézzem és hőstettem dicsfényében sütkérezzem. Ugyanis váratlanul, szinte gombnyomásra, kínzó éhség tört rám.

Még mindig harcoltam vele, amikor kintről lépteket hallottam. Ann lépett be a szobába.

- Á, hát itt vagy, tökmag. Nem volt szívem megtagadni tőled.

A kezembe nyomott valamit. Egy hatalmas, kívánatos húsos pitét.

Nem tudtam, mit is mondhatnék. Az efféle pompás pillanatokban nem is lehet. Pusztán a számhoz emeltem és belemélyesztettem a fogsoromat.

Éppen csak hogy beleharaptam, amikor kivágódott az ajtó, és Miss Brinkmeyer állt a küszöbön. Úgy festett, mint Lady Macbeth az őrülési jelenete előtt.

- Ahogy gyanítottam! - sipította. - Tudtam, hogy valaki ételt csempész neki, és mindvégig sejtettem, hogy maga az. Miss Bannister, ki van rúgva!

Útelágazáshoz érkeztem. A következő választási lehetőség bontakozott ki előttem: abbahagyom az evést, és Annért könyörgök minden ékesszólási képességemet bevetve, vagy tovább tömöm magamba a pitét, ameddig ki nem veszik a kezemből.

A nemesebb utat választottam. Könyörögtem.

Nem mintha bármi haszna is lett volna, persze. Ennyi erővel meg sem kellett volna szólalnom, és minden energiámat a habzsolásba fektethettem volna, amíg jól van dolgom.

Az ítélet jogerős volt, fellebbezésnek nem lehetett helye. A jótevőm, aki a legnagyszerűbb és legmagasztosabb elvektől vezérelve cselekedett, lapátra került.

Csendre intettek. Nagy megrázkódtatás ért. Pitétlenítettek. Ann elkullogott. Miss Brinkmeyer elviharzott. Magamra maradtam.

Komoran káromkodva sétáltam fel-le. Az ablak mellett is elmentem. Ha már ott voltam, kinéztem rajta. A melléképület mellett álló bokrot a kancsal és bibircsókos orrú kertész nyirbálta éppen.

Lemerevedtem. A látvány ötletek egész sorát nyitotta meg előttem.

Egy szempillantás múlva már a melléképület tetején álltam, és egy óvatos „Hahó!"-val igyekeztem felhívni magamra az ürge figyelmét.

17. fejezet

Az ötletek egész sora, melyet a bibircsókkal súlyosbított kinézetű kancsal kertész megpillantása nyitott meg előttem, a következőképpen foglalható össze röviden: Joey Cooley biztosított afelől, hogy a becsületes fickó birtokában mexikói tüskés békák találhatóak, melyeket ingyen és bérmentve a rendelkezésemre bocsát, feltéve, hogy a jószágok úti célja Miss Brinkmeyer ágya. Ennek nyomán pedig hirtelen az jutott eszembe, miért is tagadnám meg magamtól a jóember szolgálatait.

Minden kétséget kizáróan a némbernek égető szüksége volt egy, az ágyában elhelyezett tüskés békára. Ha nő valaha kiérdemelt egyet, hát ő volt az. Immár pedig az egyetlen akadálya annak, hogy megajándékozzam eggyel - a következményektől való félelem -, figyelmen kívül hagyható,

mivel a vihar kitörésekor már úgysem leszek itt. Mihelyt visszatér a komornyik a zsozsóval és megtömi a zsebeimet, olajra lépek. Így mikor a hüllő kapcsolatba akar lépni velem a hajkeféjén keresztül, a szobámba lépve már csak hűlt helyemet fogja találni, no meg az érintetlen ágyamat.

Így kiugrottam a tetőre és „Hahó!"-t kiáltottam, mire a kertész udvariasan engedelmeskedett a hívásnak.

Úgy találtam, hogy hason fekve és a fejemet kidugva biztonságosan levezényelhetek egy fojtott hangú társalgást. Azonnal a tárgyra tértem. Nem értem rá kertelni.

- Hé, szükségem van egy tüskés békára.

Láthatóan felkeltettem az érdeklődését.

- A szokásos célra lenne?
- Igen.
- Expressz szállítást óhajt?
-Azonnalit.

Felsóhajtott.

- Sajnálattal kell közölnöm, hogy kifogytam a tüskés békákból.
- A franc essen belé!
-Varangyokkal viszont szolgálhatok - vigasztalt reményteljesen.

Megfontoltam az ajánlatot.

- A varangy is megteszi. Feltéve, hogy nyálkás.
- Az enyémek mind kifejezetten nyálkásak. Amennyiben szíveskedik várni, rögvest idehozom őket.

Ezzel elhúzta a csíkot, hogy néhány perccel később újra felbukkanjon egy letakart kosárral, melyet azzal a szöveggel adott át nekem, hogy örömmel venné, ha küldetése végeztével visszajuttatnám hozzá, tudniillik az egyik kollégája abban tartja az ebédjét. Megnyugtattam ezzel kapcsolatban, és a dolgomra siettem.

A felfedezés, miszerint Miss Brinkmeyer estélyi ruhája az ágyán hevert kikészítve - feltehetően arra várva, hogy felvegyék az esti mulatozásra -, terveim leheletnyi megváltoztatására késztetett. Mindkét cipőjébe bebújtattam egy-egy kétéltűt, a többit pedig a fehérnemű között osztottam szét. Úgy véltem, így nagyobb erkölcsi hatást tudok elérni, mintha az ágynemű közé rejtettem volna őket.

A kertész odalent várt, amíg újra kijutottam a tetőre. Azt mondta, reméli, hogy minden rendben ment. Ekkor már másodjára hűltem el tökéletes kiejtése hallatán, amely kicsit sem illett japán kinézetéhez.

- Remek az angolja - dicsértem.

Örömmel fogadta a bókot.

- Nagyon kedves öntől - válaszolta, miközben halványan elmosolyodott. - Úgy vélem azonban, tévedésben leledzik. Feltehetően a sminkem tévesztette meg, ezért gondolta, hogy külföldi vagyok. De nem így van.

- Hát maga nem japó?

- Külsőleg talán. Abban a reményben jöttem ide ebben a primitív álcában, hogy így felkelthetem Mr. Brinkmeyer figyelmét. Ha már itt vagyok, van esélyem arra, hogy megakadjon rajtam a főnök szeme. A vállalat ugyanis tervbe vett egy japán filmet, én pedig annak egy kisebb szerepére pályázok.

- Ó, már értem. - Elég ideje tartózkodtam Hollywoodban ahhoz, hogy hozzászokjam, itt szinte semmi sem az, aminek látszik. - Szóval színész?

- Karakterszerepeket játszom. Az alkalomra várok, amikor egy olyan jelenetben mutathatom meg a képességeimet, ami lenyűgözi Mr. Brinkmeyert. De már rájöttem, hogy okosabban tettem volna, ha a házi személyzethez csatlakozom. Ők ugyanis sokkal közelebbi kapcsolatban állnak Mr. Brinkmeyerrel. Különösen Chaffinch-et irigylem.

- Chaffinch?
- A komornyik. Szerfölött szerencsés helyzetben van.
- Csak nem színész ő is?
- De, az. Valójában a nagy filmmogulok egész személyzete karakterszínészekből áll. Teljesen felesleges szereplőválogatásokra járni. Ott mindössze elkérik az ember nevét, és itt vége is van a történetnek. Ez a baj Hollywooddal. Rossz a rendszer. Elképedtem.
- Nahát, ilyet! Szépen rászedett.
- Meghiszem azt!
- Meg mertem volna esküdni rá, hogy valódi komornyik. Az a gyomor. És a dülledt szemek.
- Igen, illik rá a szerep.
- Ráadásul őlordságánál tett szolgálatáról is beszélt, meg minden.
- Személyes varázs. Az ürge rendkívül lelkiismeretes színész.
- Nos én... A mindenit! - hallgattam el hirtelen. Szörnyű gondolat hasított belém. - Tessék, fogja a kosarat! Telefonálnom kell.

Ezzel elszeleltem. Egyenesen a hallban található telefonfülkéhez siettem. Nem volt időm azon morfondírozni, mit mondjak, ha Miss Brinkmeyer telefonáláson ér. Izgatott voltam, és azt is elárulom, miért.

Abban a hiszemben bíztam Chaffinch-re a fogügylet tárgyalásait, hogy ő ténylegesen az a komornyik, akinek mutatja magát. Tudniillik a komornyikok becsülete mindenek felett áll. Nem létezik náluk megbízhatóbb társadalmi osztály. Egy valódi komornyik inkább iszonyatos kínokat áll ki, mintsem hogy bármiféle kétes ügyletekbe keveredjen.

Másrészről viszont a jelentéktelenebb színészekkel fennálló ismeretségem sziklaszilárdan meggyőzött arról, hogy fura egy népség az övék. Lehet, hogy előítéletekkel viseltetek irántuk amiatt, hogy hagyom befolyásolni a gondolkodásmódomat

azon epizód által, melyben egyetemi éveim alatt egyszer egy newmarketi bárban a kisvárosokban fellépő *Elfelejtett menyasszony* színtársulat egyik tagja a *Perzsa Uralkodó* elnevezésű játék alkalmával legombolt rólam egy ötöst. Mindazonáltal ez a véleményem. Eme incidens óta mondogatom magamnak: Reginald, kerüld a színészeket! Rafinált rókák.

Miközben a telefonkönyvet lapozgattam a *Vászon Szépe* száma után kutatva, megfoghatatlan félelem kerített hatalmába. Most először csapott arcul a felismerés, mint egy kitömött angolna, hogy ha ennek a nyomorult *Vászon Szépének* valahol a közelben van a székhelye, akkor Chaffinch már réges-rég visszatérhetett küldetéséből. Láttam, hogy rögtön ebéd után kilőtt, és most már négy óra is jócskán elmúlt.

Mindennek a tetejébe még csak nem is gyalog indult útnak. Kifigyeltem, amint beszállt egy taxiba.

Időközben megtaláltam a telefonszámot, és az áhítat, mely a nevem hallatán áradt a telefonközpontosból, büszkeséggel töltött volna el, ha mások lettek volna a körülmények. Balszerencsémre azonban nem így történt. A tisztelettel nem sokra mentem. Bizonyítékot akartam.

De nem kaptam. Két perccel később beütött a krach, beigazolódott a legrosszabb. A szerkesztő személyesen közölte velem, hogy alig másfél órával ezelőtt ötezer dollár ütötte az ügynököm markát kis címletekben. Majd pedig, miután a hangomat - amely hajlamos volt rá, hogy a skála egészén ide-oda ugráljon - próbáltam megzabolázni, megérdeklődtem, mennyi időt venne igénybe egy háztól házig tartó szélsebes taxifuvar. Tíz perc, érkezett a válasz. Ezután rövidre zártam a képes interjúk és személyes üzenetek badarságai felé terelődő csevegést azzal, hogy lecsaptam a kagylót.

A tévedés ki volt zárva, a tények magukért beszéltek. Kihasználták a naivságomat. Vakon megbíztam ebben az istenverte Chaffinch-ben, aki pedig alaposan lóvá tett, csőbe húzott, bepalizott.

E komornyikbőrbe bújt sátán minden bizonnyal éppen kelet felé tart kitömött zsebeivel, visszafordíthatatlanul.

Tagadhatatlanul balszerencsét hozott rám az a telefonfülke. Eddig mindössze kétszer használtam, és mind a kétszer lelombozva jöttem ki belőle. Csakúgy, mint az első alkalommal, most is vonaglottam a gyötrelemtől. A gondolattól is megremegtem, mint Eggy a születésnapján, hogy nem jutok készpénzhez, és így fel kell adnom az álmomat, hogy elszököm egy messzi, szabad világba.

Majd diszkréten beóvakodott egy másik ötlet is az elmémbe. Mielőtt bolond módjára elbíztam magam, hogy villámgyorsan el tudok húzni a veszélyzónából, telipakoltam Miss Brinkmeyer ágyát varangyokkal.

Nem fecséreltem több időt hasztalan bánkódásra. Az imént gyorsan levágtattam a lépcsőn, most pedig még annál is sebesebben másztam vissza. Hacsak valaki össze nem gyűjtötte és el nem távolította a varangyokat elképzelhetetlen iramban, a képzeletem visszariadt attól, hogy előrevetítse, mi fog következni. A feladat kristálytisztán fogalmazódott meg bennem. Ki kellett telepítenem az állatokat, még mielőtt Miss Brinkmeyer felfedezi őket, ellenkező esetben ki leszek kötözve egy tűzcsaphoz.

Nem tudom, próbálkoztak-e már varangyok egybegyűjtésével. Ez az összeszedési feladattípusok egyik leg-nehezebbike. Rózsabimbók - gyerekjáték. Mogyorók májusban - sima ügy. Azonban összeterelni egy rakatnyi fiatal és életvidám varangyot versenyt futva az idővel - nos, az embernek minden ügyességét és tehetségét latba kell vetnie.

A helyzetet tovább bonyolította, hogy fogalmam sem volt, hány jószágot szórtam szét. A kertész számtalan példányt bocsátott a rendelkezésemre, melyeket figyelmetlenül hintettem el mindenfelé, mint egy vetőgép. Nem bajlódtam a számolással. Feleslegesnek tűnt bármiféle népszámlálást tartani az egyedek körében. Csak most, miközben töprengve vakargattam az állam, és megpróbáltam visszaemlékezni, hogy vajon a zsebemben pihenő hat jószág kiteszi-e a teljes létszámot, jöttem rá, milyen könnyelmű vagyok az ilyen hétköznapi dolgokban.

Homlokomat ráncolva tépelődtem, és így is maradtam volna talán a végtelenségig, ha elmélkedésemet nem zavarja meg a kertből jövő pokoli lárma. Felkavaró történések voltak folyamatban. Zajos csatajelenet, ahogy Shakespeare utasítaná a színészeit. A fülre a legnagyobb hatást egy metsző női sikoly gyakorolta.

Ha hajnali két óra lett volna, semmi jelentőséget nem tulajdonítotok a dolognak, hiszen a helyszínt Hollywood adta, így arra gondoltam volna, hogy az egyik szomszéd partit rendez. De ilyen korán nem lehetett szó partiról. És ha nem parti, akkor vajon mi?, kérdeztem magamtól.

Egy pillanat alatt az ablaknál termettem és kilestem. Tekintetem a kiterjedt kertre, illetve a márványmedence egy részére esett, sajnos azonban látóteremet nagy részben leszűkítette egy szőlővel befuttatott kerti lugas. A visítás valahonnan a látóteremen kívülről hallatszódott. Emiatt a sikító nő puszta hang volt számomra, semmi több. Ha keresztkérdésekkel zaklattak volna vele kapcsolatban, csak annyit tudtam volna mondani, hogy jó erős tüdeje lehet.

A következő pillanatban azonban már jóval több információ állt rendelkezésemre. A medence egyik szegleténél Miss Brinkmeyer lépdelt lendületesen, szorosan a sarkában egy egyszerű szürke öltönyt viselő alakkal. Ahogy az éjszakai

fényben megvillantak alsó végtagjai, észrevettem, hogy kobaltkék zokniban és szarvasbőr cipőben végződnek.

Nem hiszem, hogy sokaknak megadatik, hogy egy első emeleti ablakból csodálhatják önmagukat, amint egy középkorú nőt követnek a medenceparton. Hitelt érdemlően állíthatom, roppant furcsa élmény.

Mondhatni, lélegzetelállító. És mégis, határozottan mulattató, szavamra. A Miss Brinkmeyerrei való kapcsolatom jellegének - érkezésem óta következetesen a sötét, utálatos oldalát mutatja felém - okán teljes szívemből örültem a látványnak. Olyannyira, hogy amikor a páros kikerült a látókörömből, számottevő bosszúság fogott el.

Egy szempillantás múlva pedig egy vízbe eső nehéz test tompa csobbanásának hangja ütötte meg a fülemet, ami szabad szájú szidalmakat szított fel bennem. Az az émelyítő érzésem támadt, hogy kimaradtam valami jóból, ami piszokul pocsék dolog.

Mindennek a tetejébe még belém hasított a gondolat, hogy ha Miss Brinkmeyer esett bele a medencébe, akkor hamarosan felkeresi a szobáját, hogy átöltözzön. Még mindig bizonytalankodtam a varangyokat illetően, azonban világossá vált, hogy nem maradhatok további kutatásokat lefolytatni. Akár biztonságba helyeztem az egész kontingenst, akár nem, távoznom kellett, amíg a stratégiai vonalak nyitva álltak mögöttem.

Kellett néhány perc, hogy erre a következtetésre jussak, de ezek után nem késlekedtem. Ahogy már korábban említettem, a hálóm két szobával arrébb kapott helyet. Hazaspurizó nyúl módjára surrantam be.

Csak ezután jelenthettem ki, hogy a varangyprobléma megoldására tett erőfeszítéseimet siker koronázta, ugyanis eszembe jutott: eredetileg nyolcan voltak. Hat nálam, kettő

pedig, melyeket házigazdám cipőjébe csúsztattam, még mindig a lábbeliben időzött.

18. fejezet

Eme felfedezés néhány felhőt vont sugárzó örömöm egére, amit Miss Brinkmeyer medencébe zuhanása felett éreztem. Beláttam, hogy nehéz és szövevényes helyzetbe kerültem. Már túl késő volt visszamenni és összeszedni a két varangyot. Mégis úgy véltem, hagyni, hogy a természet végezze a dolgát, és semmit sem tenni, elkerülhetetlenül széles skálán mozgó kellemetlenségekhez vezetne. Ez alkalommal nem lenne elegendő a puszta formális bocsánatkérés.

Röviden, nem volt könnyű átlátni, mi lenne a legjobb lépés. Éppen homlokomat ráncolva igyekeztem keretbe önteni a stratégiámat, amikor a filippínó inas lépett be.

- Elnézést, igen, nem jönni, kérem most - makogta.

Annak ellenére, hogy - mint már utaltam rá - meglehetősen aggodalmaskodtam, kíváncsiságom győzedelmeskedett a mentális kínszenvedés felett.

- Mondja - érdeklődtem tőle -, azért beszél így, mert csak így tud, vagy maga is a házban nyüzsgő karakterszínészek egyike?

Levette az álarcot.

- Igaza van - vallotta be hibátlan amerikai akcentussal. - Megfogott, testvér. Vígjátékokban és jelentéktelen drámákban játszom. A napokban elkapom a vén csatalovat, amikor épp egyedül van, és nem tud meglógni. Olyan monológot zúdítok rá az akcentusommal, hogy sebesebben írja majd alá a pontozott vonalon, mint ahogy a kóristalány kaviárt bír enni. Odalenn szinte valamennyien profik vagyunk.

- Hallottam hírét. Nem látta Chaffinch-et mostanában, ugye? - érdeklődtem, mert még mindig reménytelenül reménykedtem.
- Elment.
- Tudom, hogy elment. De azt gondoltam, hogy mostanra már visszatérhetett.
- Nem. Felmondott. Egy vasútállomásról hívott fel egy órája, hogy elújságolja, váratlanul örökölt egy gazdag ausztrál nagybátyjától, és éppen New York felé tart. Szerencsés szivar.

Nem hiszem, hogy valóban bizakodtam a boldog végkifejletben, de immár minden reménnyel felhagytam. Eme első kézből származó információ fényében sokra mentem volna azzal, ha megpróbálok optimista maradni. Az ösztönöm nem csapott be. A gazfickó, úgy képzeltem, kifosztotta a vállalat kasszáját, és már messze jár. Erőtlenül felnyögtem, majd idegesen simítottam végig göndör fürtjeimét.

Bár Joey Cooley életének megvolt az az előnye, hogy az embert sosem aggasztotta sokáig egyetlen ügy sem, mert amint elkezdett rágódni rajta, mindig valami sokkal rosszabb jött, ami elterelte a figyelmét az előbbiről, hogy szabadon tépelődhessen a soron következőn.
- Na, gyerünk, kölyök! - rivallt rám az inas. - Szedd a lábad!
- Hogy mondja?
- Az öreglány utasított, hogy vigyelek el hozzá.

Már nem Chaffinch miatt aggódtam.
- Látni akar?
- Ez az óhaja.
- Nem említette, miért?
- Nem.
- A „varangy" szó nem hangzott el véletlenül, ugye?
- Nem tudok róla.

Halvány reménysugár csillant fel előttem. Talán még nem most csap le rám a végzet keze. Benyitottam Miss Brinkmeyer szobájába. A nőt az ágyában találtam, Mr. Brinkmeyer állt

mellette. A ruhákat, melyek korábban az ágyán hevertek, már elrakta, csakúgy, mint a baljós tartalmú cipőket. Nem tudtam, hová kerültek, de nyilvánvalónak tűnt, hogy a legrosszabb még nem következett be, ami úgy felvidított, hogy sikerült fesztelenül viselkednem.

- Nahát, nahát - lejtettem be kezeimet dörzsölgetve és együtt érzően mosolyogva. - Hogy vagyunk, hogy vagyunk?

Egy lottyadt valami arcul csapott. A beteg hozzám vágott egy meleg vizes palackot. Tudtam, mi okozta a bajt. Túlságosan is lazára vettem a dolgot. Ez a veszély mindig benne van a pakliban.

- Lennél szíves abbahagyni a vigyorgást és a vihogást?

Az öreg Brinkmeyer kedvesen megpróbálta lecsillapítani a kedélyeket.

- Ideges - magyarázta. - Csúnya sokk érte.

- Meghiszem azt - értettem egyet. Lehervadt az arcomról a mosoly, mivel nem sült el jól, az együttérzést viszont tovább erőltettem.

- Meg kell erősítenie az idegrendszerét, ha folyton medencékbe lökdösik. Amikor megpillantottam, mi történik, azt mondtam magamnak...

Miss Brinkmeyer, aki a palack útnak indítása után egykedvűen süllyedt vissza a párnára, most felült.

- Láttad?

- Ó, de még mennyire!

- Tudnád azonosítani a csirkefogót?

- A szellemet - javította ki Mr. Brinkmeyer, aki szeretett pontosan fogalmazni. - Bizonyára megegyezik azzal a szellemmel, amelyikről az újságban olvastunk.

- Le tudnád írni őt?

- Természetesen. Alacsony, vékony, jóképű alak finom vonásokkal.

Miss Brinkmeyer felhorkant.

- Egyáltalán nem ilyen. Hatalmas, gorilla kinézetű férfi.
- Nem hinném.
- Ugyan már! - hördült fel a nő azzal a melegséggel, melyet oly gyakran mutatott a jelenlétemben. - Ez a gyerek egy idióta.

Mr. Brinkmeyer ismét békítő szándékkal lépett fel.
- Van egy ötletem - mondta. - Nem lehet, hogy tényleg egy gorilla volt?
- Te is idióta vagy - torkolta le Miss Brinkmeyer. - Idiótább, mint a gyerek.
- Csak arra gondoltam, hogy a *Legsötétebb Afrikát* forgatják az MGM-nél...
- Ó, el ne kezdd... - szakította félbe a némber.
- Miért, talán elszökött az egyik gorilla - vetette fel a férfi tiszteletteljesen. - Bárhogy is, a fakabátok hamarosan itt lesznek. Hátha nyomra bukkannak.
- Vagy nem - kételkedett Miss Brinkmeyer, aki láthatóan kevés bizalommal viseltetett a rendőri erők iránt. - Mindegy, ezzel most ne is törődjünk. A következő miatt kérettelek: lemondtam a michigani anyákat.
- Tessék? - kiáltottam. Ez nagyszerű hír volt. - Megmondta nekik, hogy porozzanak haza Michiganbe? Pompás. Jobbat nem is tehetett volna.

- Ne beszélj úgy, mintha gyengeelméjű lennél! Természetesen nem közöltem velük, hogy utazzanak vissza Michiganbe. Holnapra halasztottam a fogadást. Túlságosan feldúltnak érzem magam ahhoz, hogy ma találkozzam velük.
- És a szoboravatásra sem jöhetsz - tette hozzá Mr. Brinkmeyer. - Milyen kár!
- Persze hogy nem. Csak remélni tudom, hogy te és a gyerek nem szúrjátok el a dolgot. Nos, ez minden. Vidd el innen! - utasította az öccsét, majd lehunyta szemeit, miután rövid, iszonyodó pillantást vetett rám, és ernyedten visszahanyatlott

a párnájára. - Még a látványától is rosszul vagyok. Azt hiszem, az a bárgyú nézése teszi. Kísérd vissza a szobájába, és tartsd ott készenlétben, míg nem kell a stúdióba mennie.
- Igen, kedvesem - fuvolázta Mr. Brinkmeyer. - Rendben, kedvesem. Te pedig próbálj meg aludni egy jót.

Ezzel kivezetett a szobából. Ameddig be nem csukódott mögöttünk az ajtó, csendes, komoly magatartást tanúsított, ahogy az elvárt egy, a nővére betegágyától lábujjhegyen távozó öcstől. Nem is viselkedhetett volna ennél szebben. Kint, a folyosón azonban már kissé felszabadultabbnak mutatkozott, amikor pedig elértük a szobámat, úgy sugárzott az arca, mint a felkelő nap, és hátba veregetett.
- Hurrá! - örvendezett.

A hátba veregetés olyan szívélyesre sikeredett, hogy körbepörögtem a hálóban. Egy fiókos szekrénynek ütköztem, majd érdeklődve fordultam meg.
- Parancsol?
- Nem jön a szoborhoz.
- Hallottam.
- Tudod, mit jelent ez? - kérdezte Mr. Brinkmeyer, mialatt ismét hátba akart verni, de ügyes lábmunkámnak köszönhetően jó pár centiméterrel elvétette a célt. - Azt jelenti, hogy nem kell zsakettet és keménygallért felvennem.
- Valóban?
- És nem kell gardéniát kitűznöm.
- Tényleg?
- És nem kell kamáslit vennem.

Lelkesedése fertőzőnek bizonyult.
- És a puszi! - sipítottam. - Kihagyhatjuk a puszit?
- Ki hát!
- Mindössze pár udvarias biccentést váltunk, ugye?
- Úgy van.

- Ha jobban belegondolok, miért nem ugorjuk át az egész undok virágcsokor-jelenetet?

Úgy tűnt, arra nem volt felkészülve, hogy idáig merészkedjen. Megrázta a fejét.

- Nem. Azt hiszem, meg kell tartanunk a virágcsokros ügyletet. Erről biztosan írnának a csöpögős történetek után ácsingózó újságírók, és ha a nővérem nem látja a holnapi lapokban, kérdezősködni fog.

Beláttam, igaza van. A nagy filmvállalatok elnökei nem ostobák.

- Igen - ismertem el. - Való igaz.

- De semmi puszi.

- Semmi puszi.

- És semmi keménygallér, semmi gardénia, semmi kamásli. Hurrá! - kurjantotta újfent, és eme vidám hangulatában hagyott magamra.

Miután távozott, egy rövid ideig felettébb fellelkesülve járkáltam fel-le a szobában. Igaz, jövőbeli kilátásaim nem vesztették el minden sötét vonásukat. A michigani anyák találkozóját mindössze elhalasztották, nem törölték, a szobor orra még mindig vörösen virított, és két varangyom is szabadon kószált. De a balsors már alaposan kiokított arra, hogy minden apró szerencsemorzsáért is hálásnak kell lennem. Az elképzelés pedig, miszerint T. P. Brinkmeyer nem fog cuppanós csókot nyomni az arcomra a nyilvánosság előtt, elég volt ahhoz, hogy gazella módjára szökelljek körbe-körbe a hálómban.

Miközben így szökelltem, egyszer csak megállított a szekrényajtó óvatos nyílása. A következő pillanatban egy fej tűnt elő. Annak ellenére, hogy gazdája nemrég borotválta le a bajuszát, minden nehézség nélkül felismertem az arcot.

- Hello! - köszönt a felbukkanó Cooley gyerek. - Na, mizújs?

Felháborodás hulláma söpört végig rajtam. Nem felejtettem el ugyanis a telefonbeszélgetésünk során tanúsított viselkedését.
- Ne törődj vele! - mondtam fagyosan. - Mi az ördögért tetted le a kagylót, amikor beszéltem hozzád? Mi van azzal a pénzzel?
- Pénz?
- Kifejtettem neked, hogy pénzre van szükségem a szökéshez.
- Ó, szóval pénzt akar, mi?
- Persze, szükségem van rá. A lehető legvilágosabban magyaráztam el neked a helyzetet. Ha nem jutok hozzá egy kisebb összeghez a következő néhány órában, kárhozat vár rám.
- Értem. Hát, most egy penny sincs nálam, de majd küldök egy keveset. Úgy éreztem, rosszul ítéltem meg a fiút.
- Megteszed?
- Természetesen. Egyet se aggódjon! Hallotta, mi történt a kertben? Micsoda szerencse, hogy ott találtam. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen gyorsan akcióba lendülhetek. Az igazat megvallva, nem is vadásztam rá. A jegyzetfüzetemért jöttem. - Elhallgatott. - Hé, hallgassa csak! Ezek a rendőrök lesznek.
Hangok szűrődtek fel lentről. Az egyik Mr. Brinkmeyeré volt, mely azzal a mély színezetű hanggal keveredett, ami jellemzően a rendőrség tagjainak torkából tör elő. Miután az embertől egyszer elkéri a jogosítványát egy közlekedési rendőr, többé sosem vall kudarcot a hang felismerésében.
- Személyesen kellene elhoznod - javasoltam.
Nem árult el ijedtséget. Olyan benyomást keltett, mint aki uralja a helyzetet.
- Nem, uram - utasított vissza. - Itt biztonságban vagyok. Ez lenne a legutolsó hely, ahol keresnének. Talán azt képzelik, hogy már árkon-bokron túl vagyok. Fontoskodnak majd egy

sort, azután minden négyzetcentimétert átkutatnak, átfésülik a várost. Szóval, pajtás, szenzációsan érzem magam. Kitűnően szórakozom. Úgy ám! Az a két csóka tegnap, egy pár gyártásvezető ma délelőtt, és most Brinkmeyer mama. Ezt nevezem én remek ütőhatékonyságnak. Maga hogy boldogul?

Örültem, hogy kiönthettem a szívem egy megértő fülnek. Előadtam neki Chaffinch történetét, ő pedig udvariasan az együttérzéséről biztosított. Elmeséltem a varangyokat, mire úgy reagált: bármi történjék is, vigasztaljon a tudat, hogy szép, derék munkát végeztem. Amikor pedig Ann elbocsátását újságoltam neki, egy kézlegyintéssel félresöpörte a témát.

- Ügyes lány. Talál majd sajtóügynöki állást. Mellesleg, még be sem avattam magát az ügybe.

- Ann elárulta.

- Ó, tényleg? Akkor rendben van. Hát, remélem, hogy révbe ér. Ő az egyik legjobb. Ugyan nem mondta, hogy kinek a sajtóügynöke akar lenni, de valami nagy sztárnak, gondolom. Biztos boldogulni fog.

Tudomására hozhattam volna, hogy Ann jövendőbeli munkaadója April June, de bölcsebbnek tartottam elhallgatni ezt az információt. Tapasztalatból tudtam, hogy April June nevének említésére valószínűleg valami ízléstelen megjegyzés hagyja el a száját, ami minden bizonnyal foltot ejtene újdonsült baráti viszonyunkon. Nem vágytam arra, hogy le kelljen szidnom holmi oktalan beszédért, mikor életbevágó volt, hogy megbékítsem, és ne adjak neki okot arra, hogy meggondolja magát a pénzzel kapcsolatban. így mindössze azt feleltem óvatosan: - O, aha -, majd egy olyan téma felé tereltem a társalgást, mely különösképpen érdekelt: a pattanásos fiú rejtélyére.

- Épp az imént jártam kint a kertben, és a túloldalon egy pattanásos arcú fiú tűnt fel, aki „Hé!"-t kiáltott. Ki lehet ő? Úgy tűnt, ismer téged.

Eltöprengett.
- Pattanásos?
- Igen.
- Milyen pattanások?
-A szokásos fajta. Piti pattanások. És vörös haja van.
Felélénkült az arca.
- Azt hiszem, tudom, kire céloz. Orlando Flower.
- Ki ő?
- Csak egy ripacs, aki irigyli színésztársa tehetségét. Ne is figyeljen rá! Ő egy senki. Egyszer együtt forgattunk, és most azt hiszi, annak idején lefizettem a vágókat, hogy vágják ki a legjobb jeleneteit. Mondott mást is a„Hé!"-n kívül?
- Kis lordnak hívott.
- Akkor biztosan Orlando Flower volt az. Mindig is így szólított. Nem kell miatta aggódnia. Korábban folyton naranccsal hajigáltam a szerencsétlen balekot.
- Milyen különös egybeesés! Én is narancsokat vágtam hozzá.
- Ennél jobbat nem is tehetett volna. Csak így tovább! Pontosan ez kell neki. - Elcsendesedett, és az ablakhoz lépett; fürkésző tekintettel pásztázta végig a lenti terepet.
- A zsaruk látszólag lekoptak. Én is hamarosan meglépek. De előbb adja ide azt a jegyzetfüzetet.
- Jegyzetfüzetet?
- Azt. Hiszen mondtam, hogy azért jöttem.
- Milyen jegyzetfüzet?
- Azt is elárultam. Nem emlékszik? A fogorvosi váróban beszéltem róla. A jegyzetfüzet, melybe azon madarak nevét írtam fel, akiket orrba gyűrni készültem.
Nyugtalanul néztem rá. Régi félelmem, miszerint a Havershot név csorbát szenved, újra mozgolódni kezdett. Akármilyen előélete is volt, immár ő a családfő, és bárminemű esetleges tömlöcbe vetés rossz fényt vetne a büszke Havershot

névre. Saját állítása szerint jogi procedúrának nézhet elébe egy sajtóügynök, egy rendező, két gyártásvezető és a Miss Brinkmeyer ellen elkövetett minősített súlyos testi sértés bűntette miatt, és most újabb kihágásokat fontolgatott.
- Nem akarhatsz még több embert orrba vágni - igyekeztem lebeszélni.
- De, sokkal több embert akarok orrba vágni - felelte lelkesen.
- Mi haszna a maga csodálatosan hatalmas ütéseinek, ha nem osztogathatom őket? Van még egy halom fickó azon a listán, de a súgópéldány nélkül úgy néz ki, képtelen vagyok felidézni őket. Szóval adja elő!
- De hát fogalmam sincs, hol van az istenverte jegyzetfüzeted.
- A hátsó nadrágzsebében van.
- Hogy, ebben a hátsó nadrágzsebben?
- Ott, bizony. Nyúljon érte, haver!
Kívánságának megfelelően érte nyúltam, és meg is találtam. Meglehetősen elegáns kis füzet volt, ízléses mályvaszínű puha bőrbe kötve, ezüst galambokkal a borítóján. Érezhető örömmel vette át.
- Bravó, öcsi! Louella Parsonstól kaptam egyszer karácsonyra - tette hozzá, majd szeretetteljesen megsimogatta. - Azt kérte, szép gondolatokat írjak bele. És mit tettem? Csupa csodaszép gondolattal töltöttem meg. Kösz - vetette oda. - Viszlát!
Az ablak felé indult.
- És akkor most rögtön küldöd a pénzt egy futárral? - kérdeztem. Nem akartam, hogy hiba csússzon a dologba.
Már fél lábbal a párkányon állt, de ekkor visszafordult.
- Pénzt?
- A pénzt, amit kölcsönadsz.
Szívből felnevetett. Valójában úgy kacagott, mint egy nyomorult hiéna.
- Idehallgasson! Csak ugrattam, amikor azt ígértem, kölcsönadok magának.

Megtántorodtam.
- Hogy?!
- Persze. Csel volt az egész. Bepaliztam, hogy megszerezzem a jegyzetfüzetet. Hülye lennék kölcsönadni. Megtartom magamnak. - Elhallgatott. A füzetet lapozgatta, majd hirtelen elégedett mosolyra húzódott a szája. - Nahát, micsoda meggondolatlanság! Nem lehetek ekkora fajankó! Hogy is felejthettem el őt? Hiszi vagy sem, teljesen kiment a fejemből, hogy akit mindig is orrba akartam gyűrni, az April June.

Újra megtántorodtam. A gyerek, a jegyzetfüzet és a szoba szinte forgott körülöttem. Olyan érzésem támadt, mintha ez a rémes beszéd ökül módjára hatalmas csapást mért volna a mellényem harmadik gombjának tájékára.

Amíg ki nem ejtette eme szörnyű szavakat, gondolataim a pénzzel kapcsolatos árulás rémülete körül jártak.

Eszembe sem jutott, hogy még ennél is mélyebbre tud süllyedni becstelenség tekintetében. Minden pénzügyi aggodalmam elszállt.

Fojtott kiáltást hallattam.

Kissé önvádlón csettintett a nyelvével.

- Képes voltam ezekre a senkikre pazarolni az időmet, amikor pedig rögtön neki kellett volna megadnom a magáét. Nos, már itt sem vagyok. Megyek, és kezelésbe veszem.

Megtaláltam a hangomat.
- Nem, nem!
- Hogy?
- Ugye nem teszed meg?
- Dehogynem.
- Ilyen ördögi vagy?
-Arra mérget vehet. Pillantson bele a mai lapokba!

Zsebre vágta a füzetet, a másik lábával is kilépett a párkányra, és már el is illant.
Egy pillanattal később ismét felbukkant a feje.

- Tudtam, hogy akartam még mondani valamit. Legyen óvatos Tommy Murphyvel!

Megint eltűnt. Hallottam, ahogy mászik, majd tompa puffanás következett.

A kölyök földet ért, és elindult irtózatos küldetésére.

19. fejezet

Döbbenten álltam. Majd odabotorkáltam az ágyhoz, és döbbenten leültem. Halvány fogalmam sem volt róla, hogy a kis hólyag mire célzott búcsúszavaival, és nem is szándékoztam időt vesztegetni arra, hogy megfejtsem titokzatos jelentésüket. Gondolataimat teljes mértékben a szeretett nőt fenyegető veszély kötötte le. A kellemetlen kis fráter által szövögetett szörnyű gaztett járt a fejemben, amikor azon kaptam magam, hogy újra forog velem minden. Megfagyott ereimben a vér, a lelkem rémületében kiugrott a helyéről.

Ha már lelkekről van szó, fel nem foghattam, hogy az ördögbe tehetett szert a gyerek egy olyanra, mint amilyen volt neki. Első beszélgetésünk alkalmával, ha visszaemlékeznek, említést tett az ohioi Chillicothe-ban élő édesanyjáról, aki bizonyára megtanította neki a jó és rossz közti különbséget, és legalább a lovagiasság alapjait beleverte abba a kis fejébe. Az anyai gondoskodás elemi ABC-jét elvégezte, feltételezem. Tudom, ha anya lennék, legelső dolgom lenne, hogy a csemetét elirányítsam a tisztelet és hódolat terén, melyekkel a férfi tartozik a gyengébbik nemnek, illetve felvilágosítanám őt, milyen gonoszság eljátszani a James Cagney-féle rosszfiú figurát.

Azonban hamarosan leszálltam gondolataim e szerelvényéről. Az alkalom nem volt megfelelő ágyakon való

elgyengült üldögélésre és anyákról való meditálásra. Tudtam, hogy Aprilt figyelmeztetni kell, méghozzá késlekedés nélkül. Haladéktalanul meg kellett találnom őt, hogy tájékoztathassam arról, ha netalántán Lord Havershot - aki iránt nemrég mélyebb és melegebb érzéseket kezdett táplálni a puszta barátságnál - meglátogatná őt és arra utaló jeleket mutatna, hogy kartávolságon belülre akar kerülni tőle, életbevágó, hogy fedezékbe vonuljon, és tegyen egy oldallépést. Ha lehetősége van rá, érdemes lenne néhány órát vennie a menekülés és az ütések előli elhajlások alapjaiból. Kizárólag ily módon menthető meg Hollywood legkecsesebb orra a brutális támadástól, amely könnyen maradandó ferdüléshez vezethetne.

Két perccel később már a telefonfülkében tartózkodtam, és eszeveszetten forgattam a telefonkönyvet a J betű után kutatva.

Nem volt benne a lány neve. Tudhattam volna, hogy az ünnepelt hírességek ritkán szerepelnek a telefonkönyvben, így arra jutottam, hogy személyesen kell felkeresnem az otthonában. Ez a küldetés lebegett a szemem előtt, amikor kiléptem a fülkéből, majd a hallban belefutottam Mr. Brinkmeyerbe.

A Brinkmeyer-Magnifico Filmvállalat elnöke szemmel láthatóan igen komolyan gondolta ezt a zsakett- és keménygallér-elhajítási tervet. Laza és kényelmes tweed öltönyt viselt, melyet akár Omar, a Sátorgyáros is készíthetett volna, nyakát pedig bő flanelbe burkolta. Kamásli nem csúfította hegedűtok alakú cipőjét, virág nem éktelenkedett zakójának gomblyukába tűzve.

Ha onnan nem is, kezéből azonban előbukkantak virágok, melyeket most felém nyújtott.

- Szia - üdvözölt nyájasan. - Azt hittem, a szobádban vagy. Perceken belül indulnunk kell. Azért jöttem, hogy ezt átadjam.

Értetlenül bámultam a növényekre. Gondolataimba feledkeztem.

- A csokor - magyarázta.

Szórakozottan elvettem tőle, mire derűsen felnevetett. Még sosem láttam nála sugárzóbb filmvállalat-elnököt.

- Szent ég! - kiáltott fel. - Úgy ki vagy öltöztetve, mint egy kiterített gengszter. Egy színészbejárónál várakozó ipsére hajazol. Jesszus! Visszaidézed a régi időket. Amikor még a kabát- és öltönyüzletben utaztam, gyakran várakoztam a színészbejáróknál csokorral a kezemben. Emlékszem, egyszer...

Egy kézmozdulattal belefojtottam a szót.

- Az élettörténetét később, Brinkmeyer, ha nem bánja - mondtam. - Most nem érek rá.

- Hogy?

- Felettébb fontos találkozóm van. Élet-halál kérdése.

Nagy szemeket meresztett. Elméje nyilvánvalóan ködbe borult. Lerítt róla, hogy hálás lenne egy részletesebb magyarázatért.

- Hogy? - ismételte.

Bevallom, tűkön ültem. Nem azt nehezményeztem, hogy csak bámult és azt ismételgette, „Hogy?", hanem hogy mindeközben földbe gyökerezett lábakkal állt, fizikumával pedig eltorlaszolta az utat. Nem tudtam elmenni mellette, és ő nem az a fajta fickó volt, akit csak úgy félre tud lökni az ember. Ha nem rohanok el rögvest jószolgálati megbízatásomra, April June orra nem éri meg a következő másodpercet.

Nem is mertem megjósolni, mi történt volna, ha az útzár fel nem oldódik. Ekkor ugyanis szerencsére fentről metsző,

velőtrázó női sikoly hasított a levegőbe. Azonnal felismertem a hálójában varangyot találó nő szívet tépő kiáltását.

- Uram Isten! - jajveszékelt Mr. Brinkmeyer.

Minden ízében remegett, mintha a végítélet harsonáját hallotta volna.

Megfordult és nekivágott a lépcsőknek. Nem lenne tényszerű úgy fogalmazni, hogy felsuhant, mivel gondolom, már vagy harminc éve nem suhant semerre, de az ő derékbőségével rendelkező férfinak becsületére válik a fürgeség, mellyel elrajtolt. A köztem és a bejárati ajtó között álló akadály ezzel elhárult, így igen sebesen indultam meg, és mielőtt még azt mondhatnák, „fapapucs", már kint jártam a lépcsőn.

Az autó odakint állt, a sofőr a volán mögött ült mereven. Megérintettem a karját.

- Azonnal vigyen Miss April June házához! - utasítottam.

A sofőr szögletes, tömzsi ember volt, birkafaggyúpuding-szerű képpel, mely nem vezette félre szemlélőjét. Rápillantva az embernek olyan érzése támadt, hogy lassú gondolkodású férfival van dolga, és nem is tévedett. Dülledt szemekkel meredt rám.

- Mi van?

- Rögvest vigyen Miss April June házához!

- Kinek a házához?

- Miss April June-éhoz.

- Miss April June házához akarsz menni?

- Igen. Azonnal.

Töprengve beharapta az ajkát.

- Te a stúdióba mész.

- Igen, de...

- A stúdióba kell menned.

- Igen, de...

- Utasítottak, hogy állítsam elő az autót, és vigyelek el téged, illetve Mr. Brinkmeyert a stúdióhoz.
- Igen, igen. De...
- És addig nem indulhatunk, amíg Mr. Brinkmeyer nem készült el. Megmondom, mit teszek, amíg várakozunk - felelte, miközben kiszállt az autóból. - Elszavalom neked a *Gunga Dint,* rendben? És akkor az öreg elé állhatsz, és azt mondhatod neki: „Igazán figyelemreméltó sofőrje van, Mr. Brinkmeyer. Csak pazarolja a tehetségét a volán mögött. Meg kellene nézni őt egy filmben." Na, ezt figyeld! *Gunga Din,* írta a néhai Rudyard Kipling.

Némán tiltakoztam, néma tiltakozással azonban lehetetlen megállítani egy *Gunga Din-függőt.* Mély levegőt vett, és mereven felemelte az egyik karját. A másikat a hasára tette, feltehetőleg önvédelmi célokból. Így még inkább birkafaggyúpudingra hasonlított.
- *Jöhet persze sör meg gin..."*
- Nem akarok sört és gint emlegetni.
- *„Mikor biztonságban vagy odakinn..."*
- El akarok menni...
- *„És olcsó bokszmeccsekre küldenek át..."*
- Idehallgasson!
- *„De ha vízre kerül sor, te csak az öldöklést hordd!..."* Nem, úgy értem, fordítva. *‚A nyomorult bakancsát nyalod, akinek a vizet adod".*

Elvette a hasáról a karját, és felemelte - közben pedig a másikat leengedte és a gyomra fölé helyezte. Felteszem, minden szavaló él ilyen elővigyázatossági eszközökkel.

-*"India napos tájain...."* - Itt láthatóan észrevette, hogy nyugtalan hallgatóság vagyok, akinek nehéz lekötni a figyelmét, mert hozzátette: „és így tovább", mintha megérezte volna, hogy be kell sűrítenie a dolgot egy kicsit. - *„Ezredünk vízhordója volt Gunga Din..."* - fejezte be sietősen.

Elhallgatott, hogy levegőt vegyen, én pedig megragadtam az alkalmat, hogy felajánljak neki tíz dollárt, ha elvisz April June-hoz.

Az ember nem gondolná, hogy azok a szemek felcsillanhatnak, de felcsillantak.

- Nálad van?

- Nincs.

- Sejtettem, hogy nem lesz. *„Ezredünk vízhordója volt Gunga Din, ő bizony. Din! Din! Din! Te derék sánta szolga, Hé! Gyere ide gyorsan! Vizet! Hozz vizet azonnal!..."*

Lemondtam a meddő vállalkozásról. April June csodás Linden Drive-i otthona meglehetősen messze volt, és reméltem, hogy nem kell gyalog megtennem az utat, de beláttam, hogy nincs más választásom. Otthagytam őt, hadd fecsegjen a *„vastag orrú öreg hős katonákról..",* és nekivágtam a nagyvilágnak.

Alig tettem meg néhány métert, amikor egy hátam mögül felhangzó „Hé!" megállított. Visszafordultam, és egy szürke öltönyt viselő alakkal találtam szemben magam, kinek kobaltkék zoknis lába ízléses szarvasbőr cipőben végződött.

Egy pillanatig, amikor megpillantottam őt, az jutott eszembe, hogy bizonyára a lelkiismeret hangja suttogott az elcserélt gyermek fülébe, minek hatására felhagyott irtózatos tervével. Ez, mint kiderült, nem így történt. Első szavai elárulták, hogy még mindig rajta a kesztyű.

- Hirtelen eszembe jutott - mondta -, hogy nem tudom April June címét. Gondolom, maga ismeri. Hol találom azt a förmedvényt, haver?

Olyan jeges utálattal tekintettem rá, amennyire csak tőlem telt. Mélységesen felháborított. Az elképzelés, hogy elvárja tőlem - aki elárultam neki, hogy szeretem a lányt hogy együttműködjek vele undorító tervében, miszerint orrba

akarja vágni Aprilt, olyan távolinak tűnt nekem, akár a világ vége.
- Maga elmondja, én pedig csúsztatom az áhított összeget.
- Nem - utasítottam vissza határozottan. Egy pillanatra sem inogtam meg. Véleményem szerint a férfi, aki eladja a szeretett lányt aranyért, egy tetű, és ismerek pár ürgét, aki hasonlóan gondolkodik. - Nem, ki van zárva!
- Na, ugyan már.
- Nem, lakat van a számon.

Elsötétült a tekintete. Még sosem vettem észre, milyen ronda vagyok, amikor feldühítenek. Most olyannyira hasonlított egy gorillára, hogy azon sem lepődtem volna meg, ha váratlanul elkezdi verni a mellkasát, ahogy elképzelésem szerint a gorillák teszik, ha nem mennek jól a dolgaik. A látvány félelmetes volt, de furcsa módon nem ijedtséget, hanem dinamikusan növekvő szenvedélyes szerelmet éreztem April June iránt. Millióból egy olyan lány akad, aki egy gorillaképű ürgével tervezi összekötni az életét.
Ökölbe szorította a kezét, és tett egy lépést felém.
- Jobban tenné, ha kirukkolna az igazsággal.
- Fenéket.
- Mit szólna hozzá, ha orrba gyűrném?
- Ellenállok.
- Kemény fiú, mi? Mihez kezdene, ha megtenném?
- Segítséget kérnék - válaszoltam halkan. Lefelé mutattam az úton. - Megfigyelheted, hogy nem vagyunk egyedül. Látod azt a fiút, aki a lámpaoszlopnál álldogál? Egy maflás tőled, egy ordítás tőlem, és semmi kétség, neki már hűlt helye: szélsebesen hozza a rendőröket. Szavaim láthatóan kevésbé rendítették meg, mint reméltem és vártam. Mostanra már olyan képet kellett volna vágnia, mint akinek alaposan keresztülhúzták a számításait, de nem tette. Egy fikarcnyit sem tűnt letörtnek. Valójában kaján vigyor terült szét az

arcán, mint a bridzsasztalnál annak a játékosnak, akinek váratlanul sikerül bemutatnia az adut.
- Barátja?
- Nem. Még sosem láttam azelőtt. De nincs kétségem afelől, hogy van benne annyi jóindulat, hogy bármiféle maflás esetén az áldozat segítségére sietne, még ha személyesen nem is ismeri.
- Erős srácnak tűnik.
Eddig nem vettem alaposan szemügyre a fiút, most azonban megtettem, és egyetértettem vele. Fiatal kora ellenére fejlett izomzatú ifjúnak nézett ki. Nem mintha értettem volna, mi köze ennek mindehhez. Nem utaltam ugyanis arra, hogy fizikai támogatást várnék tőle.
- Igen. Tagbaszakadt gyerek.
- Meghiszem azt. Hé, mondjak valamit?
- Mondj!
Kellemetlenül elmosolyodott.
- Máris. Joey Cooley előtt egy Tommy Murphy nevű kölyök birtokolta az amerikai anyák álma címet. Azelőtt sokat hoztak a filmjei. Aztán jöttem én, őt pedig szépen kiselejtezték. Senkinek sem kellett többé, a szerződését nem újították meg, ami igen fájdalmasan érintette. Úgy ám, szörnyen fájt neki. Azóta azt hangoztatja mindenfelé, amerre csak jár, hogy a véremet akarja, és állítása szerint meg is fogja szerezni. Nos, uram, az a fiú legalább tucatszor próbált már elkapni, és higgyen nekem, csodásan cseles lábmunkám bevetésével tudtam csak távol tartani magamtól.
Mintha egy jeges kéz ragadta volna meg a legnemesebb szervemet. Kezdett derengeni a dolog.
- Az ott a lámpaoszlopnál Tommy Murphy. Ideje legnagyobb részében a ház előtt vár, reménykedik. Gondolom, látta magát kijönni és követte.

A jeges kéz szorított a fogáson. E rátermett gyerek testébe bújva egyértelműen egyenesen egy rohadt őserdőbe sétáltam, tele baljós lényekkel, melyek bármelyik pillanatban lecsaphatnak rám. Amíg nem lettem egy közülük, fogalmam sem volt róla, hogy a hollywoodi gyereksztárok élete szüntelen veszedelem. Nem lepett meg, hogy társam oly vágyakozva akart elszabadulni innen és hazatérni az ohioi Chillicothe-ba. Miss Brinkmeyer egymagában elég volt ahhoz, hogy elrontsa a kedvemet. Adjuk még hozzá Tommy Murphyt, és valami olyat kapunk, ami minden képzeletet felülmúl.

- Na mármost, ha rendes lett volna és elárulta volna, hol lakik April June, itt maradtam volna, hogy hazakísérjem. De így nem fogom. Szépen elsétálok, és magára bízom. Hacsak nem gondolja meg magát, és nem adja meg a címet.

Elismerhetik, elég borzalmas helyzet ez egy szerelmesnek. Gyors pillantást vetettem erre a Murphyre, ami csak arra volt jó, hogy megerősítsen korábban alkotott véleményemben. Említettem, hogy tagbaszakadt a gyerek, és valóban az is volt. Alacsony, nagydarab, szögletes testű suhanc. Akár a sofőr fia is lehetett volna. És most, hogy közelebbről is megnéztem őt magamnak, feltűnt, milyen ellenséges a tekintete. Azt hiszem, nem lenne túlzás azt állítani, hogy úgy méregetett, mint egy tigris a napi betevőjét.

Megremegett a kép, ahogyan én is. Amilyen veszélyes helyzetbe került April June és én is, nem szégyellem bevallani, hogy minden porcikámban tétováztam.

Végül a szerelem diadalmaskodott az önérdek felett.

- Nem - jelentettem ki. - Semmiképpen sem.

- Komolyan gondolja?

- A lehető legkomolyabban.

Megvonta a vállamat.

- Oké, ahogy tetszik. Hát, uram, semmi pénzért sem lennék most a helyében. De nem ám! Mert nem csak Tommy Murphyről van szó. Amikor ide tartottam, Orlando Flower ólálkodott a közelben. Ő talán még keményebb gyerek, mint Tommy, de tényleg. Bár nem tudom. Nehéz eldönteni. Szóval nem lennék a helyében. De ahogy akarja.

Egy újabb gúnyos vigyor után elszelelt, én pedig olyan egyedül maradtam, mint a kisujjam.

Kivéve persze ezt a hólyag Murphyt, aki most fénysebességgel tartott felém. A szemei komiszul csillogtak, vagyis inkább villogtak, illetve villámokat szórtak, és az ajkát nyalogatta. Olyan fiúnak látszott, mint akinek valóra vált az álma, és megtalálta a boldogság kék madarát.

20. fejezet

Miközben farkasszemet néztem ezzel a Murphyvel, amint megállt előttem és felmérte a köztünk lévő távolságot, rettentő nehezemre esett elhinni, hogyan lehetett valaha is az amerikai anyák álma. Az amerikai anyák bizonyára ostobák, véltem. A fiú látszólag egyetlen szerethető tulajdonságnak sem volt birtokában. Mintha egyenesen egy gengszterfilmből lépett volna ki. Egyáltalán nem az a fajta alak, akit az ember szívesen elvisz a klubjába.

Hátráltam egy lépést. Illetve igazából több lépést. És miután már vagy nyolc lépést hátráltam, puha lett a lábam alatt a talaj. Észrevettem, hogy a füvön állok. Létezik egy szabály Beverley Hillsben, nem tudom, ismerik-e, mely szerint a háztulajdonosoknak bizonyos távolságot kell tartaniuk az úttól a rezidenciájukig, illetve helyes kis pázsitot kell telepíteniük elé, én pedig válsághelyzetemben baromira örültem ennek. Nyilvánvalónak tűnt, hogy a közeljövőben jó sok esésre

leszek kárhoztatva, és bármi, ami feltehetően tompítja ezeket az eséseket, igencsak a hasznomra válik majd.

Meg kell említenem, hogy eddig a pillanatig az események csendben zajlottak, amit csupán a Murphy bandita vészesen ziháló légzése és az én halk fogvacogásom tört meg. Eszembe ötlött, hogy egy kis csevej enyhíthetne a feszültségen. Gyakran segít. Indíts el egy beszélgetést, és mielőtt ráeszmélnél, hol vagy, már felfedeztétek a közös ízlésbeli pontokat és összehaverkodtatok az ellenséggel.

Barmy Fotheringay-Phipps mesélte egyszer, hogy egy alkalommal összetűzésbe került egy acéltekintetű pofával, aki két font hat shilling tizenegy pennyt akart kiszedni belőle bizonyos leszállított áruk ellenértékeként, neki viszont sikerült a lóversenyek témája felé terelgetnie a beszélgetést, és rávette, hogy fogadjanak az aznap délutáni, Hurst Parkban megrendezésre kerülő futam résztvevőire. Tíz perccel később pedig már ott tartottak, hogy az ürge meghívta Barmyt egy korsó barna sörre egy közeli fogadóban, ráadásul ő, Barmy, megvágta a pasast öt fontra a következő szerdáig.

Persze ilyen vidám végkifejletre azért nem számítottam, mivel nem vagyok és soha nem is voltam olyan aranyszájú szónok, mint Barmy, de úgy véltem, kisülhet valami jó egy társalgás kezdeményezéséből, így egy újabb lépést hátráltam, és sikerült egy barátságos mosolyt megvillantanom.

- Nos, kisember - fogtam bele B. K. Burwash stílusáról mintázva. - Mi az, kisember?

Semmiféle enyhülést nem észleltem a viselkedésében. Továbbra is zihálva lélegzett. Ekkor egy kisebb társalgási vákuum keletkezett.

- Nem maradhatok sokáig - törtem meg a csendet, mely azzal fenyegetett, hogy hamarosan kínossá válik. - Programom van. Örültem a találkozásnak.

Megkíséreltem elmenni mellette. Azonban kiderült, őt pont olyan nehéz megkerülni, mint Mr. Brinkmeyert. Habár termetükben különbözőek, mindkettejüknek megvolt az a tulajdonsága, hogy látszólag minden járatot eltorlaszolnak. Amikor én jobb felé mozdultam, ő balra húzódott, és amikor én balra próbálkoztam, ő jobbra zárta el az utat. Így megint egymással szemben találtuk magunkat. Ismét tettem egy kísérletet.

- Szereted a virágokat? Kéred ezt a csokrot?

Láthatóan nem kérte. Amikor nyújtottam felé a csokrot, ő kiverte a kezemből, és az émelyítő agresszivitás, amellyel így tett, csak még jobban növelte szorongásom. Lehajoltam, felvettem, és újra próbálkoztam.

- Kérsz tőlem egy autogramot, kisember? - kérdeztem.

Amint kiejtettem a számon ezeket a szavakat, ráeszméltem, hogy rosszat szóltam. Kétségtelenül az autogram témája volt az, amit legutoljára kellett volna feldobnom. Tagadhatatlanul túlságosan fájdalmas és provokatív. Volt idő, amikor az előttem álló fiúnak addig kellett aláírásokat osztogatnia a rajongóinak, amíg bőrkeményedés nem lett az ujjain, de amióta a kis Joey Cooley berobbant a filmvászonra, nem kap efféle kéréseket. Az autogram említése ezért a letűnt dicsőség fájdalmas emlékeit keltette életre benne - más kifejezéssel élve: feltéptem a régi sebet.

Ha erre nem jöttem volna rá magamtól, a reakciója ráébresztett volna arra, hogy elszóltam magam.

- Autogram! - hörögte kellemetlen, halk, morgó hangon, amely mintha a szája bal szegletéből érkezett volna. Szemei vérszomjasán villogtak, én pedig újfent hiába kerestem magyarázatot arra, hogy az amerikai anyák hogyan lehetnek jó véleménnyel róla.

Megszólalt. Jól beszélt, igazán flottul - mint kiderült, túlságosan is flottul, mivel a terveit és céljait felvázoló szónoklat miatt elnapolta az azonnali cselekvést.
Talán felfigyeltek már arra, hogy milyen gyakran szerepel ugyanaz az epizód a detektívtörténetekben. Mindig adva van egy gonosztevő, aki a hőst hozzákötözi egy székhez vagy egy ágyhoz, és nekiesik valami tom pa tárggyal. De ahelyett, hogy belevágna, a szegény tökfilkó csak rendületlenül beszél. Ilyenkor a néző szinte a fülébe súgná: „cselekedj, ember, cselekedj! Ne pazarold a drága idődet gúnyolódásra!", mert ha vesztegeti az időt, valaki biztosan felbukkan, és megzavarja a párost. De mindig csak dumál, és ez okozza a vesztét.

Ez alkalommal is így esett. Egy Tommy Murphynél megfontoltabb ember felismerte volna, hogy a leghelyesebb, ha rögtön nekiugrik a lényegnek. Ő azonban nem így tett, hanem inkább dacosan azt fejtegette nekem, mihez is fog kezdeni, ha végre nekiveselkedik.

A következőket mondta azon a rekedt, kellemetlen hangon, amely arra engedett következtetni, hogy a mandulái befelé nőttek:

- Autogram, mi?

Ezután megismételte:

- Autogram, mi?

Majd:

- Ne izgassanak az autogramok.

Ezt követően:

- Ennyit az autogramjaidról. Tudod, mit csinálok most veled? Alaposan elagyabugyállak, ha bárki kérdezné. Van fogalmad róla, mit teszek veled? Kiverem belőled a lelket is. Úgy kifektetlek, hogy olyan lapos leszel, mint csuka a jégen. Úgy ellátom a bajodat, hogy senki sem fogja azt kérdezni rád

nézve: „Hát nem aranyos?", mert nem lesz arcod, ami aranyos lehetne. Tudod, mit művelek veled? Én...

Ekkor elhallgatott - na nem azért, mert befejezte volna, mert bizonyára még rengeteg mondanivalója volt, hanem azért, mert a talaj, amelyen álltunk, kisebbfajta robbanást produkált.

Tudniillik Beverley Hills pázsitjaiban kis fém hogyishívjákok vannak elrejtve - lyukkal a közepükön -, amelyek öntözési célokat szolgálnak. Egy forgatás egy csapon, és az egész berendezés valóságos szökőkúttá változik. Most is ez történt. A tudtunk nélkül valami rejtélyes japán kéz működésbe hozta a gépezetet, és ott álltunk mi, az események kellős közepében.

Nem mintha ez engem olyan rosszul érintett volna. A folyamatos hátrálási politikámnak köszönhetően időközben olyan területre értem, ami kivételesen viszonylag száraznak bizonyult. A hólyag Murphy azonban éppen az egyik kis izé fölött állt, minek következtében pont a szemébe kapta a vizet. Ironikus módon azok után, amit mondott, neki látták el a baját.

Így a figyelme elterelődött. Senki sem hibáztatható azért, ha a gondolatai elkalandoznak, amikor hirtelen majd egy liter vizet kap a képébe, és egy pillanatra bizony Tommy Murphy gondolatai is elkalandoztak. Toronymagasra ugrott, én pedig igen mozgékonnyá és igazi stratégává váltam. Amíg ő még a levegőben tartózkodott, én már árkon-bokron túl jártam, pontosabban az úton. Átfutott az agyamon, hogy a Cooley gyerek e módszer segítségével tudott már több alkalommal is megmenekülni a zavarba ejtő helyzetek elől.

Eddig a percig, eltekintve egy kevéske kis mindennapos narancshajigálástól, nem volt lehetőségem kipróbálni új testemet, így még nem tudtam, hogy mire képes. A tükör azt mutatta már korábban, hogy eléggé tetszetős, és már arra is ráébredtem, hogy nem kevésbé izmos. Felbuzgón bennem a

hála, mert most megtapasztaltam, hogy úgy tudok futni, mint a nyúl. A síkpályás sprintelésben a legjobbak közé tartoztam.

Fenséges tempóban suhantam végig az utcán. Barbár hangokat hallottam a hátam mögül, melyek elárulták, hogy a hajtóvadászat megindult, ennek ellenére nem igazán tartottam attól, hogy ne tudnám legyőzni üldözőmet. Ezek a tömzsi, nagydarab kölykök legjobb formájukat hozva is csak másodosztályú lovak.

Az állapotfelmérésem helytállónak bizonyult. Klasszisteljesítmény. Számos testhosszal vezetve futottam be a Linden Drive-ra, és olyan hatalmas előnyöm volt, hogy akár laza gyeplővel is beérkezhettem volna a célba, amikor valaki nekem ütközött, minek hatására fejest ugrottam egy bokorba.

Amikor végre sikerült kihalásznom magamat a bokorból és felálltam, Orlando Flower bőségesen pattanásos arcába bámulva találtam magam.

Helyzetem ennek megfelelően pontosan megegyezett ama Afrika-kutatóéval, aki miután elinalt egy támadásba lendülő orrszarvú elől, és éppen azt kezdené gondolni, mennyire hiper-szuper minden, felfedezi, hogy farkasszemet néz egy emberevő pumával.

Tommy Murphyhez hasonlóan Orlando Flower is beszédes kedvében volt. Velem szemben állt, és bár hol ökölbe szorította a kezét, hol kiengedte a szorítást, a társalgás kedvéért ő sem lépett a tettek mezejére.

- Hé! - üvöltötte.

Emlékezetes, hogy előző találkozásunk alkalmával „Hé!" kiáltásával egy hasonlóan életerős „Hé!"-vel szegültem szembe. Akkor azonban egy masszív fal választott el minket egymástól, anélkül pedig szokatlanul kicsinek éreztem magam a visszabeszéléshez. Ilyen kis távolságból nézve volt valami szörnyen nyugtalanító azokban a pattanásokkal körülvett, közel ülő zöld szemekben. Joey Cooley is

tanácstalannak vallotta magát azt illetően, hogy vajon ez a fiú vagy Tommy Murphy-e a keményebb legény, és én is ilyen nehézségekkel küzdöttem e kérdésben. De egy dologban biztos voltam. Nem mertem „Hé!"-t kiáltani neki. .
Fenntartottam a kínos csendet, mire ő újra hé-zett egyet. Miközben így tett, rekedt ordítás hallatszott az út felől. Tommy Murphy közeledett nehézkesen vágtatva. Odaért hozzánk és fújtatva megállt, szemmel láthatóan kimerítőnek találta az utat. Beletelt néhány másodpercbe, mire meg tudott szólalni. Amikor sikerült neki, ezt mondta: „Hé!" A Flower fiú elégedetlenkedett a félbeszakítás miatt.
- Nos? - kérdezte maróan.
- Szállj le róla! - követelte.
- Ki, én? - kérdezett vissza Orlando Flower.
- Ja, te - felelte Tommy Murphy.
Orlando Flower barátságtalanul nézett rá.
- Na? - szegezte neki ismét.
- Na - jelentette ki Tommy Murphy.
- Na? - kötötte az ebet a karóhoz Orlando Flower.
- Na - ismételte Tommy Murphy.
Felfüggesztették a beszélgetést.
- Én láttam meg előbb - érvelt a Murphy kölyök.
Kiváló jogi észrevétel volt ugyan, de a Flower fiúnak megvolt rá a válasza.
- Ó, valóban?
- Ja.
- Én kaptam el, nemde?
- Én láttam meg előbb, nem igaz?
- De én kaptam el, nem?
- Mondom, én láttam meg előbb.
- Én pedig azt mondom, hogy én kaptam el.
- Szállj le róla!
- Ki, én?

- Ja, te.
- Na?
- Na.
- Na?
- Na.

Mivel visszaérkeztek oda, ahonnan elindult az eszmecsere, újra elhallgattak és farkasszemet néztek egymással. Mindeközben én a háttérben maradtam, fogtam a csokrot és vegyes érzelmeket éltem át.

Ezek egyike természetesen a meglehetősen hangsúlyos rettegés volt. Távolról sem éreztem kellemesnek, hogy ott kell állnom és hallgatnom, ahogy ez a két gazfickó arról vitázik egymással, hogy melyikük jogosult megruházni engem. Ijedtségem sértettséggel és megtépázott büszkeséggel keveredett. Az egész szituáció végtelenül megalázó volt egy korábbi bokszbajnoknak.

Ezen a ponton ismét kitört a „Na"-háború.
- Na - vette fel újra a fonalat Orlando Flower.
- Na - vágott vissza Tommy Murphy.
- Na - replikázott Orlando.

Pillanatnyi csend állt be. Majd Tommy szólalt meg.
- Na - mondta úgy, mint aki valami új, eredeti riposztot talált ki.

E két kis pióca lélektana csukott könyv volt előttem. Nem tudtam követni mentális folyamataikat. Nekem úgy tűnt, mintha ez a legutóbbi „Na" semmiben sem különbözött volna korábbi társaitól, de mégis lehetett benne valami, mivel azonnali hatást gyakorolt a Flower gyerekre. Elvörösödött a pattanásai mögött, és rávetette magát ellenfelére, minek következtében egy összekapaszkodott kupac képében a földre kerültek.

Nem állítom, hogy különösképpen intelligens pasas lennék, de még a *Gunga Dint* elszavaló tökfej sofőr is rögtön rájött

volna, mi a teendő ilyen helyzetben. Csak annyi időre álltam meg, hogy gyomron rúgjam őket, majd szép csendben odébbálltam, és folytattam utamat. Amint April ajtajához értem és megnyomtam a csengőt, hátranéztem a vállam fölött. A két harcos már szétvált, felállt, és most tehetetlenül bámultak rám. Zavarba hozta őket a fürge lábmunkám és a leleményességem. Nem tartom valószínűnek, hogy két kamasz fiú valaha is vágott volna ilyen ostoba képet. Gúnyosan intettem nekik.

- Jaj! Nem magának szántam - mondtam az ajtót nyitó komornyiknak, aki meglepetten szemlélt. - Csak az út túloldalán álló ismerőseimmel csevegtem.

21. fejezet

A komornyik, miután kifejtettem neki, hogy April June-hoz jöttem, kissé habozott azt illetően, hogy vajon tanácsos-e beinvitálnia engem. April, mint elárulta, vendéget várt, és megkérte őt, hogy más látogatóknak mondja azt, nem tartózkodik odahaza. Szerencsére úgy láttam, arra a következtetésre jutott, hogy egy magamfajta tökmag nem tekinthető látogatónak, és beültetett a nappaliba. Igyekeztem levegőhöz jutni.

Amint ott ültem, cseppet sem férfiatlan érzelmek hulláma öntött el. Ebben a szobában beszéltem korábban többször is Aprillel, figyelmes füllel hajoltam felé, amikor az álmairól beszélt, én pedig az angol nemesi rangokról meséltem neki, illetve arról, hogy a grófnéknak joguk van előbb belevetniük magukat a vacsorába, mint a vikomtok feleségeinek. Bájos jelenléte átitatta a hely szellemét, és nem szégyellem bevallani, hogy felsóhajtottam. Valójában egy hajszálra

voltam attól, hogy könnyeket hullajtsak, amikor azon merengtem, mennyire reménytelen a szerelmem.

Az esélytelen sóvárgás miatti mélabúmat súlyosbította az íróasztalán megkülönböztetett helyen álló fényképem látványa. Több fénykép is helyet kapott a szobában, köztük egy nőé, „Szeretettel Mae-től" aláírással, míg mások férfiakról készültek, és a „Minden jót kíván Basil"-hoz hasonló szöveg díszelgett rajtuk, de az íróasztalon egyedül az enyém állt. A látványa egészen felvillanyozott.

És amikor azt mondom, felvillanyozott, részben jóleső érzéssel teszem ezt természetesen, ugyanakkor jeges rémület is a hatalmába kerített, amikor arra gondoltam, hogy milyen könnyen ütéstávolságon belülre kerülhetne a lányhoz a jelenlegi Lord Havershot, ha most itt lenne. Ha nem jöttem volna el, hogy figyelmeztessem, legyen résen és tartsa szemmel azt a balhorgot, elkerülhetetlenül bekövetkezett volna a legrosszabb. Szinte láttam Aprilt, ahogyan - nem tudván annak aljas fondorlatáról - örömteli kiáltást hallat a fiú láttán, és az ajtóhoz siet testőrével a nyomában, hogy üdvözölje. És akkor, amikor a lány ott áll szeretetteljes csillogással a szemében... bumm!

Hajmeresztő jelenet, tökéletesen alkalmas arra, hogy megborzongassa az embert. Talán még jobban is beleborzongtam volna, ha ekkor nem lopakodott volna a tudatomba egy furcsa érzés, amit először nem tudtam hová tenni. Aztán rájöttem. Hirtelen ráeszméltem, hogy szinte szomjan halok. Bizonyára a meleg és az iménti intenzív szabadtéri edzés tette, hogy a gégefedőm dörzspapírrá száradt. Fájdalmasan pihegtem, mint egy partra vetett hal, és olyan érzésem támadt, hogy ha nem evickélek vissza a vízbe nagyjából fél szempillantás alatt, kínok kínjai között fogok elhalálozni.

Éppen csak hogy átcikázott ez a gondolat a fejemen, amikor észrevettem, hogy a sarokban álló asztalkán igen vendégszerető módon minden hozzávaló elő volt készítve egy visszafogott dőzsöléshez. Ott volt a jó öreg borosüveg, a vén szifon, a barátságos jegesvödör; röviden, az egész miskulancia. Csábítóan hívogattak, én pedig odatámolyogtam hozzájuk, mint egy teve az oázishoz. Rögtön elkezdtem keverni magamnak valamit.

Persze tudatosulnia kellett volna bennem, hogy habár a pár pohárnyi ital utáni vágyakozás Lord Havershoté volt, a befogadóképesség viszont a kis Joey Cooley-é. Abban a helyzetben azonban, beismerem, ez nem jutott eszembe. Megtöltöttem egy kancsót, és egy hajtásra felhörpintettem a tartalmát.

Nem ízlett annyira, mint vártam, ezért ittam még egyet, hogy lássam, tényleg olyan rossz-e. Miután újratöltöttem a poharam, az asztalon heverő dobozból kivettem egy cigarettát és rágyújtottam, majd visszatértem a székemhez. Alighogy leültem, különös zúgásra lettem figyelmes a fejemben, melyet az a szokatlan, sürgős késztetés követett, hogy dalra fakadjak. Kissé meglepett a dolog, mivel a fürdőszobán kívül rendszerint nem vagyok nótázós kedvemben.

Örömmel fedeztem fel, hogy kivételesen jó formában leledzem hangilag. Tagadhatatlanul nem éppen kritikus hangulatomban értek az események, így az előadásom jóleső érzéssel töltött el. Egy régi, jól bevált kedvencemet választottam, az *Etoni evezős indulói,* ami olyan lágyan tört elő belőlem, akár a selyem, attól eltekintve, hogy észrevettem, hajlamos vagyok a szavakat összetorlasztani egy cseppet. Az igazat megvallva egy idő után rájöttem, hogy jobban megy, ha „trallalá"-ra és „lálálá"-ra cserélem az eredeti dalszöveget, és már javában dalolásztam, miközben ritmusosan vezényeltem

a poharammal és a cigarettámmal, amikor is egy hang szólalt meg mögöttem: „Jó estét kívánok!"

Egy „trallala" közepén elhallgattam, és megfordultam. Egy idősebb nő csatlakozott a társaságomhoz.

- Ó, hello! - köszöntem én is.

- Jó estét kívánok! - ismételte. Nyájas, barátságos öreg párának látszott, azon nyomban megkedveltem. Leginkább az tetszett benne, hogy olyan képe volt, mint az én egyik hőn szeretett lovamnak odahaza. Így olyan érzést keltett bennem, hogy barátok között vagyok.

A Havershotok ösztöne azt diktálja, hogy az ellenkező nem egy tagjának a szobába lépésekor természetesen lőjenek ki, mint a rakéta. Ezért nem kicsit jöttem zavarba, amikor éreztem, hogy erre nem vagyok képes. Jó párszor nekifutottam a dolognak, de mindannyiszor visszarogytam. A jó öreg gavallérösztön teljes gőzzel működött, a lábízületek azonban megmakacsolták magukat.

- Higgyen nekem, szörnyen restellem - szabadkoztam - de úgy tűnik, nem bírok felállni.

- Kérem, ne zavartassa magát.

- Gondolom, egy leheletnyi isiász.

- Nem kétséges.

- Vagy lumbágó.

- Nagyon valószínű - nyerítette nagylelkűen. - A nevem Pomona Wycherley.

- Örvendek. Az enyém...

- Ó, nem szükséges bemutatkoznia, Mr. Cooley. Lelkes rajongója vagyok. Miss June-t keresi?

- Igen. Azért jöttem, hogy...

- És milyen csodás virágokat hozott neki - áradozott, mikor megpillantotta a csokrot, mely a székem mellett hevert kissé megtépázva az őt ért iménti hányattatások miatt. - Milyen édes!

Az ötlet, hogy nagyrabecsülésem jeléül April kezébe nyomjam a csokrot, addig még nem jutott eszembe, most viszont már láttam, milyen pompás elképzelés.
- Maga szerint tetszene neki?
- Bizonyára. Látom, nagyon ki van melegedve, Mr. Cooley. Sietett?
- Az nem kifejezés. Valójában csirkefogók kergettek. Egy Tommy Murphy nevű fiú...
- Ó, szóval Tommy Murphy üldözte?
- Hallott már róla?
- Ó, igen. Egész Hollywood róla beszél. Úgy tudom, valamelyik hollywoodi stúdióban fogadást kötöttek arra, hogy elkapja-e önt.
- Rettentően förtelmes ízlése van egyeseknek.
- De ugye nem kapta el?
- Nem, de ez csak ideiglenes. Megléptem előle. Egy Orlando Flower nevezetű kölyök elől is sikerült megszöknöm. Szóval mindkettejüket leráztam. Kemény sprintet kívánt meg a dolog, ezért, ahogy mondta, kimelegedtem.
- És kevert magának egy italt?
Elpirultam. A szavai ráébresztettek, milyen hanyag voltam.
- Nos, megkínálhatom? - ajánlottam fel.
- Nem kérek, köszönöm.
- Ugyan, ne kéresse magát!
- Tényleg nem kérek.
- Biztos benne?
- Igen, köszönöm. Még korai az este, nem gondolja?
- Valóban? - kérdeztem vissza csodálkozva. - Bevett napszak a kortyolgatásra, nemde?
- Úgy beszél, mint egy szakértő. A napnak ebben a szakában mindig kortyolgat, ahogy maga fogalmaz?
- Ó, arra mérget vehet.
- Érdekes. Whisky?

- Mint általában.
- És látom, dohányzik is.
- Ó, igen. Elég keményen.
- Mindig cigaretta?
- Csak elvétve cigarettázom. Jobb szeretek pipázni.
- Nahát, nahát. A maga korában?

Nem értettem - talán mivel a fejzúgás felerősödött. Borotvaéles elmém mintha eltompult volna.

- Az én koromban? - fortyantam fel. A fenébe is, huszonhét éves vagyok!
- Hogy?
- Hát persze. Huszonnyolc leszek márciusban.
- Nahát! Sosem gondoltam volna.
- Nem?
- Nem.
- Sosem gondolta volna?
- Semmiképpen sem.

Fogalmam sincs, miért tartottam ezt szörnyen nevetségesnek, de olyannyira mulattatott a dolog, hogy szívből jövő hahotázásban törtem ki. Alighogy abbahagytam, nagy levegőt vettem, hogy belekezdjek egy következőbe, amikor kitárult az ajtó és April lépett be. Eszméletlenül festett leheletvékony ruhájában. Nem csodálkoztam volna, ha sifon, vagy valami hasonló. Bárhogy is, selyemfinomsága úgy illett törékeny bájához, mint a pinty.

Arról beszéltem, hogy belépett, de nem egészen így történt. Megállt a küszöbön, maga elé meredt merengve, mintha csodaszép ábrándozásba merült volna. Ekkor azonban szabadjára engedtem egy második röhögéssorozatot is, ami láthatóan ágyúlövésszerű hatást gyakorolt rá. Úgy megriadt, mintha rajzszögbe lépett volna.

- Te! - mennydörögte fura hangon. - Mit keresel itt?

Belekortyoltam a szódás whiskymbe.

- Életbevágóan fontos ügyben jöttem - feleltem nagy komolyan.

Bosszantott, hogy a mondat egy szóba sűrítve hagyta el a számat.

- Életbe-vágóan fon-tos ügy-ben jöt-tem - ismételtem, ezúttal jobban artikulálva.

- Tüneményes csokrot hozott magának - vette át a szót Miss Wycherley.

A csokor azonban mintha nem nyűgözte volna le. Nem éreztem magamban elég erőt ahhoz, hogy felvegyem, de sikerült előrerugdosnom. Amennyire meg tudtam ítélni, April meglehetősen távolságtartóan vette szemügyre a virágokat. Szemmel láthatóan nem örült valaminek. Nyelt egyet-kettőt, mintha valami erőteljes érzelmen próbálna úrrá lenni.

- Hát, itt nem maradhatsz - bökte ki nagy sokára, jelentős erőfeszítés árán. - Miss Wycherley azért jött, hogy interjút készítsen velem.

Ez felkeltette az érdeklődésemet.

- Szóval maga újságíró, vén csataló? - kérdeztem.

- Igen. A Los Angeles-i Krónikától vagyok. Esetleg készíthetek rólad egy fényképet?

- Tessék csak!

- Nem, ne tedd le a poharat! Ahogy vagy. A cigarettát visszatehetnéd a szádba, azt hiszem. Úgy, pompás!

April mély levegőt vett.

- Netán szeretné, hogy magukra hagyjam önöket? - kérdezte.

- Ó, ne menjen, kérem! - marasztaltam kedvesen.

- Nem, nem - tiltakozott Miss Wycherley is. - Mind-kettejükkel szeretnék interjút készíteni. Hihetetlen szerencse, hogy így itt találtam mindkettejüket.

- Pontosan - értettem egyet. - Két csapást egy léggyel. Pokolian jó ötlet. Folytassa! - kértem, majd lehunytam a szememet, hogy jobban tudjak figyelni.

A következő, amire emlékszem, hogy kinyitottam a szemem, és úgy éreztem, egészen kitisztult a fejem. A különös köd már felszállt. Ezt annak tudtam be, hogy elszundíthattam pár percre. Amikor magamhoz tértem, April beszélt éppen.
- Nem - mondta édes, halk hangon -, én sosem voltam olyan lány, aki csak saját magára, illetve a karrierjére gondol. Számomra a film jelent mindent. Kizárólag a filmvilág sikeréért dolgozom, a személyes előnyszerzés meg sem fordul a fejemben. Sok lány tiltakozott volna az ellen, ahogyan az utolsó filmemben a rendező előtérbe helyezte a kis Joey Cooley-t, és a legjobb jeleneteket neki adta. - Ezen a ponton elhallgatott, és szeretetteljesen pillantott irányomba. - Ó, hát felébredtél? Igen, rólad beszélek, te drága kis filmbitorló - duruzsolta olyan pajkos mosollyal, hogy kis híján a lábai elé vetettem magamat. - Kis szörnyeteg filmtolvaj, nem igaz?
- Kétségtelenül uralta a filmet - hagyta annyiban a lófejű nő.
- Én pedig fel sem fogtam! - nevetett fel April ezüstös csilingeléssel a hangjában. - Persze már az elején láttam, mivel próbálkozik a rendező, de azt mondogattam magamnak: „Mr. Bulwinkle tapasztalt ember. Tudja a dolgát. Ha Mr. Bulwinkle úgy kívánja, hogy a háttérbe vonuljak a siker érdekében, akkor legyen." Beláttam, hogy csakis a film sikere számít. Nem tudom, érti-e, mire célzok.

Miss Wycherley pontosan értette, mire céloz, és hozzáfűzte, hogy a lány becsületére válik a dolog.
- Ó, nem - álszerénykedett April. - Ez abból következik, hogy művész vagyok. Ha művész az ember, megszűnik egyéniségként létezni. Mindössze a film része.

Itt nagyjából véget is ért az ő magánszáma, mert ekkor Miss Wycherley észrevette, hogy oszladozik szememen a homály, és felém fordult, hogy megismerje az én nézőpontomat is. Mivel történetesen igen határozott véleményem van a filmvilágról, innentől fogva tulajdonképpen uraltam a

beszélgetést. Kifejtettem neki, mit tartok elítélendőnek, és - talán éles, de mindenképpen helytálló - személyes kritikát fogalmaztam meg néhány sztárral kapcsolatban, szóval dióhéjban kifejezve kezembe vettem a gyeplőt. Örültem a lehetőségnek, hogy hangot adhatok a nézeteimnek, mert bármikor, amikor korábban a Parazita Klubban próbáltam ugyanezt tenni, hallgatóságom mindannyiszor hajlamos volt belém fojtani a szót azzal, hogy duguljak el.

Így tartottam egy közel tízperces, alaposan felépített, logikusan alátámasztott beszédet, majd Miss Wycherley felállt, lelkendezett egy sort, hogy milyen érdekfeszítő véleményeket hallott, illetve kijelentette, hogy biztos benne, kiváló anyagot gyűjtött a másnapi újság számára, mindazonáltal most vissza kell mennie az irodájába, hogy megszerkessze a cikket. April kikísérte a bejárati ajtóig, mialatt én kikászálódtam a székemből, ugyanis észrevettem, hogy az iménti életmentő futás hevében kikötődött a cipőfűzőm, és lehajoltam, hogy bekössem.

Még mindig a cipőm fölött görnyedtem, amikor szelíd lépteket hallottam a hátam mögül. April visszatért. - Egy pillanat - szóltam neki. - Csak...

A szavak a torkomra fagytak. A mondat közepén megrendítő fájdalom nyilallt belém. Előrerepültem, egy dívány állított meg. Egy másodpercig azt hittem, a Kaliforniában oly megszokott jelenségnek számító földrengés rázott meg. Azután felsejlett előttem az iszonytató igazság.

A nő, akit szerettem, fenékbe rúgott.

22. fejezet

Olyan érzésekkel tápászkodtam fel, mint akit hátulról letarolt a cornwalli Expressz. April csípőre tett kézzel állt, rám

meredt, és halkan a fogait csikorgatta. Én szemrehányóan és elképedve néztem vissza rá, mint Julius Caesar Brutusra. - Nahát! - hüledeztem.

A történtek után állapotom leírására a „döbbent" kifejezés csupán halvány képet festhetne a fodros ingem alatti bensőmet felkavaró zűrzavarról. Kicsúszott a lábam alól a talaj. Nem volt könnyű nemes nyugalommal kezelnem a helyzetet.

Persze a gondolathoz már rég hozzászoktam, hogy gyakorlatilag nem létezik olyan, ami ne eshetne meg a szerencsétlen ürgével, aki volt olyan meggondolatlan, hogy felvette a kis Joey Cooley személyazonosságát. Természetesnek, szinte menetrendszerűnek tartottam, hogy Tommy Murphyk és Orlando Flowerek lófrálnak a környéken a célból, hogy súlyos testi sértést kövessenek el a személyem ellen. Ha Miss Brinkmeyer akart volna összerugdalni, megérteném. Talán még vigaszul is szolgálna. De ez a mostani kellemetlenség villámcsapásként ért. Amikor April June dühöngő őrült módjára hátsón illet a lábával, őszintén nem tudom követni a forgatókönyv alakulását, ahogy Mr. Brinkmeyer fogalmazna.

- Na, mi volt ez?

Azon kívül, hogy lelkileg alapjaimban rendített meg az esemény, fizikailag sem voltam túl jó formában. A seb fájdalmasan lüktetett, és meg kellett tapogatnom a fejemet, hogy megbizonyosodjak róla, a gerincem nem tört-e a felszínre. Emlékezetem szerint kisfiúkorom óta - amikor a túláradó magaviseletem gyakran hasonló tettet váltott ki a körülöttem lévőkből - nem fogtam fel ekkora ütést.

- A fenébe is! - háborogtam.

A szerelmem még mindig olyan mély volt, hogy ha a lány valamiféle megbánást vagy bocsánatkérést mutatott volna - ha esküdözött volna, hogy csak megcsúszott a lába, vagy valami

ilyesmi -, azt hiszem, hajlandó lettem volna megbocsátani neki, elfelejteni a történteket, és tiszta lappal indulhatott volna.

De rohadtul nem mutatott semmi ilyesmit. Mintha még büszke is lett volna megkérdőjelezhető viselkedésére. Összetéveszthetetlenül dicsőség és elégedettség sugárzott belőle.

- Tessék! Ez hogy tetszett? Na, nem nevetsz? - kiáltotta.

Mi sem állt távolabb tőlem, mint az örömködés. Még egy haldokló nagynéni kedvéért sem tudtam volna nevetni.

Most már láttam ugyanis, mi történt. A strapás hollywoodi élet folytonos feszültsége és kimerítő tempója túl sok volt a lány törékeny egészségének. Agyi katasztrófa történt. Idegösszeomlás ütötte fel a fejét. Egyszóval Aprilt felőrölte a gépezet: ideiglenesen meghibbant.

Vérzett érte a szívem. Sutba dobtam fájó hátsómat.

- Ugyan, ugyan - mondtam, és már azon voltam, hogy megkínálom egy csésze teával és egy kis pihenést javasolok neki, amikor újra belekezdett:

-Talán ez majd megtanít arra, hogy legközelebb ne kússz-mássz a rendezőkhöz, hogy kisajátíthasd a kamerát.

Feloszlott a köd a szemem elől. Felismertem, hogy téves volt a diagnózisom. A sokkoló igazság mint vizes törülköző csapott arcul. Ez nem túlterheltség okozta idegösszeroppanás. Bármennyire is hihetetlennek látszott, azok után, amit előadott arról, hogy a művészek rá sem hederítenek a személyes megdicsőülésre, ha a film kasszasiker lesz, ez nem más, mint színtiszta szakmai féltékenység. A már ismert Murphy-Flower-jelenség bukkant fel megint, csak sokkal komolyabb formában. A Tommyval és Orlandóval kapcsolatos kis problémám megoldása során tudniillik hatalmas mozgástér állt rendelkezésemre. Most viszont

csapdába estem a négy fal között, és ki tudná megjósolni, mit hoz a jövő?

Elbeszélésem folyamán azt hiszem, elég világosan kifejeztem, hogy April June-ban leginkább a nőies lágysága és finom gyengédsége vonzott. Többször is kijelentettem: a nyakamat teszem rá, hogy benne angyali lélekre találtam.

Immár azonban a lágyság és finom gyengédség szikrája sem lakozott benne. Az általam azelőtt olyannyira imádott lágy kék szemekben jelenleg zord tekintet ült, és villámokat kezdett szórni. A bőre, melyet korábban annyira vágytam megérinteni, most vörösen izzott, a szája szigorú vonallá merevedett, az ujjai pedig rángatóztak. Röviden, úgy láttam, April minden olyan tünetet produkál, amely az újságokban is megjelenő, kalapáccsal gyilkoló asszonyságok sajátja, akik, miután fejbe kólintották a férjüket, a hitvesi maradványokat egy utazóládába gyömöszölik. Minden fürgeségemet összeszedve átmásztam a dívány túloldalára, és ostobán bámultam rá. Most először éreztem, miféle fenyegetést jelent egy tyúk egy pondrónak.

Tovább beszélt, és a stílusa egy cseppet sem hasonlított arra, ami első találkozásunk alkalmával olyannyira lenyűgözött. Magas, rezgő szoprán hangon szónokolt, amely fűróként hatolt át rajtam.

- Ezek után talán eszedbe jut majd, hogy ne zavarj, amikor a sajtót fogadom. Eszméletlen, idedugod a képed, amikor egy vezető napilap különleges képviselője látogat meg, hogy meginterjúvoljon a művészetről és a közízlés alakulásáról. Te és a csokraid! - Ekkor vicsorított egyet, majd belerúgott a csokorba. - Szívesen megetetném veled!

Kicsit még hátrébb lopakodtam a dívány mögött. Egyre kevésbé tetszett, amilyen irányt vett a társalgás.

- Úgy véltem, az otthonomban majd nyugtom lesz tőled. De nem. Hívatlanul beállítasz.

Elmagyaráztam volna neki, ha lehetőséget adott volna rá, hogy remek okom volt beállítani, mivel kizárólag azért jöttem, hogy megmentsen őt a halálnál talán nem rosszabb, de határozottan kellemetlen végzettől. De nem adott rá lehetőséget.

- Minden figyelmet magadra akarsz irányítani, mint rendszerint. Hát, ha azt hiszed, hogy ennyivel megúsz-hatod, nagyon tévedsz! Erre az ötletre keresztet vethetsz! Azt várod tőlem, hogy amellett, hogy partnered legyek a kamera előtti bohóckodásban, még mosolyogva is üljek a háttérben, amíg te betolakszol és ellopod az interjúmat?

Ismét megpróbáltam meggyőzni arról, hogy teljes félreértésben leledzik a helyzet megítélését illetően, de ő újfent megelőzött.

- Micsoda arcátlanság! Micsoda szemtelenség! Micsoda... De mi értelme itt álldogálni és erről beszélgetni? - kiáltotta kisebb szünet után.

Én ugyanígy éreztem. Úgy láttam, semmi haszna tovább folytatni az értekezést.

- Rendben - feleltem. - Rendicsek. Akkor én már itt sem vagyok, jó?

- Ott maradsz, ahol vagy.

- De azt hittem...

- Csak kerülj a kezeim közé!

Nem tudtam teljesíteni a kérését. Ő is beláthatta volna, milyen lehetetlent kér. Fürge kézmozdulattal magához vett egy nagy, lapos és nehéz papírvágó kést. Nem állt szándékomban a kezei közé kerülni.

- Hallgasson rám, kérem! - próbáltam hatni rá. Ennél tovább azonban nem jutottam, mivel ekkor hirtelen szökkenéssel megkerülte a díványt, így rá kellett jönnöm, a szavak ideje lejárt. Gyorsan cselekedtem: több mint másfél métert ugrottam hátra. Amerikában eme cselt iszkolás néven ismerik.

April hasonló elevenséggel szökellt előrefelé, majdnem ugyanennyit. Én pedig, miután meghallottam, hogy a papírvágó kés közvetlenül a térdnadrágom mellett suhan el, közbeiktattam egy közel egyméteres oldalugrást. Most az egyszer megmenekültem, de nem tudtam nem észrevenni, milyen sokat romlott ezáltal a stratégiai helyzetem. Az ellenfél kimozdított jól felépített fedezékem mögül, így szabad terepre tévedtem, miközben mindkét oldalsáncom kinyílt.

Úgy láttam, a pillanat megérett egy újabb béketárgyalási kísérlethez.

- Mindez igen kellemetlen - fogtam bele.
- És csak rosszabb lesz - biztosított April.

Könyörögtem neki, hogy ne tegyen olyat, amit később még megbánhat. Megköszönte a figyelmességemet, azonban kijelentette, hogy én leszek az, aki később még megbánja. Majd újra előrenyomult, ezúttal lopakodva, mint egy dzsungelbeli leopárd. Miközben óvatosan hátráltam, azon tűnődtem, hogy néhány perc hogyan tud száznyolcvan fokos fordulatot hozni az ember meggyőződésében. Nemrégiben még e lány iránt érzett szerelem mozgatta a szívemet, ám ennek mostanra nyoma sem maradt. A papírvágó kés végérvényesen elvágta a gyengéd szálakat. Amikor visszaemlékeztem, hogy egykor arra áhítoztam, hogy mellette vonulhassak végig a főhajón, mialatt az orgonista a nászindulót játssza és a lelkész arra vár, hogy elvégezhesse a feladatát, csak ámultam és bámultam a tökfejségemen.

De April nem sok időt hagyott a merengésre. Felém lépett, és megint felgyorsultak a történések. Hamarosan már láttam, hogy igencsak eseménydús estének nézek elébe.

Sosem könnyű leírni ezeket a nagy, érzelmes jeleneteket. Az ember nincs olyan lelkiállapotban, hogy megfigyelje,

észrevegye és elraktározza memóriájába az események lefolyását. Az emlékek ilyenkor hajlamosak elhalványulni.

Emlékezetem szerint irdatlan tempót diktáltam, ennek ellenére a papírvágó kés kétszer is eltalált, méghozzá igen kényes helyen. Egyszer, amikor belegabalyodtam a kandalló melletti állólámpába, majd amint átestem egy kis széken. Mindkét találat mind síkfutóként, mind krikettjátékosként a legjobbat hozta ki belőlem. Elugrattam, és kis híján átrepültem a zongorán, melyen egykor, felhőtlenebb körülmények között April régi népdalokat játszott nekem. Végül a dívány mögött kötöttem ki.

A veszedelem oly mértékű mozgékonysággal ruházott fel, hogy az jutott eszembe, mostanra már az ajtónál lehetnék, úton a biztonság felé, ha a helyi viszonyokat illető tökéletlen tudásomból kifolyólag nem követtem volna el egy végzetes baklövést. A lány ravaszul jobb felől közelített felém, én, tökkelütött szamár pedig azt hittem, gyorsabb, ha bebújok a dívány alá, mintha megkerülöm.

Említettem, hogy már többször vendégeskedtem a szobában, így elég jól ismertem, de ekkor a szemmel látható részeire céloztam. Nem kerültem közelebbi ismeretségbe a megbúvó részeivel. Ez okozta a vesztemet. Ezért, mint már előrevetítettem, azt sütöttem ki, hogy lerövidítem az utat oly módon, hogy a dívány alá préselem magam, és a túloldalon kimászom - amely manőver napóleoni nagyságomról tett volna tanúbizonyságot, ha bejön, mivel közel kerültem volna az ajtóhoz -, így levetettem magam a földre. Éppenhogy elkezdtem bekúszni alá, amikor felfedeztem, hogy a francos bútor alja alig harminc centiméterre van a padlótól. Bedugtam a fejem, és sikeresen beszorultam.

Mielőtt kiszabadíthattam volna magam, hogy megfelelőbb fedezék után nézzek, April újra akcióba lendült a késsel.

Mintha a lelkem mélyéig hatolt volna. Emlékszem, még a döntő pillanatban is azon tűnődtem, hogy egy ilyen vékony, láthatóan törékeny testfelépítésű lány hogy a csudába tud olyan erőteljes csuklómozdulatot kivitelezni. Mindig is első iskolám igazgatóját tartottam a legmesteribb pálcaforgatónak, de ő a nyomába sem érhetett ennek a karcsú, kékszemű hölgyeménynek. Gondolom, mindez főleg időzítés kérdése.

- Na, tessék! - mondta nagy sokára.

Végre sikerült megkerülnöm a díványt, amely fölött farkasszemet néztünk egymással. A kimerítő testedzés kipirosította orcáit és szikrákat szított a szemében. Sosem volt még ilyen gyönyörű. Mindazonáltal halott szerelmem hamvai nem mutatták jelét annak, hogy újra lángra lobbannának. Megdörzsöltem sajgó testrészemet, és komoran néztem rá. Örömteli megelégedéssel töltött el az érzés, hogy váratlanul fogja érni, amikor Reginald, Lord Havershot végre megtalálja az ajtóhoz vezető utat.

- Na, tessék! - ismételte. - Ebből, remélem, tanultál. Most pedig pucolás!

Még ha nem is lettem volna tisztában a szó jelentésével, az azt kísérő mozdulatból megértettem volna, hogy kidobott. Benne voltam a dologban. A leggyorsabb utat választottam. Azon nyomban az ajtónál termettem.

Majd mindezek dacára a jobbik énem kerekedett felül.

- Ide hallgasson! Van valami... Ellentmondást nem tűrőn meglobogtatta a kést.

- Gyerünk! Kifelé!

- Igen, de ide figyeljen...

- Söprés! - rivallt rám gőgösen. - Neked beszélek. Rezignáltan felsóhajtottam. Megvontam a vállam. Nem vagyok biztos benne, de azt hiszem, így reagáltam: „Hát legyen". Bárhogy is, az ajtó felé vettem az irányt. De ekkor megpillantottam valamit a szemem sarkából az ablaknál, és megálltam.

Tommy Murphy és Orlando Flower állt odakint, orrukat az ablaküveghez nyomták.

Ledermedtem. Kitaláltam, mi történt. Abból, ahogy békésen szobroztak egymás mellett, nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a köztük korábban fennálló feszültség már a múlté. Bizonyára átbeszélték a dolgokat távozásom után, és arra jutottak, hogy a leginkább célravezető az lenne, ha elásnák a csatabárdot és egyesítenék erőiket. Szövetséget kötöttek. A fúzió az ide illő szakkifejezés, ha jól sejtem.

Eltűnt a képük. Tudtam, mit jelent ez. A két kis semmirekellő lelépett, hogy felvegye a pozíciót kint az ajtó előtt.

April June előrelépett.

- Megmondtam, hogy lépj olajra.

Még mindig haboztam.

- De - rebegtem -, Tommy Murphy és Orlando Flower odakint várnak.

- Na és?

- Nem vagyunk puszipajtások. Valójában a lelket is ki akarják verni belőlem.

- Remélem, sikerül nekik.

Kitessékelt a bejárati ajtóhoz, kinyitotta, erősen vesetájékon ragadott és kipenderített. Kilőttem az éjszakába, és amint becsapódott mögöttem az ajtó, csatakiáltások és lábdobogások hallatszottak, melyek célpontja - mint azt émelyítő érzések kíséretében felismertem - én voltam. Kizárólag villámgyors lábmunka menthetett volna meg, erre azonban most már nem lettem volna képes. Mi sem veti vissza egy futó sebességét annyira, mint amiken én keresztülmentem. A lábaim elgémberedtek, semmi hajlandóságot nem mutattak a sprintelésre.

A következő pillanatban mohó kezek csaptak le rám, és egy fojtott „Most légy bátor, pajtikám!" elhangzása után a földön találtam magam.

Majd, miközben megpróbáltam megharapni a legközelebbi bokát, mintegy engedelmeskedve az iménti utasításnak, bármennyire elcsépelten hangzik is, a vég előtti utolsó pillanatban csoda történt. Egy hang azt kiáltotta: „Hagyjátok abba, kis szörnyetegek!". Ezután két tisztességesen összekoccantott fej dallamos csengésére lettem figyelmes, melyet két fájdalmas ordítás követett, és a támadóim köddé váltak az alkonyban.

Egy kéz megfogta a csuklómat és talpra segített. Anne Bannister együttérző szemei néztek vissza rám.

23. fejezet

Felháborodott horkantása elárulta, hogy a finom és szelíd Ann mélységesen zaklatott volt. Még a késő esti fényben is láttam, hogy villámlik a tekintete.

- A kegyetlen kis kölykök! - fortyant fel. - Bántottak, Joey, drágám?

- Egy kicsit sem, kösz.

- Biztos vagy benne?

- Teljesen. Nem volt rá idejük. Köszönhetően - mondtam igazi átéléssel a hangomban - a te azonnali közbelépésednek. Nagyszerűen helytálltál.

- Gyorsan cselekedtem. Úgy láttam, le akartak mészárolni. Kik voltak ezek?

- Tommy Murphy és Orlando Flower.

- Legszívesebben megsütném őket forró olajban.

Én is úgy éreztem, hogy egy forró olajos fürdő jót tenne a sátán kutyáinak, és sajnáltam, hogy a terv a gyakorlatban

kivitelezhetetlen. Ennek ellenére rámutattam a történtek pozitív oldalára.
- Gondolom, jól rájuk ijesztettél a pofonjaiddal. Szép hangjuk volt.
- De még mennyire. Majdnem kificamítottam a csuklómat. Nem tudom, hogy Tommy vagy Orlando volt-e az, de az egyiküknek olyan kemény feje van, mint a beton, hogy a fene esne belé! Na, de minden jó, ha a vége jó. Hé! Mintha azt mondtad volna, hogy nem bántottak.
- Nem is.
- Akkor miért sántítasz?

Zavarba ejtő kérdés volt. Az aznap délutáni beszélgetésünk után, mely során ellentmondást nem tűrően kiálltam April June kedvessége és gyengédsége mellett, kissé idiótán éreztem volna magam, ha fel kellett volna fednem személyiségének papírvágó késes oldalát. Tartottam a felnyerítéstől és az „Én megmondtam" mondattól. Még a legnagyszerűbb nők sem tudják visszatartani magukat ezektől a megnyilvánulásoktól ilyen helyzetben.
- Kissé elzsibbadtam. Ültem.
- És az üldögéléstől elzsibbadsz? Te nyolcvanéves! Mindig az ízületeid tesznek tönkre. Mellesleg mit kerestél ott?
- Meglátogattad April June-t?
- Benéztem hozzá egy percre.
- Miközben tudtad, hogy Tommy Murphy és az a Flower gyerek lesben áll a közelben, és csak az alkalomra vár? Nahát, kis Joseph, fejátültetésre lenne szükséged. Nem éri meg üzemben tartani a mostanit. Miért akartál találkozni April June-nal?

Most sem bírtam elmondani az igazat.
- Egy virágcsokrot akartam átadni neki.
- Egy micsodát?
- Tudod, virágokat. Egy bokrétát.

Anne elhűlt.
- Nem lehet igaz.
- De igaz.
- Nahát, szóhoz sem jutok. Egyszerűen nem értelek, Joseph. Végtelenül különös, kiismerhetetlen természeted van. Vagy ezerszer hallottam a szádból, hogy kellemetlen némbernek tartod April June-t. Gyakran és előszeretettel emlegetted őt úgy a jelenlétemben, hogy egy felfuvalkodott hólyag. Mindezek dacára irtózatos kínokat vállalsz magadra csak azért, hogy virágot vigyél neki. És amikor ma délután kritikus hangnemet engedtem meg magamnak vele kapcsolatban, kihúztad magad és kis híján leharaptad a fejemet.
Kezdett furdalni a lelkiismeretem.
- Sajnálom.
- Ó, ne kérj bocsánatot. Csak annyit mondok, hogy furcsa. Apropó, mennyit sikerült eltüntetned abból a húsos pitéből? Emlékszel, távoznom kellett.
- Nem sokat. Azt is nagyon sajnálom.
- Lefogadom.
- Mármint hogy elvesztetted az állásodat az önzetlen tetted miatt.
- Ó, semmi baj. Amúgy sem tekintettem életem állásának. Ne bánkódj miatta, Joey! Holnap ilyenkor már az iménti vendéglátód sajtóügynöke leszek. Azért jöttem, hogy megbeszéljem vele a teendőket, ezért voltam itt. Azt hiszem, vissza kellene mennem, de nem szeretnélek egyedül hagyni. Nem lennék meglepve, ha Tommy és a kis barátja még mindig a közelben ólálkodna valahol. Olyanok, mint Midián seregei. Csak portyáznak és portyáznak.
Nekem is pont ez jutott eszembe. Hevesen könyörögtem neki, hogy semmi esetre se hagyjon magamra.

- Igen, azt hiszem, szükséged van az én erős jobb karomra. - Eltöprengett egy pillanatra. - Megmondom, mit tegyünk. Elboldogulnál egy fagylaltkehellyel?
- Mindenképpen.
- Rendben. Akkor, ha nem bánod a kerülőt, ellátogatunk a Beverly-Wilshire vegyesboltba, és veszek neked egyet. April June-t onnan is felhívhatom.

Biztosítottam róla, hogy cseppet sem bánok semmilyen kerülőt. A következő másodpercben pedig már tova is suhantunk - ő céltalanul fecsegett erről-arról, én csendben maradtam, mert a lelkemet elárasztották a feltámadó, parázsló érzések.
Ha kíváncsiak rá, miért árasztották el a lelkemet feltámadó, parázsló érzések, elárulom. Az alatt a rövid idő alatt ugyanis, ami azóta telt el, hogy Ann lekevert két hatalmasat Tommy Murphy és Orlando Flower becses fültövére, a szerelem újra lángra lobbant bennem. Igen, a két évvel korábbi szenvedély, amelyet örökre kihunytnak véltem a Cannes-ban tett csípős megjegyzései miatt, újra teljes gőzerővel dolgozni kezdett bennem.

Számos tényező járult hozzá ehhez. Például April June hamis bája. Vagy Ann-nek az iménti verekedésben tanúsított hősies viselkedése. De főleg vidám, melegszívű természete, természetes kedvessége és szívélyes, jóindulatú bajtársiassága tette. Na meg persze a húsos pite. Bárhogy is legyen, szerettem őt, szerettem, szerettem.

Sokra megyek a szerelmemmel, gondoltam keserűen, miközben a mogyorós kelyhemet kanalazgattam a boltban, mialatt ő telefonált. A világ összes szomorú megállapításai közül a „sikerülhetett volna" a legszomorúbb. Ha lett volna annyi eszem, hogy elsőre észrevegyem: a Föld nem terem nekem másik lányt, akkor nem pazaroltam volna az időmet fagylaltevéssel April June partiján, nem durrantottam volna be

a fogamat, tehát nem mentem volna el I. J. Zizzbaumhoz ugyanakkor, mint amikor a kis Joey Cooley B. K. Burwash-t látogatta meg, és - röviden - mindez meg sem történt volna.

De hol rontottam el? Eggy unokatestvérem jegyese volt a lány, és még ha nem is lett volna az, nem állt módomban megkérni a kezét. Mindazok a régi akadályok, melyek April June és köztem tornyosultak, ugyanúgy fennálltak. Még ha szabad is lenne, milyen megfontolásból fogadna el egy házassági ajánlatot Joey Cooley-tól?

Hajaj, foglaltam össze megtörten magamban, amikor a lány kilépett a telefonfülkéből, és csatlakozott hozzám egy második mogyorós kehelyre.

- Beszéltem vele - jelentette. - Mindent elrendeztünk.

Nem tudtam, mit ért ez alatt, de úgy reagáltam, hogy „Ó, valóban?", és elmerültem a kanalazásban. Pont akkor végeztem vele, amikor ő nekiveselkedett az övének. Megkérdezte, hogy kérek-e még egyet. Igennel feleltem, és ő megrendelte nekem. Mondtam, hogy varázslatos egyéniség.

- Nos - vette fel újra a beszélgetés fonalát -, sűrű délutánod volt, nemde?

Komoran felnevettem.

- De még mennyire.

- Hogy sikerült?

- Tessék?

- Mr. Brinkmeyer szobrának avatása. A leleplezés.

Úgy megriadtam, mintha Ann lábon harapott volna.

Erőtlen kezemben tartott kanalamról lepottyant egy adag mogyorós fagylalt. Hiszik-e vagy sem, a más események körüli feszültség hatására teljesen megfeledkeztem a szoborról.

- Szent ég! - rikoltottam.

- Mi a baj?

Pár pillanatig meg sem tudtam szólalni. Majd őszintén, kertelés nélkül elmeséltem neki mindent. Jóleső figyelemmel hallgatott végig, kissé összepréselte az ajkait, mikor a varangyos sztorihoz értem.
- Szerinted Miss Brinkmeyer megtalálta azokat a varangyokat? - érdeklődött.
- Ha helyesen értelmezem a női hangokat, akkor holtbiztos vagyok benne, hogy megtalálta őket - válaszoltam.
- Mostanra már azt is tudja, hogy kihagytam az avatási ünnepséget, és arról is értesült, hogy a szobor orra piros színben pompázik. Szóval, ha volt valaha valaki nyakig a szarban, hát most én vagyok az.
- Ne mondj olyanokat, hogy „szar", Joey!
- Vannak olyan alkalmak, amikor az ember bátran kimondhatja, hogy „szar" - erősködtem -, és ez most egy ilyen alkalom.
Láthatóan megértette az álláspontomat.
- Igen, tényleg alaposan benne vagy a szószban.
Ha jól értettem, a szó a mártás amerikai megfelelője. Zordan bólintottam.
- Mégsem olyan rémes a helyzet. Holnapra elfelejtik az egészet.
- Gondolod?
- Persze.
Megfertőzött az optimizmusa.
- Pompás - lelkendeztem.
Ann felállt.
- A legjobb lesz, ha most hazaviszlek. Gyere velem! Minden rendben lesz.
Megengedtem neki, hogy elkísérjen a Brinkmeyer-palotáig. Miután elbúcsúzott tőlem, a kapunál vettem csak észre a hibát jól hangzó érvelésében. Ha azt nézzük, milyen sebesen rohan az élet Hollywoodban, igaz lehet, amit a lány jósolt, miszerint

a másnap feledést hoz. Azt azonban nem vette számításba, hogy mi a jó ég fog történni még aznap éjjel.

Azon kaptam magam, hogy a gondolataim Miss Brinkmeyer körül kalandoznak. Azok után, ami történt, túlzott optimizmusra vallott volna abban reménykedni, hogy napsütéses kedvében találom a boszorkát. Igazából minél közelebb kerültem úti célomhoz, annál szilárdabbá váltam ama meggyőződésemben, hogy a hajkeféjével való találkozást biztosra vehetem.

Ennek megfelelően elmélázva másztam fel a melléképület tetejére. Még meg sem vetettem rajta a lábam, amikor már a legrosszabbat sejtettem. Égett a lámpa a szobámban, amely körülményt igen baljóslatúnak véltem.

Óvatosan átvágtam a tetőn és bekukucskáltam az ablakon. Bekövetkezett, amitől tartottam. A fény bajt jelzett. A sötétítő függönyt nem húzták be, így tökéletesen beláttam.

Miss Brinkmeyer egyenes háttal ült egy széken. Az arca kővé dermedt, mégis érezhető volt rajta egyfajta meghatározhatatlan vágyakozás: mintha várt volna valamire. Rózsaszín hálóköntöst viselt, kezében a hajkeféjét szorongatta.

Érthető volt az arckifejezése. A valami, amire várt, én voltam.

Lábujjhegyen visszasomfordáltam a tetőn, és hangtalanul leereszkedtem a kertbe. Felismertem, hogy a helyzet világos, kemény és intenzív agymunkát követel meg. Ezért éppen az agysejtjeimet dolgoztattam gőzerővel, amikor váratlanul arra lettem figyelmes, hogy egy ürge álldogál mellettem.

- Hé! - szólalt meg.
- Hahó! - válaszoltam.
- Te nem a Cooley gyerek vagy?
- De - feleltem.
- Örvendek a találkozásnak. - Udvarias pofa.

- Én is örvendek - mondtam, hogy le ne maradjak előzékenység terén.
- Remek.
Valami nedves vágódott az arcomba, majd kloroformszagot éreztem. Hirtelen megvilágosodott előttem, hogy mindannak a tetejébe, amin keresztülmentem, most még el is rabolnak. Ez volt az utolsó csepp a pohárban.
- Nahát, szép kis kalamajka - mondtam magamban, mielőtt elaléltam.
És komolyan is gondoltam.

24. fejezet

Nem vagyok túl jártas kloroform-témában - csak annyit tudok róla, amennyit a krimikben olvastam -, de azt hiszem, általában nem tart sokáig, mire a pasasok magukhoz térnek a hatása alól. Kétségem sincs afelől, hogy ha mindez a délután egy korábbi időpontjában esik meg, seperc alatt újra talpon lettem volna, frissebben, mint valaha.
Azonban ne feledkezzünk meg a tényről, miszerint elég zsúfolt napon voltam túl, a kimerítő és kiszipolyozó fajtából, illetve hogy alapvetően sem rendelkeztem túlságosan erőteljes testfelépítéssel. Mindezek eredményeképpen úgy eldőltem, mint egy krumpliszsák, és úgy is maradtam, mint egy krumpliszsák, így egy jó darabig nem követtem az események alakulását. Halvány emlékképeim vannak arról, hogy egy autóban utaztam, megálltunk egy háznál és becipeltek, de az első kép, ami tisztán jelent meg előttem, hogy felébredtem egy ágyban, és ráeszméltem, hogy másnap reggel van. Szikrázó napsütés áradt be az ablakon, egy-két madár közös éneklésbe

fogott, és a távoli templomi harangszó elárulta, hogy vasárnap van.

Semmi sem tudja úgy formába lendíteni az embert, mint egy kiadós alvás. A megfáradt természet édes felpezsdítője, ahogy néhányan hívják, és nem is tévednek nagyot. Örömmel fedeztem fel, hogy - természetesen eltekintve a papírvágó késes jelenet következtében beállt kis merevségtől a hajlataimban - újra önmagam voltam. Felkeltem, odasétáltam az ablakhoz, és kikémleltem.

A ház egy főút végén, egy mellékutcában állt. Mint utóbb megtudtam, a Ventura Boulevard volt az. Ezen a környéken még nem jártam azelőtt, így érdeklődéssel szemlélődtem, amikor kolbász- és kávéillat csapta meg az orromat, oly erőteljesen és hívogatóan, hogy nyomban a ruháimért nyúltam és késlekedés nélkül egyszerű öltözékbe bújtam. Egy szempillantással korábban még azon spekuláltam, hogy az elrablóim valószínűleg levágják majd az ujjaimat vagy más testrészeimet, és postára adják őket abban a reményben, hogy nagyvonalúságra bírják azokat, akiktől a váltságdíj kicsengetését várják. Mindez azonban már nem számított. Úgy értem, ha engedik, hogy rávessem magam a kolbászra, nem leszek túl finnyás azt illetően, hogy mit művelnek velem utána.

Már majdnem lerohantam a lépcsőn, amikor valaki dörömbölni kezdett az ajtón, és megszólalt egy hang.

- Halihó! - köszöntött.
- Hahó!
- Hogy ityeg?
- Mi hogy ityeg?
- Hogy vagy?
- Éhesen.
- Oké. Van itt kolbász és palacsinta.
- Palacsinta? - kérdeztem remegő hangon.

- Naná - válaszolta a láthatatlan fickó. Barátságos bandita. - Csak ugorj bele valami kényelmesbe, és gyere, csatlakozz hozzánk!

Két perccel később már a nappaliban voltam, és az első pillantásokat vetettem a bandára. Egy asztal körül ültek, melyen egy kolbásszal oly bőségesen megrakott tál állt, hogy a puszta látvány is úgy felvillanyozott, mint egy kürtszó. Nyilvánvalónak tűnt, hogy nem kell visszafognom magam.

Mivel ez idáig nem volt még szerencsém emberrablókhoz, természetes kíváncsisággal méregettem őket. Hárman voltak, mindannyian hatalmas szakállt viseltek, s ezáltal úgy festettek, mint Viktória-korabeli hírességek egy csoportképen. Azt azért nem mondanám, hogy túl megnyerő külsejű társaság lett volna, de gondolom, az ebben az iparágban tevékenykedő alakok a külső helyett az élet gyakorlati oldalára kénytelenek koncentrálni. Mindazonáltal nem volt olyan rossz a helyzet, mint amilyen lehetett volna. A szakállak hamisnak bizonyultak. Láttam a ragasztót a fülük mögött. Más szavakkal élve, egy csapat olyan bűnöző közé keveredtem, akik nem vérszomjas, csupaszőr gonosztevők voltak, hanem mindössze álcázás céljából bújtak bűnözőbőrbe.

Elképzelhető, hogy eme felfedezés hatására pozitív előítéletet alkottam róluk, de igazán rendes krapekoknak tűntek. Érezhetően próbáltak otthonos körülményeket teremteni a kis vendégnek. George, Eddie és Fred néven mutatkoztak be; remélték, hogy jól aludtam, és meginvitáltak az asztalukhoz. George kolbászt szedett nekem, Eddie bejelentette, hogy a palacsinta egy percen belül kész, és megkért, hogy ha a kolbász nem úgy van elkészítve, ahogy én szeretem, csak szóljak, illetve Fred udvariasan szabadkozott a kloroform miatt.

- Sajnálom, kölyök - mondta. - Jól érzed magad?

- Soha jobban - nyugtattam meg. - Soha jobban.
- Szuper. Tudod, George és Eddie leszúrt, amiért úgy az arcodba nyomtam a kendőt.
- Nem kellett volna - csóválta a fejét George.
- Valószínűleg nem sikoltozott volna - vélte Eddie.
- Ja, tudom - felelte Fred -, de mindenre van egy jó és egy rossz módszer. Egy ürgének megvan a maga technikája, nemde? A bennem lakozó művésznek valahogy csak ki kell fejeznie önmagát, nem igaz?
- Ebből elég - torkollta le George, aki láthatóan a szervezet elnöke lehetett, vagy valami ilyesmi. Szigorú szemrehányással a hangjában beszélt. - Most pedig mész, és megnézed azokat a palacsintákat.
- Ó, rendben - motyogta Fred. Szegény, szerencsétlen flótás. - Nem tudom, miért kellene egy fickónak elfojtania a technikáját.

Elcsoszogott a konyhába, George pedig szükségét érezte, hogy bocsánatot kérjen miatta.
- Nincs harag, remélem? - kérdezte. - Fred túl nagyra tartja a technikáját. Ő ilyen vérmérsékletű. Kérlek, nézd el neki!

Megkértem, hogy ne is foglalkozzon a dologgal.
- Bárhogy is - folytatta Eddie -, a javára írom, hogy olyan palacsintát tud sütni, ami hét nyelven beszél.

Fred hamarosan visszatért egy gőzölgő tállal. Leteszteltem az előbbi állítást, és igaznak találtam. Nem szégyellem bevallani, hogy addig habzsoltam magamba az ételt, amíg fel nem jajdult a gyomrom. Nem sokkal később már képes voltam meghallani az asztalnál folyó társalgást.

Mint minden hollywoodi reggelizőasztalnál folytatott társalgásnál, ebben is a filmek játszották a főszerepet. George, aki a vasárnapi lap olvasása közben szórakozottan kevergette kávéját a revolvere csövével, úgy nyilatkozott, már látja, miért olyan népszerű az új *Purity Drive* című film. Felolvasott egy

bekezdést egy szóbeszédből, mely szerint Mae West következő filmje az *Aliz Csodaországban* lesz.

Fred és Eddie erre úgy reagált, hogy örömmel hallják. Eddie felvetette, hogy bizonyára időbe telik, mire jön valaki, aki gátat vet a köztudatot mérgező, áradó gátlástalanságnak. Mire Fred úgy válaszolt, hogy ja, ő is mindig így érezte.

- Ez hatalmas lehetőség neked, kölyök - lelkesedett George. - Előtted a pálya.

- Aha - nyögte be Fred.

- A világ tetején fogod találni magad.

- Úgy ám - értett egyet Eddie. - Learatja a babérokat.

- Ha - figyelmeztetett George - megfelelő sztorit kap. Tudod-e vagy sem, de egy hatásos, érzelmes, lenyűgöző történetben kell játszanod. A srácoknak, akik a szerepeidet írják, nincs túl jó érzékük ehhez.

- Aha - szúrta közbe Fred.

- Erre figyelned kell, kölyök - javasolta Eddie.

- A rendszer rossz - bökte ki George. - A stúdió fejeseit hibáztatom.

- A nagykutyákat - pontosított Eddie.

- A bürokratákat - javította ki Fred.

- A filmvilág Hitlerjeit és Mussolinijeit - élt a hasonlattal George. - Mert mit is csinálnak? Ideküldik a New York-i színdarabírók és az angol regényírók mintapéldányait, és mindent rájuk hagynak. Más nemzetiségű tehetség esélyt sem kap.

- Aha - ejtette el Fred.

- Hát, csak vigyázz! - intett óvatosságra George. - Egy külsős srác briliáns ötlettel állt elő, erre mi történik? Minél lelkesebben nyújtja be a Forgatókönyv Osztálynak, annál kevésbé olvassák el. Falrengető ötletem van a számodra, kölyök, de mi haszna? Rá sem hederítenének.

- Ez az, amiről kedden beszéltél nekünk? - érdeklődött Eddie.

- A Tizenhármas Számú Közellenségről? - kérdezte Fred.
- Igen, ez az - felelte George. - Eszményi.
- Arra mérget vehetsz - tódította Eddie.
- De még mennyire - lelkendezett Fred.
Végeztem a palacsintámmal.
- Én mondom, fantasztikus - győzködött George.
- Én mondom, fantasztikus - ismételte Eddie.
- Én is azt mondom, hogy fantasztikus - szajkózta Fred.
- Remélem, hogy fantasztikus - szóltam bele én is.
- Ide hallgass! - kiáltott fel George szinte eksztázisban. - Figyelj, kölyök! Egyél még ebből egy vagonnyit, és meglátod, hogy jobb, mintha az anyád csinálta volna. Itt ez a gengszter, akit megtettek a Tizenhármas Számú Közellenségnek. Tudod, babonás, és úgy gondolja, hogy sosem lesz szerencséje, amíg magán cipeli ezt a balszerencsét hozó tizenhármas számot. Mit tegyen?
- Ezt kapd ki, kölyök!
- Na, ehhez mit szólsz, kölyök?
Előrehajoltak, a szakálluk rángatózott az izgalomtól.
- Túl melegszívű ahhoz, hogy lepuffantsa a hierarchia magasabb fokán álló közellenséget, bár tudja, hogy ha megtenné, úgy már ő lenne a Tizenkettes Számú...
- Lionel Barrymore-t tudnám elképzelni a szerepben -vetette fel Eddie.
- Én Warner Baxtert - vizionált Fred.
- Én Bill Powellt - tette mindkettejüket helyre kurtán George.
- Szóval támad egy elképzelése, lesz egy olyan húzása, melynek következtében a kormány majd rájön, milyen pozitív karakter is ő, és talán még fel is terjesztik őt Első vagy Második Számúnak. És itt jön a nagy ötlet. Ő és a bandája felszállnak egy óceánjáró hajóra, ami temérdek aranyat szállít a túlpartra. Túszul ejtik a kapitányt és a matrózokat, átveszik a hajó irányítását, és Dél-Amerika partjai felé veszik az irányt.

Mihelyt odaérnek, felrobbantják a hajót, és meglépnek a szárazföldön az arannyal. Eddig világos?

Nem akartam letörni a fickót, de fel kellett hívnom a figyelmét egy hibára. Amúgy is erre vannak kitalálva a forgatókönyv-értekezletek.

- Nem akarlak elkedvetleníteni - mondtam neki. - Az ötlet valóban remek. De még nem dolgoztad ki elég részletesen.

George megsértődött.

- Hogy érted? Mi a baj a hajójelenettel?

- Egy vicc lenne - szúrta közbe Eddie. - Túl humorosra vennéd a kapitány figuráját. Charles Butterworth-t látom benne.

- Én Joe Cawthorne-t - adott hangot véleményének Freddie.

- Én Edward Everett Hortont - vélte George.

- Na és hol a szerelmi szál? - érdeklődtem.

A kérdés egyszerűen lázba hozta őket. George az állát, Eddie és Fred a bal orcáját és a fejét vakargatta tisztelet-teljesen.

- Szerelmi szál? - vette fontolóra George. Majd felderült az arca. - Na, ez hogy tetszik? Dél-Amerika partjainál egy lány kiúszik a lehorgonyzott hajóhoz. A levegőben érezhető a trópusok egzotikus fülledtsége...

- Flamingók - javasolta Eddie.

- Naná - értett egyet vele George. - Flamingók. A levegőben érezhető a trópusok egzotikus fülledtsége, és rózsaszín flamingók felhője vonul át lomhán az égbolton. És itt jön az, hogy a gyakorlatilag meztelen lány kiúszik...

Megráztam a fejem.

- Túl késő - vetettem ellen. - Mire Dél-Amerikához érsz, már a negyedik tekercs filmnél tartasz.

George rácsapott az asztalra.

- Hát... akkor hagyjuk a szerelmi szálat.

- Kell bele a szívdobogás - makacskodtam.

- Nem, nem kell, ha elég erős a történet. Gondolj csak a *Nyugaton a helyzet változatlanra..*
- Ja - helyeselt Eddie. - Vagy a *Skippyrt.*
- Ja - értett egyet Fred is. - Vagy az *Elveszett őrjárattá.* Mit tippelsz, mennyi pénzt hozott az a film?
- Továbbra is fenntartom, hogy szükség van a szerelmi szálra.
- Amiatt ne aggódj! - hűtött le George. - Foglalkozzunk inkább azzal, amikor te jössz a képbe. Tehát a gengszterek meglékelik a hajót, majd beszállnak a mentőcsónakba - tudod, mint a *Lázadás a Bountynban* -, és hát...
- És hát - mondta Eddie.
- És hát - ismételte George. - Tegyük fel, hogy a csónakban egy aranyhajú kisfiúra bukkannak...
- Aha - merengett el az ötleten Fred.
- Érted már? - kérdezte George, miközben felállt. - Na, kitűnő vagy kiváló? Hé, Fred, Eddie, gyertek! Kuporodjatok le ide, a szőnyegre! Te pedig sasolj, kölyök! Ez a szőnyeg lesz a csónak. Csak te és a gengszterek vagytok benne. Veszed? Majd megőrülnek érted.
- Imádnak - tódította Eddie.
- Aha - tűnődött el Fred.
- Bizony ám - mondta George. - Imádnak. És csak olyan kevés étel és víz van, hogy a banditák belökdösik egymást a vízbe, hogy neked elegendő jusson...
- Ameddig... - kezdte Eddie.
- Már csak... - folytatta Fred.
- Ameddig már csak te és a Tizenhármas Számú Közellenség maradtok - fejezte be a mondatot George.
- És erre varrjál gombot, kölyök! - szólt hozzám Eddie. - Mit gondolsz...
- Igen, ezt figyeld, gyerek! - kontrázott rá Fred. - Mit gondolsz, ki...

- Úgy ám, hegyezd a füled, fiú! - vette át a szót George. - Mit gondolsz, mi derül ki a végén, ki a Tizenhármas Számú közellenség? A te rég nem látott apád. Ez minden. Semmi több. Hát nem óriási? Tudod, egy medált viselsz a nyakadban...
- És ez az ürge vet egy pillantást a képre, amíg te alszol...
- A képen pedig tutira az egykor szeretett, elhunyt feleségét ismeri fel.

Ezen a ponton félbeszakítottam a forgatókönyv-értekezletet.

- Fel a kezekkel! - kiáltottam, miközben rájuk szegeztem a revolvert, melyet George, az az ostoba balek a csészéje mellett hagyott. - Fel a kezekkel, borzalmas bitangok!

25. fejezet

Nem tudom, mikor láttam utoljára három szakállas szivart így meghökkenni. Mondjuk, nem csodálkoztam rajta. Nem vagyok bennfentes emberrablói körökben, de nem hinném, hogy gyakran esik meg velük, hogy az áldozatuk ellenük szegül és így sarokba szorítja őket. George-nak, Eddie-nek és Frednek mindenképpen új élményt jelentett. Feltápászkodtak és szájtátva álltak. Fred szólalt meg elsőként:

- Hé! - üvöltötte. - Csak óvatosan azzal a stukkerrel!

-Anyukád nem tanított meg rá, hogy veszélyes dolog a pisztollyal hadonászni? - szegezte nekem a kérdést Eddie kissé szigorúan.

George pedig azt kérdezte, így kell-e viselkedni, illetve hogy ez nálam szokás-e. Ez persze alaposan felkavart. Nehezen viseltem el a szemrehányó tekintetüket. Egy perccel korábban ugyanis még remek cimborák voltunk, és nem tagadhattam, hogy szinte kipukkadtam a palacsintájuktól. Egy kicsit olyan volt, mintha egy városi bankett díszvendége felállt

volna az asztaltól, és tányérokat kezdett volna hajigálni. Ehhez hasonló társasági feszültséget éltem át.

Azonban sikerült felülkerekednem pillanatnyi gyengeségemen, és ismét sziklaszilárd lettem.

- Nem izgat - feleltem. - Nem kellett volna elrabolniuk. Irtó aljas trükk embereket rabolni. Kérdezzenek meg bárkit!

Szemmel láthatóan elképedtek. Kiváltképp George.

- Hát nem tudtál róla? - hüledezett.

- Miről?

- George úgy érti, hogy nem világosítottak fel? - magyarázta Eddie. - Arról, hogy mindez csak reklámfogás.

- Micsoda!?

- Afféle sajtos simli - magyarázta George. - A hölgy eljött hozzánk...

- Miféle hölgy?

- Nem árulta el a nevét, de úgy mutatkozott be: „A világhírű sztárt képviselem"...

- Milyen világhírű sztárt?

- Az ő nevét sem tudjuk. De úgy tűnik, a hölgy a sajtó-ügynöke, és azt akarta, hogy raboljunk el, és rejtsünk el téged valahová, hogy aztán Amerika összes mamája fejvesztve rohangáljon fel s alá azt sápítozva: „Ó, az ördögbe! Hát senki sem tudja megmenteni a drága fiút?" És akkor színre lép ez a világhírű sztár és kiszabadít téged, miáltal a címlapokra kerül.

Cinikusan elmosolyodtam. Ezt a békát nem szándékoztam lenyelni. Lehet, hogy fajankó vagyok, de nem ostoba fajankó.

- Ha! - kiáltottam fel. - Hihető történet!

- Szó szerint igaz - erősködött Eddie. - Nézd, lehet, hogy ostobán hangzik...

Ismét mosolyra húzódott a szám.

- Abszolút marhaság, kedves barátom.

- De...

- Ha mindössze sajtos simli lett volna, miért nem kértek meg nyugodt és udvarias modorban, hogy tartsak magukkal ahelyett, hogy eláztatnak a nyüves kloroformjukkal?
George vádlón nézett Fredre.
- Na, igen! Ez az!
Eddie is szemrehányó pillantást vetett Fredre.
- Ez az! Na, igen!
- Tudtam, hogy az az átkozott kloroform még bajt hozhat ránk - heveskedett George.
Frednek lekonyult a szakálla. Nyilvánvalóan élesen átérezte a helyzetét. Motyogott valamit a technikáról.
- Egyetlen nyavalyás szót sem hiszek el ebből - jelentettem ki. - Összevissza zagyválnak erről a sajtóügynökről, de még a nevét sem tudják, hadoválnak erről a sztárról, de az ő nevét sem tudják. Még életemben nem hallottam ilyen gyenge mesét. Nem - foglaltam össze -, a lényeg a következő: maguk egy rakás hitvány flótás, akik elraboltak engem, hogy aztán készpénzre váltsanak. Szépen kisétálhatnak a szobából, és bemasírozhatnak a pincébe, már ha van pincéjük, miután telefonáltam a rendőrségnek és feljelentést tettem.
Ez alaposan betett nekik. Sosem könnyű biztosat állítani szemöldökig szakállas fickók estében, de úgy sejtem, elsápadtak.
- Nem, ezt nem teheted! - ellenkezett George.
- Nem tehetsz ilyet! - győzködött Eddie.
- Dehogynem - jelentettem ki. - Baromira megteszem.
- Mi, a palacsinták után? - képedt el George.
- A palacsintáknak ehhez semmi köze - förmedtem rá ingerülten, mivel tudtam, hogy vékony jégen táncolok. Beláttam, hogy bizonyos értelemben durván megsértettem a vendégeskedés szent törvényeit, ami, mint azt mindenki tudja, gyalázatos dolog, és ha rendületlenül folytatom tovább, kiutasítanak a megyéből. Meggondoltam magam a rendőrség

értesítését illetően. Megőriztem viselkedésem tökéletes zordságát, belül azonban eldöntöttem, hogy miután bezártam őket a pincébe, szépen lelépek, és aznapra leteszem a lantot.

Az ipsék viszont nem voltak gondolatolvasók, így még mindig reszkettek.

- Jesszus! - ijedezett Eddie.
- Tyűha! - rémüldözött Fred.
- Ha tényleg telefonál a zsaruknak, tudjátok, mi fog történni? - izgult George.
- Szent ég! - kiáltotta Fred.
- Ejha! - sipította Eddie.
- Megmondom én, mi fog történni - folytatta George. - Mi visszük el a balhét. A hölgy, aki felbérelt minket, esküdözni fog, hogy semmi ilyesmit nem tett. Mi lesz velünk? Hűvösre vágnak minket emberrablás vádjával.
- A mindenségit! - szitkozódott Fred.
- Az áldóját! - indulatoskodott Eddie.

Egy pillanatra elmerengtek.

- Én úgy látom - fejtegette George -, hogy valamelyiküknek le kellene tepernie őt, hogy elvegye tőle a pisztolyt.
- így igaz - helyeselt Fred. - Te tepered le, Eddie.
- Te tepered le, George - hárította át a feladatot Eddie. - Te tepered le, Fred - passzolta tovább George. - Vagyis inkább döntsük el igazságosan, hogy senki ne panaszkodjon. Kiszámoljuk. Ecc, pecc, kimehetsz, holnapután bejöhetsz, cérnára, cinegére, ugorj cica az egérre! Fuss!... Te vagy az, Fred.
- Ess neki! - buzdította Eddie.
- Igen, nincs értelme várni - sürgette George. - Mutasd be az egyik fürge ugrásodat!
- Mint egy leopárd - javasolta Eddie.
- Igen, tudom, de ide hallgass! - húzta az időt Fred.

Eme feszült pillanatban megszólalt egy hang.

- Mi folyik itt?
April June állt az ajtóban.

26. fejezet

Szép kis sokk ért. Ha nem lettem volna úgy tele palacsintával, valószínűsíthetően megtántorodtam volna. Úgy döntöttem, határozottan lépek fel vele szemben már a legelejétől.
- Hátrább, asszony! - rivalltam rá. - Fegyver van nálam!
Nyugtalansága láthatólag az enyémével vetekedett.
-Te kis marha! - kiabált rám indulatosan. - Mit művelsz? Elment az a maradék eszed is? A sajtóügynököm bármelyik pillanatban itt lehet, sarkában a riporterekkel és a fényképészekkel. Miféle felmentő sereg lesz ez, ha így találnak itt téged? Nincs ki a négy kereked? - folytatta a dühöngést, csillogó tekintetét pedig George-ra, Eddie-re és Fredre szegezte. - A sajtóügynököm úgy tájékoztatott, hogy világosan elmagyarázta, pontosan mi a feladatuk, erre maguk itt hülyéskednek. A riporterek nem arra számítanak, hogy ramazurit csapnak a gyerekkel. Székhez kellett volna kötözniük a fiút, és válogatott fenyegetésekkel ijesztgetniük. A fényképészek mindenekelőtt egy olyan pillanatot akarnak majd elkapni, melyen maguk a megkötözött gyereket fenyegetik, és én itt állok a fegyverrel.
- Na, de hölgyem - vágott közbe George. - Bocsánat, hölgyem, de ön az a hölgy, akinek az a másik hölgy a sajtóügynöke? A nagy sztár?
- Hát persze, hogy én vagyok az, maga szerencsétlen, pipogya alak.
- Örvendek, hölgyem.
- Maga csak ne örvendezzen itt nekem...
- Azta, ez April June - csodálkozott el Eddie.

- Így igaz - mondta Fred.
- Persze, hogy én vagyok April June.
- Figyelj, George! - szólt neki Eddie. - Mi volt az a történet, amit pár napja agyaltunk ki? Az, amelyikről azt mondtad, telitalálat lenne Miss June-nak?
- Tudod, George - emlékeztette Fred is. - Amelyik...
- Hát persze - világosodott meg George. - Hé, hölgyem, ha van egy perce, szeretném megkörnyékezni egy aprócska forgatókönyvvel, amit én és a fiúk dobtunk össze. Úgy kezdődik, hogy ennek a befolyásos üzletembernek van egy szépséges titkárnője...

April June dobbantott egyet - ha nem a hátsómon éreztem volna a nyomát, úgy neveztem volna - kecses lábával.
- Semmilyen történetről nem akarok hallani. Azt akarom tudni, miért nem kötözték meg.

George bocsánatkérően simogatta a szakállát.
- Nem volt szívünk hozzá, hölgyem.
- Addig nem - helyesbített Eddie -, amíg palacsintát evett.
- Később szándékoztunk rátémi a dologra - szabadkozott Fred.
- Majd a forgatókönyvön kellett átrágnunk magunkat - magyarázkodott George is.

April ismét toppantott.
- Most lehet, hogy ezzel mindent elrontottak. Kötözzék meg, de gyorsan. Siessenek! Talán már így is túl késő.
- De hölgyem, a kezében lévő stukker töltve van.
- Mi az ördögöt akartak egy töltött fegyverrel?
- Fred ötlete volt - felelte Eddie, miközben újfent szemrehányó pillantást vetett rá. - Nagyon alapos.
- Szereti rendesen elvégezni a feladatát - magyarázta George.
- Művész vagyok - dacoskodott Fred. - Jobbnak láttam megtölteni. Így tartottam helyesnek. Éreztem, hogy itt van - mondta, miközben megtapogatta a mellkasát.

- Az igazat megvallva - szabadkozott tovább George -, Fred nem a régi, mióta statisztaként szerepelt *A Broadway leprásaiban.*

April June olyan szemeket villantott rám, amelyek a maguk módján majdnem olyan élesek voltak, mint egy papírvágó kés.

- Add ide a fegyvert!

Haboztam. Meg akartam ismerni az igazságot, mielőtt bármi drasztikusra szántam volna el magam.

- Igaz, amit ezek a jómadarak beszélnek? - kérdeztem. - Ez az egész mindössze a sajtónak szóló trükk?

- Természetesen. Hát nem magyarázták el neked újra és újra? Miss Bannister biztosított afelől, hogy alaposan kiokosított, és meg is értettél mindent.

- Szent ég, hát persze - világosodtam meg. Már mindent kristálytisztán láttam. Ez volt a nyitja mindazon alkalmi megfigyelésemnek, melyeket oly rejtélyesnek találtam. Emlékeznek. Amikor Ann arról beszélt, hogy milyen sűrű napom lesz másnap, illetve amikor a Cooley kölyök megemlítette, hogy valamit még el kell mondania.

- Minden lapot értesítettünk múlt éjjel, hogy elraboltak...

Hát persze. Ezért volt Ann olyan biztos benne, hogy minden varangy-, illetve szoborügyben elkövetett bűncselekményem a feledés homályába vész másnapra.

- ...ma délelőtt pedig meg kell találjalak és ki kell szabadítsalak. Add át a fegyvert és kötözd meg magad gyorsan! Már hallom közeledni az autót.

Mindezek ellenére azonban még mindig tétováztam. Könnyen beszél, hogy kötözzem meg magam, de honnan tudjam, hogy ez nem egy újabb fortély? Ismertem már a nőt, hogy milyen egy félelmetes ellenfél. Az még hagyján, amikor az ember a végtagjai teljes birtokában van, és el tud ugrani, de hogy én kikötözött állapotban tegyem ki magam a haragjának,

az valóságos istenkísértés lenne. Nem kértem többet az egyoldalú szabálysértéséből.

Eme megfeszített szellemi tevékenység elaltatta éberségemet. Leeresztettem a revolvert, mire a következő pillanatban rám vetette magát a szakállas osztag. Egy székhez hurcoltak, majd kötelek feszültek meg rajtam. Léptek zaja hallatszódott kintről. April megszerezte a fegyvert. A banditák felemelték a kezüket, és ijedtség ült ki az arcukra.

- Egyetlen lépés, és lelőlek titeket, csirkefogók! - kiáltotta April, majd várakozóan pillantott az ajtóra. Azonban nem riporterek és fényképészek hada tódult be, hanem Ann Bannister személyesen.

Enyhe csalódás, nem igaz? Nekem legalábbis ez jutott eszembe, és úgy láttam, April June is így érez. Kicsit olyan, mint amikor egy vígoperában felkiáltanak, hogy „Hurrá, lányok, itt jön a királyi testőrség", de csak egy doboskölyök lép a színre balról.

April June csak állt ott, a szemei jojóztak.

- Hol vannak a riporterek? - fakadt ki.

- Nem hoztam ide őket - felelte kurtán Ann.

- És a fényképészek?

- Őket sem.

- Nem? - Azt azért nem állítanám, hogy Aprilnek habzott a szája, de közel járt hozzá. - Hogy érti azt, hogy nem hozta ide őket? Szent egek! - sikoltotta, miközben vagy hatféle érzelem suhant át rajta. - Hát nem számíthatok semmiféle együttműködésre?

A szőrmókok egymásra néztek.

- Semmi riporter, hölgyem? - szorította össze az ajkait George.

- Semmi fényképész, hölgyem? - húzta fel a szemöldökét Fred és Eddie.

- Nem - válaszolta Ann. - Egy szál se. És ha adnak egy percet, el is magyarázom, miért. Nincs értelme tovább folytatni. Teljesen hasztalan.
- Hasztalan?
- Az. Egy centnyi népszerűséget sem hoz most Joey Cooley megmentése. A szegény gyerek népszerűsége már a múlté, a karrierje derékba tört.
- Hogy?!
- Így igaz. Ott hever egy vasárnapi lap. Nem látták a címlapot?
- Csak a filmes rovatot és a képregényt olvastuk el - vallotta be George.
- Valóban? Akkor most vessenek rá egy pillantást! Olyan kis mafla vagy, Joseph - nézett rám Ann szánakozva. - Mi a csudáért mentél oda és viccelődtél az újságírónővel? Megmondtam, hogy egyszer még bajba kever téged a humorérzéked. Nem hihetted, hogy tudja, csak szórakozol vele. Vagy tényleg arra számítottál, a rajongók majd elhiszik neked, hogy csak tréfálkoztál? Attól tartok, ezt a csorbát sosem fogod tudni kiköszörülni. A Los Angeles-i Krónika a címlapján hoz egy képet Joey Cooley-ról, amint cigarettázik és whiskys poharat szorongat a kezében - fordult Aprilhez. - A képhez tartozó cikkben pedig azt állítja, huszonhét éves, és inkább a pipát preferálja.

April felkapta az újságot, és olvasni kezdte. George Eddie-re pillantott. Eddie Fredre.
- Fiúk, azt hiszem, a bulinak vége - jelentette ki George.
- Aha - reagált Fred.

Eddie kurtán bólintott.
- Nincs üzlet.
- Nekünk itt már nincsen dolgunk - állapította meg George.
- Ha sietünk, még odaérünk a templomba.
- Aha - egyezett bele Fred.
- Aha - ismételte Eddie.

Vádlón csóválták - nekem címezve - a fejüket, leszedték a szakállakat és egy szekrénybe rakták őket, amelyből aztán imakönyveket vettek elő, majd megítélésem szerint igen méltóságteljes modorban hagyták el a házat.
Ann angyali együttérzéssel fordult most felém.
- Szegény, öreg Joseph! A régi gyengeséged - bármit egy jó kis nevetésért. Bizonyára mulatságos is volt. De attól tartok, neked alaposan befellegzett ezzel. Az amerikai anyák ezt sosem bocsátják meg neked. Ami azt illeti, amikor eljöttem, vagy hatszáz michigani mama várakozott Mr. Brinkmeyer háza előtt. Mind azt követelték a nagyfőnöktől, hogy vigyen ki téged, hogy leönthessenek szurokkal, majd meghempergessenek egy tollhalomban, illetve felszólították, hogy fizesse ki nekik az útiköltségüket oda és vissza Detroitba. Attól félek...

Ekkor halk, fütyülő hangra lettem figyelmes, mintha a keleti szél fújt volna keresztül egy kísértetjárta ház repedésein. De csak April June volt az, ahogy levegőt vett.
- Egy szóval sem említhetnek meg engem az egész interjúban - jelentette ki különösen kemény, fojtott hangon, ami egy tornádó vagy orkán előszelére hajazott. - Egyetlen szót sem! Egyetlen árva, üres, istenverte szótagot sem! Az én interjúm! - folytatta fokozódó hangerővel. - Az én személyes magáninterjúm! Az én egyéni, exkluzív interjúm! És ez a kis csibész betolakszik és elhappolja az egészet! Na, most elkaplak!

Reszketés futott végig rajta, és keresztülvágtatott a szobán, miközben hol ökölbe szorította a kezét, hol kiengedte a szorítást. Fogait összepréselte, szemei hatalmasra dülledtek és ragyogtak. A helyzet egyértelműen Reginaldért kiáltott.

Ekkor azonban Anne hirtelen közöttünk termett.
- Mit akar tenni?
- Sok mindent.

- Egy ujjal sem nyúlhat a gyerekhez - közölte vele Ann. Nem láthattam April arcát, mert Ann takarta, de hallottam, hogy ismét a levegővételt gyakorolja, ami módfelett barátságtalanul hangzott. Arra számítottam, úgy reagál: „Na?", ehelyett azonban azt kérdezte: „Nem?"
- Nem? - kérdezte tehát.
- Nem - válaszolta Ann.

Elhallgattak. Emlékszem, egyszer, még évekkel azelőtt, a némafilmes korszakban beültem egy filmre, melyben a vademberek által foglyul ejtett hősnő megkötözve feküdt az oltáron, és minden, ami elválasztotta a főpap késétől, a hős volt, aki a nő eloldozását szorgalmazta. Már át tudtam érezni a hősnő helyzetét.
- El az utamból! - utasította April.
- Nem - állt ellen Anne.
- April füttyentett egyet.
- Ezennel ki van rúgva! - határozott.
- Rendben - maradt szilárd Anne.
- És gondom lesz rá, hogy senki se alkalmazza többé mint sajtóügynököt.
- Jól van.

April June az ajtóhoz lépdelt. Megállt egy pillanatra a küszöbön, Annre, majd rám meredt, és kisétált.

Milyen kellemetlen lány. Fogalmam sem volt, miért szerettem egykor.

Anne eloldozott, és felálltam. Felé fordultam, szólásra nyitottam a számat, de be is csuktam azonnal. Minden ékesszólási képességemet bevetve szerettem volna megköszönni neki, hogy ragyogó közbelépésével immár másodjára mentett meg a sötét erőktől, arcának látványa azonban megállított.
Nem patakzott a könnye, mivel Anne nem az a fajta sírós lány volt, mindazonáltal úgy festett, mint akit alaposan leforráztak.

Ekkor eszméltem rá, mit is jelenthetett neki az, hogy így elvesztette az állását, amelyért keményen megdolgozott, és amire úgy várt. Kétségtelenül hatalmas érvágás.

Feláldozta álmait és vágyait csak azért, hogy megmentsen engem April June haragjától. Olyannyira csodáltam őt a bátorságáért és az önzetlenségéért, hogy az érzés - már-már az elfogyasztott palacsinták fölé tornyosulva - szinte fulladással fenyegetett.

- Őszintén mondom - böktem ki szerencsétlenül -, szörnyen sajnálom.

- Nem számít.

- Dehogynem.

- Minden rendben van, Joseph.

- Én... én nem is tudom, mit mondjak.

- Semmi baj, Joey drágám. Csak nem képzelted, hogy tétlenül nézem és hagyom, hogy...

- De elveszítetted az állásodat.

- Kapok majd másikat.

- De April June...

- Talán nem sajtóügynökit - felteszem, van akkora befolyása, hogy beleköpjön a levesembe -, mert azok nem jönnek szembe folyton, de valamit.

Egy bizakodásra okot adó ötlet futott át az agyamon. Már ha ebben a helyzetben beszélhettünk egyáltalán bizakodásról.

- Hiszen igazából nincs is szükséged munkára. Férjhez mész - mondtam kissé fájdalmasan, mivel az esküvője gondolata piszok kellemetlen volt számomra. Mint egy lándzsadöfés a legérzékenyebb pontomra.

Döbbenten meredt rám.

- Honnan tudsz te erről?

Gyorsan ki kellett találnom valamit.

- Ó, hát Eggy mesélte.

- Tényleg, igaz. Tegnap beszédtechnika-órát tartott neked, ugye? Hogy jöttök ki egymással?
- Prímán.
- Bizonyára, ha már Eggynek szólítod.
- Rendelkezik némi pénzzel.
- Meghiszem azt. De nem sok hasznom származik belőle, ugyanis felbontottuk az eljegyzést.
- Hogy?
- Bizony. Múlt éjjel. Tudod, így muszáj lesz munkát találnom. Van egy olyan elképzelésem, miszerint fogorvos-asszisztensként fogom végezni. A Mr. Burwash keze alá dolgozó lány felmond. Talán átvehetem a helyét.

Nem jutottam szóhoz. Eggy alávaló árulására gondoltam, miszerint nem köti be e nemes lány fejét, majd Ann jutott eszembe - az én csodálatos Annem -, aki ragyogó tehetségét B. K. Burwash cinkostársaként az őrlőfográngató üzletben vesztegeti. Mindez együttesen hangszálaim összegubancolódását okozta.
- Na, de ne pazaroljuk ilyesmire a drága időnket - javasolta Anne. - Most arra kell koncentrálnunk, hogy mi lesz veled.
- Velem?
- Igen, veled, szegény báránykám. El kell helyeznünk téged valahol. Mr. Brinkmeyerhez nem mehetsz vissza.

Beláttam, hogy igaza van. Az ő nyomorúságos kilátásain rágódva szinte el is felejtettem, hogy az én helyzetem sem sokkal rózsásabb. A székhez kötözés okozta mentális gyötrelem, illetve April June támadása elterelte róla a figyelmemet. Amikor egy dühödt némber előkészülésképpen a tenyerébe köp, és olyan testhelyzetet vesz fel, hogy mindjárt jól állon sózza az embert, az áldozat azon kapja magát, hogy a sürgető bajra összpontosít ahelyett, hogy a távoli jövőbe révedne. Amibe most betekintést nyerhettem.
- Tyűha!

- Kisebbfajta gond, nem igaz? Van valami terved?
- Arra gondoltam, hogy Angliába megyek.
- Angliába?
- Persze csak ha össze tudom gyűjteni az ahhoz szükséges pénzt.
- De miért Angliába?
- Jelen körülmények között nem egyszerű erre választ adnom.
- Ó, mindjárt sejtettem. Hát, találj ki valami mást, szegény gyermekem. A legvadabb ötletekkel tudsz előállni, Joseph. Attól eltekintve, hogy ott nem lenne hová menned, el sem jutnál odáig. Hol van az útleveled? Gondolod, hogy a hajótársaság jegyet ad el valakinek a te korodban? Feltartóztatnak, kifaggatnak, majd visszapostáznak téged Mr. Brinkmeyernek.

Bátran beismerhetem, hogy ama tervemet, miszerint elutazom Angliába és Biddlefordban telepedem le, csak általánosságban, nagy vonalakban dolgoztam ki, a részleteket pedig a jövőre bíztam volna.

- Egyetlen lehetőség áll előtted. Hazatérsz édesanyádhoz az ohioi Chillicothe-ba. Figyelj rám! Nem tudlak elfuvarozni, mert kölcsönkérték az autómat, de a legközelebbi garázsból bérelek egyet, és hazaviszlek. Az édesanyád pedig ráér akkor fizetni, amikor megérkezel. Majd én elmagyarázom neki, mi történt. Jól van, most megyek is, szia!
- Szia!
- Visszajövök érted és elviszlek. Fel a fejjel, Joseph! Nemsokára minden egyenesbe jön.

Ezzel elszelelt. Maradt még egy palacsinta a tálon. Komoran magamba nyomtam. Fojtogató érzés tört rám odabenn, ezért kisétáltam a házból, és kavicsokat rugdosva nekivágtam az zsákutcának.

Bár Anne azzal biztatott, hogy fel a fejjel, de akármi legyek, ha erre képes lettem volna. Azzal vigasztalt, hogy majd minden egyenesbe jön, de átkozott legyek, ha tudtam, mikor. Minél tovább merengtem a jövőbeni kilátásaimról, annál pocsékabbnak néztek ki.

Elvégre, ha elfelejtjük Anne problémáját, és rátérünk az enyémre, hogyan is álltak a dolgok? Reménytelen szerelem mardosta a szívemet, ami kétségtelenül továbbra is mardosni fogja. De ettől eltekintve, mi volt a helyzet?

Olyan sötéten láttam a jövőt, hogy az már szinte koromfekete színt öltött. Nem igazán lelkesedtem az ötletért, hogy gyereksztár legyek, mivel az ízlésem és a szokásaim egy harmadik gróféi voltak, de még mindig sokkal jövedelmezőbbnek tűnt az utóbbi, mint bukott gyereksztárrá válni.

Némi vigaszt nyújtott volna a tudat, hogy én vagyok az amerikai anyák álma, de már ettől is megfosztottak. A michigani példányok hozzáállását vizsgálva egyértelművé vált, hogy az egyedüli érzelem, amelyet irányomban táplálhattak, az erőteljes vágy volt, hogy fejbe kólintsanak egy téglával.

Talán visszavonult magányban kellene élnem Joey Cooley szüleivel az ohioi Chillicothe-ban. Habár a fiú úgy tájékoztatott, az egyik szülője fenséges délies sült csirkét készít, nem mondhatnám, hogy túlságosan ínyemre lett volna az elképzelés. Tudják, hogy megy az, amikor az ember megismerkedik egy ismeretlen nővel. Időbe telik, mire kellemesen érzi vele magát. Az ismeretség elején nehézkes az ízlésbeli hasonlóságok és a közös társalgási témák felfedezése.

Ilyen gondolatok bolyongtak a fejemben, amikor nem meglepő módon meglehetősen letargikus hangulatban fordultam rá a főútra. Egy pokoli tempóban száguldó motor

süvítő hangja rángatott ki mélázásomból. Körbenéztem, és láttam, hogy az ördögi jármű éppen felém tart.

Mindössze arra jutott időm, hogy felismerjem a nyergében ülőt, aki egyszerű szürke öltönyt és ízléses, szarvasbőr cipőben végződő kobaltkék zoknit viselt, amikor üvöltés és dudálás harsant. A kormányrúd egyik vége kupán vágott, mire hármat bukfenceztem, és többre már nem emlékszem.

27. fejezet

Amikor magamhoz tértem, az út mellett feküdtem csukott szemmel és irdatlanul sajgó dudorral a fejemen. Egy hang szólt hozzám.

- Hé! - kiáltott rám.

Első gondolatom az volt, hogy a mennybe kerültem és egy angyal próbál ismerkedni velem, de a fejfájásom túlságosan lefoglalt ahhoz, hogy kinyissam a szemem és megbizonyosodjak efelől. Csak feküdtem ott mozdulatlanul.

- Hé! - próbálkozott újra. - Meghaltál?

Egy szempillantással korábban még habozás nélkül igennel feleltem volna, most azonban kétségek kúsztak az elmémbe. Kezdett kitisztulni a kobakom. Komótosan végiggondoltam a dolgot, és meggyőztem magam.

- Nem - jelentettem ki.

Állításom alátámasztására kinyitottam a szemem. Tekintetem olyan látványra esett, amely hatására rögvest felpattantam és tettem egy fél fordulatot.

Átmenetileg az a képzetem támadt, hogy attól a jelenségtől szenvedek, amit úgy neveznek, másnaposság. Majd amikor még jobban kitisztult a kép, ráébredtem, hogy nem is erről van szó.

Joey Cooley állt előttem személyesen. Tévedés kizárva. Térdnadrágot viselt, és göndör aranyfürtök keretezték az arcát. Ugyanebben a minutumban megpillantottam a lábaimat, melyeket az ég felé nyújtottam. Hosszúk és húsosak voltak, egyszerű szürke nadrágba bújtatva, a bokám környékén pedig kobaltkék zoknit fedeztem fel, mely ízléses szarvasbőr cipőben végződött.

El tudom képzelni, hogy ez egyeseket kikészített volna. Talán néhány nappal azelőtt az én állam is leesett volna. A nyüzsgő élet azonban, melybe nemrégiben belecsöppentem, kiélesítette érzékeimet, így villámgyorsan ráeszméltem, mi is történt.

Visszaváltoztunk.

Könnyen átláttam, hogyan működhetett a dolog. Az ütközés jelentette a varázsütést. Abban a szent pillanatban, mihelyt elterültem, bizonyára a Cooley kölyök is kidőlt, és mialatt mindketten eszméletlen állapotban feküdtünk, újra testet cseréltünk. Nem maradtak emlékképeim az incidensről, de valószínűleg összefutottunk a negyedik dimenzióban, röviden átbeszéltük az esetet, és úgy találtuk, remek alkalom kínálkozik arra, hogy visszaállítsuk - amire nem mernék megesküdni, de nevezzük úgy - a status quót.

- Hohó! - örvendeztem.

Azok után, ahogy a legutóbbi találkozásunk során viselkedett a kis vakarcs, érthető lett volna, ha egy kissé kimért hangnemet engedek meg magamnak vele szemben. Ha emlékeznek még, igencsak távolságtartó modorban váltunk el egymástól. Ő megvonta a vállát és gúnyosan vigyorgott rám, majd magamra hagyott a tomboló Murphyvel. Ennek ellenére túlságosan is vidám voltam ahhoz, hogy barátságtalanul közeledjek felé. Valósággal sugárzó mosolyt villantottam erre a kis istenáldására.

- Nini! Hohó! Na, észreveszel valamit? - kérdeztem tőle.

- Észrevenni, mit?
- Hát mit, azt, hogy visszaállt a status quo, ha élhetek ezzel a kifejezéssel, nem látod, hogy visszaváltoztunk?
- Ó, dehogynem. Látom. Mit gondol, hogyan történhetett?
Még nem jutott időm mindent kifundálni, de kifejtettem az álláspontomat. Megértően bólintott.
- Értem. Ugyanaz a jó öreg séma. Nem az én hibám volt - folytatta enyhén szurkálódó védekezéssel a hangjában. - Dudáltam.
- Ó, persze.
- De mit keres itt, egyedül bandukolva az úton?
- Pusztán eltöprengtem.
- Egyáltalán hogy került ide?
- George, Eddie és Fred révén.
- George, Eddie és Fred? Kik ők?
- Meglehetősen rendes tagok. Emberrablók.
Felderült az arca.
- Ezek szerint sikeresen zajlott az ál-emberrablás?
- Egy cseppet sem.
- Ez a rejtekhelyük? A ház a mellékutca végében?
- Igen.
- Mi történt?
-Hát, ez hosszú történet. Egy reggelivel indítottunk... Éles kiáltást hallatott.
- Reggeli? Komolyan? Rögtön éreztem, mihelyt visszaköltöztem a saját testembe, hogy művelt vele valamit azóta, hogy utoljára a gazdája voltam. Tele a hasam. Nyoma sincs a pangó ürességnek. Reggeli, mi? Mit evett?
- Kolbászt, ezt követően pedig palacsintát.
Felragyogott a tekintete.
- Maradt belőle?
- Nem akarhatsz még többet enni.
- Dehogyisnem.

- Esetleg van még a konyhában. Tudsz kolbászt sütni?
- Nem vagyok biztos benne. De megpróbálhatom. Talán találok egy kis szalonnát is. Meg tojást. És kenyeret. Ha vissza kell mennem Brinkmeyer mamához, miközben él a szerződésem B pontja, akkor fel kell tankolnom előtte.

Elérkezettnek láttam az időt arra, hogy megosszam vele a híreket.

- Én a te helyedben nem mennék vissza hozzájuk.
- Használja a fejét! A szerződésem még három évig érvényes.
- Nem hiszem.
- Hogy?
- Hát nem láttad a mai lapokat?
- Nem. Miért?
- Sajnálattal kell közölnöm, hogy bár akaratlanul - már ha ismered a szó jelentését -, de keresztbe tettem neked.

Néhány egyszerű szóval tájékoztattam a helyzet állásáról.

Nem kellett volna aggódnom. Sosem láttam még ilyen erős gyereket. Abbéli feltételezésemmel, hogy a fiú teljesen összetörik majd a hír hallatán, miszerint derékba tört a szakmai karrierje, alaposan melléfogtam.

- Nahát, uram - mondta szeretetteljesen -, a lehető legjobbat tette velem. Akkor se tehetett volna jobbat, ha éjszakákon át készült volna rá. De nem ám, uram!

Elhűltem.

- Tehát örülsz és elégedett vagy? - hebegtem értetlenül.
- Arra mérget vehet. így felszabadultam. Azonnal hazatérhetek Chillicothe-ba. - Elhallgatott. A lelkesedése mintha kissé alábbhagyott volna - Ugye?
- Miért is ne?
- De hogy jutok haza?

Könnyelműen legyintettem. Óriási megkönnyebbülést jelentett, hogy a saját kezemmel legyinthettem.

- Ó, már el van rendezve.

- Valóban?
- Igen. Hamarosan itt lesz az autó, ami elvisz.
- Nahát, ez klassz. Kinek az ötlete volt?
- Anne Bannisteré.
- Szóval az övé. Remek teremtés!
- De még mennyire!
- Vannak még józanul gondolkodó lányok.
- De még mennyire!
- Szeretem Annet.
- Én is.

Meglepettnek tűnt.

- Maga?
- Én.
- Mindkettejüket szereti?
- Tessék?
- Azt mondta, April June-t szereti.

Megborzongtam.

- Tegyél meg nekem egy szívességet - kértem. - Ne említsd előttem azt a nevet! Milyen igazad volt, kis Cooley! És milyen helyesen ítélted meg a jellemét, amikor utálatos némbernek nevezted.
- Az is, utálatos némber.
- Határozottan.
- Az utálatos némber mintapéldánya.
- Irtózatos banya.
- Marhára!
- Baromira!

Ebben tökéletesen egyetértettünk. Témát váltottam.

- Furcsa, hogy nem láttad a vasárnapi újságot. Nem olvasod rendszeresen?

Mintha kicsit gondterhelt arcot vágott volna. Hangyányit zavarban van, gondoltam.

- Hát, igen. De, szoktam. Csak megakadályoztak benne.

- Megakadályoztak?
- Igen, megzavartak, mielőtt nekiállhattam volna.
- Ki zavart meg?
- Az a fakabát.
- Miféle fakabát?
Zavarodottsága egyre csak fokozódott.
- Na, jó, hallgasson ide! Valamit el kell mondanom. Már korábban akartam, de másra terelődött a szó. A következő történt. Éppen hogy kezembe vettem ma reggel az újságot a Heszperidák Kertje előtt és belefogtam volna az olvasásába ott, az utcán, amikor arra járt egy motoros rendőr, és azt kérdezte tőlem, én vagyok-e Lord Havershot.
- Mire te?
- Azt mondtam, én bizony. Erre közölte, hogy letartóztat Brinkmeyer mama bántalmazásáért. Egyértelmű eset, mondta, mert úgy tűnik, elejtettem a névjegyét, amikor a hárpiát kergettem a medence körül.
- Úristen!
- Az. Na de várjon! Még nem hallott mindent. Ismeri azt a csodaszép húszcentis ütését dugóhúzószerű csavarral a végén?
Megtántorodtam.
- Csak nem...
- Dehogynem. Telibe az orrára. Elvágódott, én pedig meglovasítottam a motorját és leléptem. Mexikó felé tartottam éppen. És hadd mondjak még valamit. Én a maga helyében, ha még működik az a motor, meg sem állnék Mexikóig. A maga helyében ezt tenném, úgy ám. Most viszont megyek, fogok magamnak néhány kolbászt. Ezek a maga palacsintái mintha már felszívódtak volna.
Eltűnt az mellékutcában, én pedig megrohantam a motort, hogy felmérjem az állapotát. Ha az újonnan visszaszerzett testem - melynek meggondolatlan tetteiért már megint nekem kellett vállalnom a felelősséget - orrba gyűrt egy rendőrt,

épkézlábnak tűnt a fiú tanácsa, hogy lépjem át a mexikói határt.
A tanács sokkal jobbnak tűnt, mint a motor, amelyből egy rakás roncs lett. Befejeztem a halottszemlét, és elfordultam. Eme fenséges romhalmaz hátán nem nyerhettem utat a biztonságos lét felé.

A legjobb, amit tehettem, hogy megvárom a bérelt autót, ami felveszi a kölyköt, és megkérem, hogy vigyenek el Chillicothe-ba, miáltal legalább egy állammal odébb költözöm. Visszatértem a házba, hogy megtudjam, belemegy-e a tervbe. A konyhában bukkantam rá, egy nagy serpenyővel bűvészkedett éppen. Nem volt ellenvetése. Örül a társaságomnak, tette hozzá kedvesen.

- Sínen lesz, ha átérünk az államhatáron. Ott nem kaphatják el.
- Biztos vagy ebben?
- Teljesen. A hatóságoknak fel kell hagyniuk az üldözéssel, vagy hogy is nevezik ezt.

Dudaszó harsant fel kintről.

- Hahó, valaki van az ajtónál. Ha értem jöttek, mondja meg, hogy még nem vagyok kész.

Nyugtalanító érzés kerített hatalmába.

- És mi van, ha értem jöttek?
- Úgy érti, zsaruk? Kizárt.
- Lehetséges.
- Hát, ha mégis, gyűrje orrba őket.

Jó adag aggodalommal léptem a bejárati ajtóhoz és nyitottam ki. Nem vallottam ugyanis az egyszerű gyermeki hitet, miszerint az orrba vágás minden betegségre gyógyír. Egy autó parkolt odakint: hatalmas megkönnyebbülésemre nem egy rendőrautó volt, hanem csak egy Hollywoodban oly gyakori kopott kétüléses.

Valaki kiszállt belőle. Valaki, aki furcsamód rettentő ismerősnek tűnt.

- Atyaég! - kiáltottam fel.

Felismertem a látogatónkat, aki nem volt más, mint Eggy unokatestvérem.

28. fejezet

Eme emberi szivattyúra számítottam a legkevésbé. Csak álltam ott és figyeltem, ahogy kikászálódott. Ehhez szüksége volt egy pár másodpercre, mert az autó egy pöttöm kétüléses volt, a fiú pedig magas, vékony, nyakigláb testalkattal bírt, más szóval egy hernyó vagy egy öntözőcső felépítésével rendelkezett. Mikor végre sikerült kiszabadulnia, egy vidám „Nocsak!" felkiáltás kíséretében indult meg felém. Nem is, inkább egy vidám „No", majd egy bugyborékoló brekegés hagyta el a száját. Ugyanis mielőtt hozzátehette volna a „csak"-ot, meglátott engem az ajtóban, és a látvány nyilvánvalóan megnémította. Hátrahőkölt, mintha valami tűzforró tárgyba ütközött volna, és mintegy tizenöt másodpercig földbe gyökerezve pislogott, mialatt a torka mélyéből hörgő hangok törtek elő. Végül halványan elmosolyodott.

- Halihó! - köszönt.
- Hahó!
- Jó reggelt, George!
- George!
- Mármint jó reggelt, Eddie!
- Eddie?
- Akarom mondani, jó reggelt, Fred!

Hangot adtam a számomra egyetlen lehetséges megoldásnak tűnő elképzelésemnek, habár az öregfiút még legjobb formáját hozva sem láttam soha ilyennek.

- Tökrészeg vagy - állapítottam meg.

- Szó sincs ilyesmiről.
- Dehogynem. Ha nem tűnik fel neked, hogy Reginald vagyok. Mi ez a zagyvaság George-ról, Eddie-ről és Fredről?

Újfent pislogott párat.
- Úgy érted, tényleg Reginald vagy?
- Hát persze.

Néhány pillanatig a homlokát törölgette, majd sértődött hangon szólalt meg újra.
- Bárcsak ne tennéd ezt, Reginald. Már beszélni akartam erről veled.
- Miről?
- Arról, hogy a legváratlanabb pillanatokban olyan helyeken bukkansz fel, ahol senki nem számít rád, és olyan fickókkal találkozol össze, akik valaki teljesen mást vártak. Rendkívül kellemetlenül érintett, amikor megpillantottalak az előbb, mivel George-ra, Eddie-re vagy Fredre számítottam. Természetesnek vettem, hogy George, Eddie vagy Fred vagy, mert azt hittem, megint becsapott a szemem. Több körültekintéssel kellett volna eljárnod. Képzeld magad mások helyébe. Próbáld meg átérezni a helyzetüket.

Elámultam.
- Te ismered George-ot, Eddie-t és Fredet?
- Persze. Derék fickók.
- Tudtad, hogy emberrablók?
- Lehet, hogy embereket rabolnak a szabadidejükben. Az Új Hajnal Templomában találkoztam velük. Ők az egyház vagyonkezelői. A hívek igen nagyra tartják őket. Eddie a tegnap esti mise után kölcsönadta nekem az imakönyvét, majd pedig együtt limonádéztunk. Meghívtak ma ebédre és egy golfpartira. Aranyos pofák. Nem felvágósak. Ismered az Új Hajnal Templomát, Reginald?
- Hallottam már róla.

- Csatlakoznod kellene hozzánk! Mesés hely. Engem egy Mabel Prescott nevű lány vett rá. Afféle keveréke egy újjászületés találkozónak és a Keeley Alkoholelvonó Intézetnek. Tegnap léptem be.
- Éppen időben, gondolom.
- A legutolsó pillanatban. Eléggé elvetettem a sulykot.
- Alaposan túllőttél a célon, már évekkel ezelőtt.
- Igen, de az utóbbi két napban betelt a pohár, ha érted, mire gondolok. Roppant különös élményben volt részem. Szokásom szerint gondtalanul jártam-keltem a világban, iszogattam itt, piálgattam ott, amikor váratlanul össze-omlottam. Darabjaimra hullottam.
- Valóban?
- Biztosíthatlak. Úgy volt, ahogy Mabel mondta. Nem álltam meg a feltételes állomásoknál: rákapcsoltam, és egyenesen befutottam a végállomásra. Az első intő jel az volt, amikor a látásom felmondta a szolgálatot. A tünetek meglehetősen furcsán jelentkeztek. Asztráltesteket kezdtem hallucinálni. Zaklattak már téged asztráltestek, Reginald? Irtó kellemetlen. Székek mögött ütik fel a fejüket.
- Miért csinálják ezt?
- Elképzelni sem tudom. Bizonyára ez a mániájuk.
- Nem lehet, hogy pusztán hobbi?
- Hívd hobbinak, ha úgy jobban tetszik. Bárhogy is, ezt művelik. Az enyém legalábbis. A Joey Cooley nevű gyereksztár asztráltesteje jutott nekem. Éppen a Heszperidák Kertjében lévő bungalódnál jártam, és ott volt ő, a szék mögött. Amikor azt mondom „ő", természetesen a szellemére vagy a látomására célzok.
- Szinte tisztán látom.
- Én is tisztán láttam, és ez rémített halálra. Akkor viszont még úgy véltem, folytathatom így tovább, mert mindössze múló gyengeségnek tartottam a történteket. De eljött a

másnap. Most valami olyat szándékozom megosztani veled, amit alig akarsz majd elhinni, Reginald, öregfiú. Tegnap délelőtt beszédtechnika-órát kellett tartanom ennek a Joey Cooley-nak. A természetes zavarodottság elmúltával - amit az okozott, hogy személyesen, élőben láttam azt, akinek az azelőtti napon futottam össze a szellemével vagy a látomásával - belevágtunk a tanulásba. így figyelmeztettem: „Ügyelned kell az „á" hangjaidra, pajtás. Borzalmasak. Mondd utánam: Hány száz bárány mászkál száját tátván?" Meg is esküdnék rá, mit válaszolt erre. Tudod, mit?
- Na, mit?
- Hogy ő te vagy! Képzeld csak el! „Talán érdekelni fogja", mondta a gyerek, „hogy én a maga unokatestvére, Reginald Havershot vagyok".
- Komolyan?
- Komolyan. „Mellesleg megjegyzem, az unokatestvére, Reginald Havershot vagyok", felelte.
- Nahát, nahát.
- Pontosan. Rögtön tudtam, mit is jelent ez. Amellett, hogy a szemeim csütörtököt mondtak, a tetejébe még a hallásom is gajra ment. Elismertem a vereséget. Egyenesen elhajtottam az Új Hajnal Temploma felé, és kértem egy belépési nyomtatványt. Itt ismertem meg George-ot, Eddie-t és Fredet. Egyébként hol vannak most?
- Valami templomi látogatásról beszéltek.
- Úgy? A Templomra gondoltak. A délelőtti misék 11-kor kezdődnek. Jobb lesz, ha megyek, és csatlakozom hozzájuk. De még áruld el nekem, Reginald, hogy az ördögbe... - Elhallgatott, majd szimatolni kezdett.
- Figyelj csak, te nem érzel égett szagot?
Én is beleszippantottam a levegőbe.

- Igen, úgy tűnik... Mi a baj? - kérdeztem, mivel hirtelen felugrott és lassan hátrálni kezdett. A szemei elkerekedtek és az ajkát nyalogatta.

Próbált erős maradni.

- Semmi. Semmiség. Mindössze egy leheletnyi visszaesés. Halványan visszatért a régi probléma. Gondolom, ez előfordul egy ideig. Emlékszel, hogy Joey Cooley asztráltestéről beszéltünk az előbb? Nos, újra itt van. Pont mögötted. Ne bátorítsd, ne is vegyél tudomást róla!

Megfordultam. A Cooley kölyök az ajtóban állt, kezében füstölgő serpenyővel, melyből rettenetes égett kolbásszag áradt.

- Hé! - kiáltotta a fiú.

- Hangok - rezzent össze Eggy. - Beszél.

- Mintha nem jól készítettem volna el a kolbászokat - ismerte be a gyerek. - Összeestek és megfeketedtek. Hahó, ez meg kicsoda?

Figyelmeztetően pillantottam rá.

- Csak nem felejtetted el a beszédtechnika-tanárodat? - kérdeztem vissza jelentőségteljesen.

- Hogy?

- Tegnap délelőtt. A beszédtechnika-tanárod. A fickó, aki beszédtechnikát tanít neked.

- Ó, hát persze. Igen, a beszédtechnika-tanárom. Emlékszem. Hogy van, beszédtechnika-tanár? Mizújs?

Eggy óvatosan előlépett.

- Te igazi vagy? - kérdezte.

- Alighanem igen.

- Nem bánnád, ha megböknélek?

- Csak tessék.

Eggy megbökte, majd megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Hú! Nem mintha kétségbe vontam volna a szavad. Csak... olyan zavaros az egész - magyarázta türelmetlenül. - Mármint,

egyszer igazi vagy, másszor nem. Kiszámíthatatlan. De még mindig nem tudom, mit keresel itt.
- Néhány szál kolbászt akartam sütni magamnak, de mintha nem sikerült volna túl fényesen. Tud kolbászt sütni?
- Naná. Az iskolában a mestere voltam. Még egy toll hegyén is képes lennék kolbászt sütni. Szeretnéd, hogy segítsek neked?
- Megtenné?
- Természetesen.

Ezzel elsétált volna, ha nem ugrok utána, és nem tartom vissza azzal, hogy megragadom a zakóját. Eddig a pillanatig ugyanis megfeledkeztem róla, hogy ez a férfi ejtette Annt a csinos arcocskájára, amikor oly szívtelenül felbontotta az eljegyzésüket.
- Várj! - kiáltottam utána. - Mielőtt elmész, Egremont Mannering, teljes magyarázatot kérek.
- Mire?
- Az alávaló viselkedésedre.

Meglepettnek látszott.
- Mire célzol? Nem viselkedtem alávaló módon.
- Haha! - nevettem fel keserűen. - Az eljegyzés felbomlott, nem? Kihátráltál a házasságból, nemde? Talán te nem tartod alávaló dolognak, hogy elnyered egy lány szerelmét, majd azt mondod neki: „Április bolondja, átvertelek!", mások szerint viszont az. Hozzád fordulok, fiatal Cooley.
- Nekem elég alávalónak tűnik.
- Mint bármely józan gondolkodású gyereknek - helyeseltem.

Eggy láthatóan megrökönyödött.
- A fenébe is, hiszen nekem ehhez semmi közöm.
- Hah! Hallod ezt, kölyök?
- Arra célzok, hogy nem én bontottam fel az eljegyzést.

Hanem Anne. Paff lettem.
- Hogy?
- Persze.

- A lány bontotta fel az eljegyzést?
- Pontosan. Múlt éjjel. Meglátogattam, hogy elújságoljam, belépek az egyházba, mire kitette a szűrömet. Nagyon édesen, és a lehető legkedvesebben, de kikosarazott. És ha tudni szeretnéd, mit gondolok az okáról, emlékezz vissza, mit mondtam neked pár estével ezelőtt azon a partin. Kértél, esküdjek meg, hogy abbahagyom az ivást. Én viszont állítottam, akkor Ann szakítana, mert csak azért állt össze velem, hogy megjavítson. Követed a történet lélektanát, Cooley?
- Naná.
- Ha egy lány csak azért jegyzi el magát egy fickóval, hogy megjavítsa őt, de a pasas fogja magát, és magától megjavul, akkor a lány ostobán érzi magát.
- Persze. A *Beszeszelt szerelmesekben* is ez történt, - így kellett lennie, beláthatod. Na, gyerünk, kis Cooley, kolbászsütésre fel!
Ismét elkaptam a zakóját.
- Ne, várj! Várj, még ne menj, Eggy! Nem fogod fel az ügy lényegét.
- A lényegét?
- A helyzet pátoszát. Amikor Ann kidobott téged múlt éjjel, még fenn tudta tartani önmagát. Remek állásra volt kilátása. Ma viszont pácba került. Az állás meghiúsult. Éppenséggel tudom, hogy szinte teljesen le van égve. Valakinek támogatnia kell őt. Máskülönben mindaz, ami elválasztja a lányt a létminimumtól, az a kérdés, hogy valóban megkapja-e a fogorvos-asszisztensi munkát.
- Még nem biztos?
- Egyáltalán nem. Ráadásul fehér köpenyt kellene viselnie, és azt szajkóznia: „Mr. Burwash várja önt."
- Nem tetszene neki.
- Gyűlölné.

- Úgy érezné magát, mint egy aranykalitkába zárt madár.
- Pontosan. Így csak egyetlen megoldás maradt: elmész hozzá, és megkéred, hogy fogadjon vissza.
- Ó, de hát ezt nem tehetem.
- Már hogyne tehetnéd meg.
- Nem. Technikai akadályok hátráltatnak. Az igazat megvallva, öregfiú, közvetlenül, miután Ann szakított velem múlt éjjel, elvánszorogtam Mabel Prescotthoz. Már az ő jegyese vagyok.
- Micsoda?!
- Bizony. És ő korántsem az a fajta lány, akihez az ember csak úgy odasétálhat az eljegyzésük másnapján azzal, hogy meggondolta magát. Ó egy... nos, meglehetősen érzékeny lány. Nemének királynője, hidd el, és én őrülten, ám gyengéden szeretem őt.
- Ó, hogy az ördög vigye el!
- A legjobb, amire számíthatnék, ha azzal állítanék be hozzá: változott a program, hogy kitekerné a nyakamat és megtaposná a maradványaimat. De ide hallgass! Anne-nel minden rendben van. Miért ne lehetne továbbra is ennek a kis kolbászkereskedőnek a dadája?
- Tegnap elbocsátották.
- A mindenit, folyamatosan kirúgatja magát, nem igaz? Mindig ezt mondom. Mi értelme állásokat szerezni? Az ember végül úgyis elveszti mindet.

A Cooley gyerek, aki eddig csak homlokráncolva, töprengve álldogált, miközben a serpenyő nyelével az állát vakargatta, most megszólalt.
- Van egy javaslatom, fiúk. Talán semmi haszna, de végül is mindannyian az előadás sikeréért dolgozunk. Miért nem maga veszi el Annet?

Megremegtem.
- Ki, én?

- Ja. Maga mondta, hogy szereti.
- Tényleg? Ez pompás - örvendezett Eggy.
- Fantasztikus - lelkendezett a fiú is. - Jobb nem is lehetne.
Ekkor arra lehettek figyelmesek, hogy keserűen felnevetek.
- Mi a gond? - tudakolta Eggy.
- Ann rám se nézne.
- Dehogyisnem.
- Dehogynem - értett egyet Eggyvel a kölyök. - Ő egy angol nemes - tette hozzá neki címezve.
- Tudom, hogy angol nemes. Méghozzá abból a fajtából, akire Anglia jogosan oly büszke.
- Bármelyik hölgy szívesen hozzámegy egy angol nemeshez.
- Mi sem tudja jobban feldobni az átlagnőt, mint egy hét Skegnessben - javasolta Eggy lelkesen.
Láthatóan ők már alaposan meggyőzték egymást, én azonban továbbra is csak a fejemet csóváltam.
- Rám se nézne - ismételtem. - Én vagyok a legutolsó fickó a világon, akihez hozzámenne.
A tökmag úgy tett, mintha bizalmasan suttogna valamit Eggy fülébe. Valójában úgy hangzott, mintha egy szenesember harsogott volna.
- Az arcára gondol.
- Igazán? - kérdezte Eggy. - Ó, aha, persze. Igen, bizonyára. - Köhintett egyet. - Én nem aggódnék az arcod miatt, Reginald - bátorított. - Megnyugtathatlak, hogy bizonyos szögből, adott megvilágítás mellett... mármint, létezik olyan, hogy kegyetlen őszinteség...
- Egyébként is, mit számít egy pasas képe? - vetette fel Joey Cooley.
- Pontosan.
- A kinézet nem minden. Hát Frankeinstein nem nősült meg?
- Megnősült volna? Nem tudom. Sosem találkoztam vele. Harrow-i diák lehetett.

- Az erős, szenvedélyes benső az, ami számít - vélte Cooley. - Csak keménynek kell lennie. Lépjen oda hozzá, ragadja meg a csuklóját, nézzen mélyen a szemébe és hullámozzon a mellkasa!
- Pontosan.
- És ziháljon.
- Természetesen, zihálj! - helyeselt Eggy. - Bár ezalatt, gondolom, nem azt érted, hogy tortaevésen ért pekingi palotapincsi módjára röfögjön, hanem hogy fűszerezze meg a dolgot egy kis átéléssel?
- Igen, úgy. Amolyan „Idehallgass, babám!" stílusban. Akkor biztosan elalél a lány.
- Most már rád bízzuk az ügyet, Reggie. Ezek után már csak meg kell találnod őt. Nem tudja valaki, merre lehet ilyenkor?
- Bármelyik pillanatban itt lehet.
- Akkor minden rendben - nyugtázta Eggy. - Csak csoszogj oda hozzá, és vesd be a ziháláso d, öregfiú, amíg mi visszavonulunk a konyhába az ifjú Aranyfürtössel, és megmutatom neki, hogy kell olyan kolbászt sütni, ami még az asztráltestének is ínyére válna. Velem tartasz, kölyök?
- Magával, pajtás. Gyerünk!

Ezzel elporoztak a konyha irányába, én pedig ismét kibandukoltam az útra, melyen bárgyún bámultam végig. Nemsokára egy autó tűnt fel, Anne-nel a volán mögött.

Kiléptem az útra, mire ő ijedt sikoly kíséretében rálépett a fékpedálra.

29. fejezet

- Reggie! - sikította.

Természetes, hogy megdöbbent. Nem hibáztatom érte. Talán én lettem volna az utolsó, akire számít, hogy beleütközik.
-Reggie!

- Hello, Anne! - köszöntem.

Lassan kiszállt az autóból, és megrökönyödve nézett rám. Az arca előbb elvörösödött, majd elfehéredett, végül ismét elpirult. Hogy az enyém mit csinált ez alatt, nem tudnám megmondani. Bizonyára eszméletlenül rondán festett.

Hosszú csend állt be, miután a lány szólalt meg elsőként:

- Leborotváltad a bajszod.

- Igen.

Újabb hosszú hallgatás következett. Elkínzott arccal, reménytelenül bámultam a szemébe, valahogy úgy, ahogy az ifjú Joey Cooley bámult volna egy kolbászra, ha legyőzhetetlen akadályok választották volna el tőle. Tudtam ugyanis, hogy nincs esélyem. Eszembe jutott mindaz, amit Anne mondott nekem két évvel azelőtt Cannes-ban, amikor szakított velem. Egyetlen lány sem fogadná vissza a pofát, akire oly tökéletesen illett a leírás, amelyet Anne közvetlenül az azt követő feszült pillanatokban alkotott rólam, hogy a nyakába nyomtam az égő szivaromat.

Megint megszólalt.

- Mi a csudát - kezdte, és szerintem úgy folytatta volna: keresel itt?, de nem fejezte be a mondatot. Fagyossá vált a modora. - Ha April June után koslatsz, ő már rég elment. Talán az otthonában megtalálod.

Jól feldühített.

- Nem April June után koslatok.

- Komolyan?

- Nem szokásom az általad említett hölgy után koslatni.

- Ó, valóban? Pedig az a szóbeszéd járja a klubokban...

- Az ördög vigye el a klubokat, és a fene essen abba a szóbeszédbe! - Keserű nevetést hallattam. - April June!

- Miért mondtad úgy, April June?

- Mert csak így lehet. Utálatos némber.

- Hogy?!

- Akárhonnan nézzük, minden porcikájában utálatos.
Felhúzta a szemöldökét.
- Reggie! A nő, akit szeretsz?
- Nem szeretem.
- De én azt hittem...
- Lefogadom. De nem. Rettentően eltúlzott egy történet az egész.

Irtó ingerült lettem. Ez a marhaság, hogy szeretem April June-t, szörnyen kihozott a sodromból. Én csak egyetlen lányt szeretek - illetve, ahogy már most látom, szerettem mindvégig. Annt.

A társalgás kezdete óta most először mosolyodott el.
- Nocsak, szavaid zene füleimnek, Reggie, de nem vádolhatsz azért, hogy egy kissé elcsodálkoztam. Két napja még úgy rajongtál érte.
- Sok minden történhet két nap alatt.
- Ó, mintha én nem tudnám. És mi történt?
- Ne is törődj vele!
- Csak érdeklődtem. Nos, akkor ezek szerint hál' istennek átláttál rajta. Nagy megkönnyebbülés számomra.

Enyhén megremegtem, és kissé rekedtes hangon szólaltam meg:
- Aggódtál értem, Ann?
- Hát persze hogy aggódtam érted.
- Ann!
- Bárkiért aggódtam volna, aki azt forgatja a fejében, hogy elveszi April June-t.
- Ó - lohadt le a lelkesedésem. Ismét csend borult ránk. Tekintetével az utat pásztázta.
- Egy kocsit várok - magyarázta. Bólintottam.
- Tudom.
- Netán látnok vagy?
- Nem. A Cooley kölyök mondta.

- Micsoda! Te ismered Joey Cooley-t?
Kis híján elnevettem magam.
- Igen, már találkoztam vele.
- Mikor? Hol?
- Egy napon mentünk fogat húzatni, a Zizzbaum-Burwash váróban haverkodtunk össze.
- Ó, már értem. És nemrég is beszéltél vele? Reggie, még nem magyaráztad meg. Hogy a csudába kerülsz ide? Biztosra vettem, hogy April June után jöttél, de mint mondtad...
Villámsebesen kellett gondolkodnom.
- Éppen errefelé motoroztam, amikor megláttam a fiút, és megálltam.
- Úgy érted, idekint lófrált az úton?
- Igen.
Aggodalmas képet vágott.
- Remélem, nem barangolja be az egész vidéket. A házban kellett volna maradnia, amíg vissza nem érek.
- Most a házban van, pontosabban a konyhában, Eggyvel.
- Eggy! Csak nincs itt Eggy is?
- De. Leugrott, hogy a napot cimboráival, a ház tulajaival töltse.
- Értem. Először olyan hihetetlennek hangzott. Beszéltél vele?
- Igen.
A lány lesütötte a szemét, és a lábával a földet kapargatta. Olyan benyomást keltett, mint aki szívesen belerúgna egy kavicsba, ha lenne egy a közelében.
- Elmondta, hogy...?
- Igen.
- Ó, hát arról is tudsz? - nevetett fel, ám nem túl vidáman. - Hát, igazad volt az imént, amikor azt mondtad, sok minden történhet két nap alatt, Reggie. Mióta találkoztunk azon a partin, felbontottam az eljegyzést, és elvesztettem pár állást.

- Hallottam hírét. - Haboztam. - Szóval rád jár a rúd mostanában, nem igaz, Ann?
- Igen, egy kicsit.
- Van pénzed?
- Nem sok.
- És nincs semmi munkalehetőség kilátásban?
- Van egy, de nem túl káprázatos.
- Mihez fogsz kezdeni?
- Ó, megleszek valahogy.

Kicsit meglazítottam az ingnyakamat. Valami azt súgta, hiába teszem, de megpróbálkoztam a kérdéssel:
- Nem vennéd fontolóra, hogy hozzám gyere, ugye?
- Nem.
- Sejtettem.
- Miért?
- Ó, hát csak gyanítottam.
- Nos, jól sejtetted. Nem szeretem a jótékonykodást.
- Mit értesz jótékonykodás alatt?
- Amit felajánlasz. „ *Cophetua királyi esküt tett. A kolduleány az én királynőm lesz"* Ha ott lettem volna, biztosan megkérdeztem volna, „Ó, valóban?"
- Nem értem, miről beszélsz.
- Ó, dehogynem, Reggie. Nem változtál. Már említettem, hogy arany szíved van, és most is ugyanaz az édes pofa vagy, mint régen. Sajnálsz engem.
- Szó sincs ilyesmiről.
- Ó, dehogynem. És nehogy azt gondold, hogy nem értékelem. Nagyon drága tőled, rád jellemző gesztus. A Bannisterek azonban valami rémesen büszke család. Nem, nem megyek hozzád, Reggie. Mindazonáltal isten áldjon, és kösz, hogy megkérdezted.

Megrázta magát, mint egy tóból kikecmergő csatakos kutya. Mintha így szabadult volna meg a gondolattól, hogy hozzám jön. „Hát ennyi", sugallta az a mozdulat.

Más téma felé terelte a beszélgetést.

- Azt mondtad, Joey a konyhában van?

- Arrafelé tartott, amikor utoljára láttam.

- Jobb lesz, ha most megyek és közlöm vele, eltart még egy darabig, mire megérkezik az autója, különben még nyugtalankodna. Nem mintha bármi is képes lenne nyugtalanítani a kis Joseph-et. Semmiképpen sem illik rá az idegbeteg gyerek kifejezés. Tudod, béreltem egy kocsit, hogy hazavigyem őt Ohióba, mivel rögvest el kell hagynia a környéket. Olvastad a mai lapokat? Azt az interjút?

- Ó, igen.

- Alaposan derékba tört a filmes karrierje a szegény csöppségnek.

- Láthatóan nem bánja túlzottan.

- Örülök neki.

- Valójában majd' kiugrik a bőréből örömében. Szeretne hazatérni az édesanyjához, aki pompásan készíti a délies sült csirkét.

- Tudom. Gyakran mesélt róla. Nos, útnak is indulhat, mihelyt befut az autó. A szerelők felkészítik az útra. - Apró sóhajt hallatott. - Hiányozni fog a jó öreg Joseph. Szomorú, amikor az emberek kisétálnak az életedből, nem igaz?

- És amikor visszatérnek?

Furán nézett rám.

- Hát... néha felkavaró. Mulatságos, hogy megint így találkoztunk, Reggie.

- Marha muris.

- Nem gondoltam teljesen komolyan. Nos, viszlát! Váratlanul elhallgatott, és kinyújtotta felém a kezét. Ekkor, ha megragadtam volna az alkalmat, kiváló lehetőség kínálkozott

volna arra, hogy elkapjam a csuklóját, mélyen a szemébe nézzek és hullámozzon a mellkasom, ahogy a Cooley gyerek tanácsolta. De elszalasztottam a lehetőséget. Elég valószínű, hogy amint állította, ezt a cselekvéssorozatot siker koronázta volna - senki sem mondhatja, hogy nem intelligens a kölyök -, de egyszerűen hagytam elúszni az esélyt. Pokoli, tompa, fakó reménytelenség lett úrrá rajtam.

- Viszlát - búcsúztam én is.

Elfojtott kiáltást hallatott.

- Reggie!

Rám meredt, nehezen lélegzett. Fogalmam sem volt, miért. Lepillantottam a mellényemre. Úgy láttam, minden rendben van vele. Megvizsgáltam a lábaimat. Nadrág is rendben. Csakúgy, mint a zoknim és a cipőm.

- Reggie! Mi az a fejeden?

Hát nem a kalapom volt, azt ugyanis nem vettem. Megtapogattam a fejem, és már éreztem, mire gondolhatott.

- Jé, nahát! - kiáltottam fel. - Hiszen ez vér!

Az árok felé mutatott, kissé gondterhelten.

- Mi az ott? Odalestem.

- Ó, az? A motorom maradványa.

- A te motorodé?

- Hát, én vezettem.

- Baleseted volt?

- Enyhén felborultam, igen.

Zöldes sápadtság terült szét az arcán. A szemei kidülledtek, és némi gondja akadt a hangszálaival. Kotkodácsolt, mint egy tyúk, és tapogatózva, kinyújtott karokkal, vak módjára indult meg felém.

- Ó, Reggie, drágám! Meg is halhattál volna, Reggie kedves! Meg is halhattál volna! Meg is halhattál volna!

Ezen a ponton a kezét az arcába temette, és azt hiszem, ezt nevezik úgy, hogy fékezhetetlen zokogásban tört ki.

Elhűltem - a) a szavai hallatán, b) a viselkedése láttán. Mintha egyik sem illett volna iménti hozzáállásához.
- Drágámat mondtál? - kérdeztem puhatolózva.
Felemelte a fejét, amely még mindig zöldes színben játszott, de a szemei úgy ragyogtak, mint... nos, mint egy pár csillag.
- Hát persze, hogy drágámat mondtam.
Tovább puhatolóztam.
- De még véletlenül sem szeretsz, ugye?
- Persze hogy szeretlek, te ostoba szamár.
- De Cannes-ban...
- Ne foglalkozz Cannes-nal!
- De most...
- A jelennel se foglalkozz!
Nem kerülgettem tovább a forró kását.
- Úgy érted - csak ellenőrizni akarom a tényeket -, hogy mégis hozzám jönnél?
- Természetesen hozzád megyek.
- A nemjóját!
- Gondoltad, hogy ezek után futni hagynálak? Az sem érdekel, ha szánalomból és jótékonykodásból veszel el.
Erre valami olyan erőteljeset és cifrát mondtam a szánalomról és a jótékonykodásról, ami olyannyira nem volt való a kifinomult lány fülének, hogy még kavargó érzelmei közepette is ijedt kis szökkenést váltott ki belőle. Ezután csak úgy ömlött belőlem a szó.
Talán már volt részük abban az élményben, amikor az ember kihúzza a dugót a pezsgősüvegből, amiből aztán csak úgy buzog a nedű. Ebben a helyzetben mintha én lettem volna a szomorú üveg, akiből kihúzták a dugót. Miután kinyitottam a számat, minden mondanivalóm egyszerre kiáradt belőlem. Általában nem vagyok profi érzelmes szónoklatok terén, de most sikerült. Mindent kiadtam magamból. Szinte levegőt

venni sem álltam meg. Beszéltem erről-arról, közben pedig össze-vissza csókolgattam őt.

Majd örömmámorom kellős közepén - pontosabban akkor, amikor negyvenötödjére csókoltam meg - dermesztő gondolat férkőzött a fejembe, mégpedig a következő: most, hogy mindent ilyen szépen szilárd alapokra helyeztünk, Anne nyilvánvalóan azt várná tőlem, térjek vissza vele Hollywoodba, hogy megkezdjük az esküvői előkészületeket.

Hollywoodba, ahol ugye a rendőrség feltehetően már hajtóvadászatot indított ellenem, az egész várost átfésülik miattam.

Hogy az ördögbe magyarázhatnám el neki, hogy nem tarthatok vele, mert le kell söpörnöm az ohióí Chillicothe-ba?

Milyen ürügyet találhatnék ki? Hogyan indokolhatnám meg a hirtelen támadt heves vágyat, hogy Chillicothe-ba utazzak? Közleményt kellene kiadnom, ez esetben viszont Anne bizonyára flúgosnak tartana, és lefújná a házasságot.

Végül megláttam a kiutat. Bevallom, nem tetszett az elképzelés, hogy a zsenge korú Joey Cooley egyedül utazgasson. Gyenge kifogásnak hangozhat, de...

Arra lettem figyelmes, hogy a lány beszél.

- Hogy? - kérdeztem.

A türelmetlenség enyhe szellője lengte körül. A régi Anne.

- Nem figyelsz?

- Szörnyen sajnálom. Kissé elkalandozott a figyelmem.

- Na, ide hallgass, drága gyengeelméjű kis mamlaszom, mert ez fontos. A kis Joey-ról van szó.

- Ó, tényleg?

- Eszembe ötlött valami. Még olyan kisfiú. Belegondolni sem szeretek, hogy egyedül utazik azon a hosszú úton. így...

A szívem akkorát ugrott, mint egy lazac ívási időszakban.

- Szeretnéd, hogy elkísérjem?

- Megtennéd?

- Persze.

Mintha meghúzták volna a harangot. Megmenekültem. Semmi unalmas kifogás... semmi közleménykiadás... semmi szerződésbontás az egyik fél elmebajára hivatkozva...

Folytattam a nagyvonalú csókolgatást.

- Angyal vagy, Reggie - áradozott. - Nem sok férfit ismerek, aki ilyen önzetlenül viselkedne és kitenné értem a lelkét.
- Semmiség - szerénykedtem. - Igazán semmiség.
- Azt hiszem, indulnod kellene, amilyen hamar csak lehet.

Egyetértettem vele. Újra megcsókoltam.

- Majd amikor visszajössz Hollywoodba...
- Nem, New Yorkban találkozunk.
- Miért?
- Jobb szeretném így.
- Talán jobb is így.
- Sokkal.

Megint megcsókoltam, ezzel talán százra emelve a csókok számát. Majd kéz a kézben nekivágtunk az útnak. Sülő kolbászok illata lengett körbe minket, ami arról árulkodott, Eggy nem becsülte túl szakácsművészeti képességeit, így a kis Joey Cooley feltankolhatja magát az új napra.